

Không Thể Không Yêu Ta

Contents

Không Thể Không Yêu Ta	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	18
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	35
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	45
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	59
28. Chương 28	61
29. Chương 29	63
30. Chương 30	65
31. Chương 31	69
32. Chương 32	71
33. Chương 33	73
34. Chương 34	76
35. Chương 35	79
36. Chương 36	81
37. Chương 37	82
38. Chương 38	84
39. Chương 39	86
40. Chương 40	88
41. Chương 41	92

42. Chương 42	98
43. Chương 43	99
44. Chương 44	103
45. Chương 45	105
46. Chương 46	109
47. Chương 47	112
48. Chương 48	115
49. Chương 49	117
50. Chương 50	119
51. Chương 51: Phiên Ngoại 1	125
52. Chương 52: Phiên Ngoại 2	128
53. Chương 53: Phiên Ngoại 3	130

Không Thể Không Yêu Ta

Giới thiệu

Edit: Lightrai to Thể loại: Xuyên không, cổ trang, nhất thụ đa công, HETổng thụ: Y Ân Công: Long Diễm, Phụng Túc, L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-khong-yeu-ta>

1. Chương 1

Ly hôn

“Chuyện này, Y Ân, mình biết đây đều là sai lầm của anh ấy, nhưng anh ấy cũng là vì mình, cho nên.....”
Đừng giải thích, cái gì cũng đừng nói có được không? Ít nhất để y còn có một chút chút hoang tưởng có thể dựa dẫm được không? Rất muốn nói, nhưng cái gì cũng không thốt ra nổi, cổ họng của y tựa hồ bị thứ gì đó chặn lại, làm sao cũng không thốt ra được một chút âm thanh.

“Đều tại mình không tốt, là mình không nên kích thích anh ấy, anh ấy..... anh ấy cũng không muốn đâu.....”
Gương mặt của bạn tốt bắt đầu có chút mơ hồ rồi, nhưng từng câu từng câu xé rách thế giới của y vẫn rất rõ ràng truyền được vào màng nhĩ của y.

Ta biết, thật ra ta sớm đã biết, anh ta ôm ta, chỉ là vì muốn cậu ghen tức, anh ta cho ta ấm áp, chỉ là vì muốn để cậu tới giành lại từ trong tay ta. Đừng nói gì nữa, ta biết đó đều là vì cậu, ta biết, nhưng có thể nào đừng nói ra được không? “Cầu xin cậu, Y Ân, cậu muốn trách thì trách mình đi, nếu như không phải là mình.....”

“.....Không sao,.....” Dường như là thanh âm từ bên ngoài truyền tới, nhưng lại có cảm giác bản thân rất quen thuộc, “.....Lạy cậu, dù sao mình cũng là người bạn tốt nhất của cậu.....” Phải không? “Chuyện của cậu và anh ấy mình sớm đã biết rồi, không sao đâu, biết được hai người các cậu hòa hảo, mình cũng yên tâm rồi, cậu đó!”

Thật kỳ quái, tựa hồ bản thân đang cười thì phải? Sao còn có thể cười nổi nhỉ? Rõ ràng là nên khóc mà? Tại sao còn cười được? “Yên tâm đi, mình không sao đâu! Xem các cậu thân thiết như thế, mình lại không phải là người mù! Đi đi đi đi, nên làm gì thì làm đó đi! Đừng đến quấy nhiễu mình tìm một nửa thương yêu của mình nga!” Nụ cười như ánh mặt trời, chắc có thể che giấu được sự bi ai tận sâu đáy mắt chứ? Rõ ràng là nói lời ngược tâm, rõ ràng chính là đang ghen tỵ với hạnh phúc của họ, tại sao chỉ có thể cười mà thành toàn bọn họ?

“Y Ân, cậu thật sự.....” Biểu tình chậm chạp của bạn tốt khiến y cười to ra tiếng, “Được rồi được rồi, bản thân người hạnh phúc chắc là cũng hy vọng người khác được hạnh phúc đi? Mình là bạn tốt nhất của cậu a! Thấy được cậu hạnh phúc, mình cũng đi tìm một người yêu tốt không được sao? Ngốc nghếch! Đi thôi!”

Quay người rời khỏi sự hạnh phúc chói mắt dưới mặt trời kia. Những thứ đó, không thuộc về y. Quả nhiên, đến cuối cùng, vẫn chỉ có một mình y sao? Thứ hạnh phúc thuộc về ta đó, thật sự đã bị quên lãng rồi sao?

“Vị khách này, bão tố sắp ập tới rồi, ngài vẫn nên trở vào trong khoang thuyền đi.” Đùng nháo, để ta một mình yên tĩnh, y nghe được lời nói bình tĩnh của mình.

Băng lạnh, cô độc, bị thương, không được ai chờ đợi, không được ai cần, không được ai yêu..... đó mới là thế giới của y sao?

“Vị khách này!” Giây tiếp theo, nước biển băng lạnh dâng đầy thế giới của y.

Thống khổ sao? Không, nỗi đau này không bằng nỗi khổ chỉ cô độc có một mình..... đây, mới là thế giới của y a.....

2. Chương 2

Ký sinh

Rất lạnh..... rất tối..... đây là chỗ nào? Chỉ có một mình y sao? Cổ họng thật đau, tựa hồ có cảm giác đau như bị thiêu cháy..... giây phút đó, ngay trước mắt y, cuộc đời của một thiếu niên, giống như được nhấn “phím tua nhanh” trình chiếu.

Ai? Đây là ký ức của ai? Không phải là của y, không phải là của y, là ai? “Tại sao?” “Tại sao không yêu ta?” “Ta đã trả giá hết thấy, tại sao người còn không chịu nhìn ta thêm một lần?”

“Trong mắt của người, ta chỉ là công cụ báo thù của người sao?” “Cho dù là như vậy, cũng xin người nhìn ta thêm một lần.....” “Một lần cũng được.....” “Người thật tàn nhẫn! Tại sao lại đối xử với ta như vậy?”

Tình cảm thật kịch liệt! Nhưng là, hình như cùng y..... cũng thế này đi? Cô đơn không phải chỉ có mình y? Ở đây, có một linh hồn giống y? Là ai? Người là ai? Tuy đã tỉnh táo, nhưng ta không muốn thử mở mắt ra. Ký ức của ai bỗng xuất hiện trong đầu óc tỉnh táo của ta.

Thì ra, đây cũng là một nam hài có tên là Ân. Hiện tại, ta chính là y, nhưng, y họ Doãn. “Cũng là một người bỏ ra tất cả vì muốn đạt được ấm áp sao?”

Âm thầm buồn cười..... ấm áp chỉ có thể tự mình cho chính mình a! Hài tử gốc..... vì mẫu thân là nữ hầu bị phụ thân cường bạo, không nói chính thất của phụ thân có bao nhiêu chán ghét y, ngay cả các ca ca tỷ tỷ cũng đều căm ghét y.

Cho đến khi yêu thương người đó, hẳn cho y sự ấm áp, yêu cầu y đem tình báo trong nhà giao cho hắn. Đơn giản chỉ là trận chiến thương trường, nhưng lại hại phụ mẫu thân nhân vì làm ăn thất bại mà chọn lựa tự sát.

Sớm biết người yêu chân tâm của mình cố ý làm như vậy, nhưng vẫn không nản lòng dấn bước theo hắn, cho dù thừa nhận bao nhiêu tội nhục, cho dù các ca ca tỷ tỷ đã nói sẽ giết chết tên nghiệt tử là y.....

Mà hắn..... tuy rằng vẫn đối với y cười, nhưng nụ cười đó lại dần dần băng lạnh. Tuy vẫn nhìn y, nhưng từng lần so với từng lần càng thêm xa cách y. Cuối cùng, hài tử gốc nghiệt này, chọn lựa cái chết.

Rời khỏi địa ngục băng lạnh không có người yêu y. Cũng tốt, nếu như y không chết, bản thân sao có thể có một cơ hội để sống lần nữa? Ta lạnh lùng cười..... từ hôm nay trở đi, ta gọi là Y Ân, không còn mang họ Doãn, cũng không còn chạy theo sự ấm áp phù phiếm chóng tàn nữa.

Yêu? Yêu chính mình là được rồi, sinh tử của người khác, tình cảm của người khác, câu chuyện của người khác..... chỉ nhìn là được rồi.....

3. Chương 3

Thích khách

Đã ba tháng rồi đi? Chuyện ta đã chết rồi sống lại không dẫn tới quá nhiều người chú ý, dù sao, một người luôn dùng cái chết để khát cầu sự quan tâm, thì không có mấy ai muốn đem lực chú ý đặt lên người y nữa đi? Lần này, đã là lần thứ bảy rồi.

Nằm trên đám cỏ dày ẩm cạnh bên hồ nhỏ trong vườn, ta đắm đắm nhìn bầu trời lúc tịch dương xế chiều, nhìn những dư quang tản ra khi mặt trời lặn, nhìn sắc trời dần dần trở thành màu đen, lại nhìn từng ánh sao sáng đốm đốm điểm lên trong màn đen.

Trở về một thời không không thuộc về bất cứ triều đại nào trong trí nhớ, có thể nhìn thấy bầu trời sao mỹ lệ thế này, chắc cũng tính là thu hoạch lớn rồi đi? Trong viện lạc này, chỉ có một mình ta ở, vốn còn có một thị đồng Di Nhi, nhưng ta không thích nó, nó cũng không thích ta, cho nên vào một đêm ta đã đuổi nó đi, nó dù sao cũng là thị đồng mà ái nhân của Doãn Ân _____ Lục Vương Gia của Lăng Ca Vương Triều ban cho Doãn Ân, vốn là người của Vương phủ, cho dù không ở trong này, chắc cũng có chỗ để đi mà?

Không thích Di Nhi, là vì ánh mắt của nó quá mức lấp lánh, từ sau khi ta tỉnh lại, nó luôn ở một bên len lén đánh giá ta, cho đến khi ta cố ý dùng đường nhìn cắt đứt sự chú mục của nó mới thôi.

Chắc chắn, so với Doãn Ân, tính cách của ta lạnh hơn rất nhiều, đồng dạng là cả ngày không nói một câu nào, nhưng thần tình, ngữ khí, hành vi của ta đều bằng lạnh đậm mật hơn Doãn Ân ngày trước rất nhiều. Nó không thích ta, tự nhiên là do hành vi của Doãn Ân ngày trước tạo ra, phải hầu hạ một chủ tử như thế, đại khái cũng không có mấy người không phiền lòng đi?

Ai cũng không biết, một lần đó, Doãn Ân là thật sự một lòng cầu tử. Không có ý niệm kiên định, một người giỏi bơi lội, làm sao có thể ở trong một con hồ sâu không đến nửa mét trong viện này mà chết chìm được?

Nói đến thật buồn cười, cứu được thân xác này, nhưng lại là ta. Dưới con mắt của Di Nhi, đây chẳng qua chỉ là một trò hề nữa của ta mà thôi, cũng không có gì tất yếu phải bẩm báo lên đi? Càng hướng hồ, nó muốn bẩm báo, cũng chắc gì đã có người muốn nghe chứ?

Thời không này, không phải là bất kỳ triều đại gì mà ta biết. Chứng cứ duy nhất chính là hiện tại cái Lăng Ca Vương Triều đó _____ chưa từng nghe qua. Như vậy cũng tốt, vô luận ta nháo thế nào, đảo lộn thế nào, cũng sẽ không tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với lịch sử cả? Ít nhất, sẽ không ảnh hưởng tới thời không mà ta đã từng sống kia đi? Ít nhất, sẽ không ảnh hưởng đến bạn tốt và người yêu của hắn đi? Bản thân chưa từng có được hạnh phúc, cho dù nhìn người khác có hạnh phúc, cũng là một loại hạnh phúc sao?

Sự huyền ảo từ xa tới gần lay tỉnh ta, kỳ quái, trẻ như vậy rồi, sao lại còn ồn như thế? Kéo trường bào nặng nề lên, ta đứng dậy, nhưng ngay lập tức cảm giác được sau lưng lông tơ dựng đứng! Có người!

Không kịp suy nghĩ, kim loại băng lạnh đã chạm vào cổ của ta, khiến ta trong thoáng chốc hiểu rõ được tình cảnh của mình. “Người là ai?” Giọng nói trầm thấp đoạt hết nghi hoặc của ta.

Kỳ quái, câu nói này nên do ta hỏi mới đúng chứ?

“Nhanh, nhanh tìm, đừng bỏ qua bất cứ chỗ nào!” Một thanh âm thanh lãnh vang lên. Trong ký ức không thuộc về ta, thì đó hình như là thiếp thân thị tòng của Lục Vương Gia _ Long An.

“Ca ca, trước mặt là biệt viện của người đó, có cần đi tìm không?” Một thanh âm khác vang lên, tựa hồ mang theo chút trẻ nãi. Nếu như ta không nhớ sai, chắc là đệ đệ Long Ninh của Long An.

“.....”

“Bỏ đi, người đó nếu như gặp phải thích khách, sớm đã hô hoán lớn tiếng rồi, sao có thể yên tĩnh như thế?” Đợi không được câu trả lời của Long An, Long Ninh đơn giản trực tiếp cho ra kết luận.

“Cũng đúng, tránh để y lại níu kéo dây dưa đòi gặp chủ tử.” Long An tựa hồ đối với Doãn Ân cũng không có mấy hảo cảm, do dự một chút rồi tán đồng ý kiến của đệ đệ. Thế là, không lâu sau, huyền ảo dần rời xa ta.

Thích khách? Thì ra không phải chỉ có mạng của một mình ta có người ghi nhớ a..... nếu như là những ca ca tỷ tỷ đó của ta, chắc sẽ không tìm loại thích khách ngu xuẩn này chạy đến phủ để giết ta đi?

Giải thích duy nhất, người sau lưng này, muốn thích sát chắc là Lục Vương gia rồi.

4. Chương 4

Giải được

“Tại sao người không kêu? Chỉ cần người kêu một tiếng, bọn chúng sẽ tới cứu người.” Thanh âm trầm thấp mang theo hơi chút nghi hoặc. Chậm rãi đẩy thanh trường kiếm bén ngót ra khỏi cổ, ta không có quay đầu, cũng không có trả lời vấn đề của tên ngu xuẩn này.

Kêu? Kêu có tác dụng gì? Lời nói của bọn họ lại không phải là chỉ có mình người mới có thể nghe đi? Điều đó đã nói rõ tất cả, ở nơi này, không có ai đến cứu ta, không có ai để ý tới ta, không có ai nguyện ý tiếp cận ta..... lạnh lẽo sao? Không có. Chỉ là cảm thấy..... cô tịch.

“Này, người có nghe ta nói hay không?”

Hắn vẫn chưa đi sao?

“Cút!” Cố gắng hạ thấp thanh âm, nhưng ta biết ngữ khí của ta có lẽ sẽ chọc giận hắn, nhưng mà.....

Lời nói của hắn lại không phải cũng đang từng câu từng câu châm chọc vào tình cảm của Doãn Ân sao?

Linh hồn đã chết đi, cũng cần được an ủi chứ.

“Người..... ngô.....” Sau lưng truyền tới thanh âm nặng nề, tựa hồ là tiếng trường kiếm rơi xuống đất.

Muốn dụ ta quay đầu sao? Nếu như nhìn được mặt của hắn, không phải bị diệt khẩu thì chính là tương lai sẽ bị nói thành đồng mưu, vẫn không nên thấy thì hơn.

Tâm hiếu kỳ cố nhiên rất dụ người, nhưng sinh mạng chắc là càng đáng quý hơn đi?

“Đáng chết! Khó trách bọn chúng cứ như vậy bỏ qua cho ta, thì ra..... ngô.....” Tiếng mắng chửi trầm thấp khiến ta tựa hồ hiểu được chút gì đó, tình huống của hắn, chắc là trúng phải độc gì đó rồi đi? Cũng đúng, nếu như cứ dễ dàng như thế mà để hắn chạy thoát, thì mặt mũi của Lục Vương phủ này cũng mất hết rồi.

“Người không sao đi? Nếu cần giúp đỡ, xin người che mặt lại cho tốt.” Nhẹ nhàng cắn môi, Doãn Ân, báo thù cái tên nam nhân lợi dụng tình cảm của người, nhưng lại khiến người không thể yên tâm đó một chút đi, người chắc sẽ không để ý chứ?

“Ngô..... người..... ngược lại..... cần..... cẩn thận đó.....” Nam nhân sau lưng đột nhiên tập kích lại, mang toàn bộ trọng lượng thân thể đè lên sau lưng ta, một đôi tay đen thui gần như to gấp đôi ta siết chặt không chế thất lưng của ta, khiến một người nhỏ nhắn như ta lảo đảo một chút, xém chút ngã lộn.

“Người làm cái gì!” Tiếng gọi thấp có chút không thể đè nén, người này cũng quá.....

Giây tiếp theo, tất cả tư duy của ta toàn bộ bị đánh tan, dù có không biết gì hết, ta cũng biết tên đầu sỏ đang đoạt đi hơi thở của ta là đang làm gì!

Hắn đang hôn ta!

Hai bờ môi trong lúc chấn kinh sớm đã bị chiếm lĩnh, sau đó là chiếc lưỡi ấm nóng xâm nhập vào trong miệng ta, sự câu dẫn *** mỹ, trêu chọc, đem cái lưỡi đang trốn tránh của ta hút ra, không chút lưu tình liếm qua mỗi một chỗ nóng bỏng trong khoang miệng của ta.

“Ngô..... bỏ ra..... đừng.....” Trước tiên là đỡ đỡ, sau đó là tức giận, tiếp theo đó là giấy dựa.

Hai tay bị một bàn tay to lớn chế ngự ra sau lưng, muốn lách đầu qua trái phải để trốn tránh, nhưng sau nào bị một bàn tay khác sống chết ấn chặt.

“..... Không.....” Tuy trong đầu vẫn còn thoáng qua ý niệm muốn cắn hắn, nhưng làm sao cũng không có cách nào khiến nó thành hiện thực.

Máu..... ta ghét máu..... Đặc biệt là ghét máu của mình.....

Huống hồ cái mạng nhỏ của ta vẫn còn nằm trong tay của người ta, cho dù không có kiếm, ta cũng không phải là đối thủ của hắn.

Hơn nữa..... thật ảm áp.....

Rõ ràng là cùng một người, tại sao môi của hắn, miệng của hắn lại có thể khiến ta cảm thấy ảm áp?

Hay là vì độc mà hắn trúng phải? Có lẽ là..... xuân dược?

“Người là nam sủng của Lục Vương Gia? Quả nhiên là có nhân quang, phẩm vị của hắn xác thực là khác biệt với người ta!” Trong lúc hôn trầm, nghe được thanh âm trầm thấp của hắn.

Còn chưa kịp hồi thần, lại cảm giác thân thể chợt đau.

Không biết từ lúc nào, hắn đã mang ta ôm vào trong phòng, không chút thương tiếc ném ta lên giường.

“Cũng tốt, ta muốn giết hắn, hắn hạ dược hại ta, ta dùng người của hắn đến để làm giải dược, cũng coi như là báo ứng của hắn!”

Giải dược? Đây là ý, thật sự là xuân dược sao?

“Đáng tiếc ba thành công lực của lão tử, hừ, không quan hệ, không thì lại từ trong kho thuốc của hắn tìm về!”

Trong hắc ám, ta không nhìn rõ mặt của hắn, đương nhiên, ta cũng không muốn nhìn rõ.

Trong mơ hồ, ta biết hắn đang thoát y phục.

“Đợi một chút, người đừng qua đây!” Ta nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” Hắn tựa hồ không nghĩ tới vào lúc này ta còn có thể dùng ngữ khí như vậy, nên cũng thật sự dừng một chút.

Ta cúi đai lưng của mình xuống, độ rộng bằng bốn ngón tay, đủ để che đi đôi mắt của ta.

Dùng nó cột chặt che lại đôi mắt của mình, “Ta không muốn nhìn thấy mặt của người, cho nên, xin đừng hại ta.”

Nếu như cái gì cũng không thể thay đổi, vậy thì, trước cứ bảo hộ tốt chính mình vậy.....

Hắn trầm mặc một lúc, sau đó ta cảm giác được hắn cúi đi y phục của ta.

5. Chương 5

Vô dạ

Tuần mỹ vô ngần là từ thích hợp để nhận xét dung mạo của hắn, chân mày như mây bay, một cặp mắt lạnh khốc, gương mặt đầy đường nét cương nghị.

“Vậy mới ngoan.....” Sau khi hắn xác định ta đã nhìn rõ mặt của hắn, hai tay nâng chân của ta lên, lại một lần nữa chạy nước rút trong cơ thể của ta.

“.....Ồ..... đau..... đừng..... đừng.....” Thân thể căng chặt, cổ sức lắc đầu, ta đã không biết nên xử lý tình huống trước mắt này thế nào nữa.

Khẩn cầu, khóc lóc đối với hắn mà nói không có bất cứ ảnh hưởng gì, hắn chỉ muốn tiếp tục chiếm hữu thân thể này.

“Thật sáng khoái..... không cho phép nhắm mắt!” Động tác của hắn đột nhiên chậm lại, thanh âm hung ác xuyên thẳng vào lỗ tai ta.

Ta ngây ngây mở to mắt, lúc này, chống lại ý muốn của hắn, rõ ràng là hành vi không lý trí.

“Ng ngoan ngoan đi, xem cho rõ, ta muốn người nhớ rõ gương mặt này!” Hắn vuốt lên mặt của ta, đột nhiên cúi đầu hôn lên môi ta.

“Nhớ rõ, ta là nam nhân đầu tiên của người, cũng sẽ là duy nhất! Người là của ta, hiểu rõ chưa?” Ta kinh ngạc nhìn vào ánh mắt lạnh lùng nhưng thần trí rất thanh tỉnh đó, lại một lần nữa xác định người này_____

Hắn lợi dụng ta, hắn lợi dụng lòng đồng tình của ta, hắn căn bản không trúng độc gì hết, chỉ là bỗng nhiên hắn lại muốn chiếm lấy thân thể này thôi!

“..... Không phải..... ta không phải là của bất cứ ai.....” Nhỏ nhẹ nhưng kiên định nói ra lời, ta nhắm mắt lại quay đầu đi, chìm vào hắc ám thăm thẳm.....

Đúng vậy, ta không phải là của bất cứ ai..... lần này, ta sẽ không cầu xin bất cứ sự ảm áp của ai nữa, ta chỉ cần bản thân mình.....

“Tỉnh rồi sao?” Là thanh âm của Di Nhi.

“Chuyện gì?” Ta không lập tức mở mắt ra, bàn tay rờ lên thân thể của mình_____ có mặt nội sam, hơn nữa trên giường tựa hồ cũng không có cảm giác ẩm ướt gì.

Điều duy nhất xác định tối hôm qua không phải là giấc mơ, chính là ta gần như không thể cử động thất lưng.

“Người..... tối hôm qua có thích khách đến hành thích, nơi này của ngươi không có chuyện gì chứ?” Giọng nói của Di Nhi có chút trầm thấp, tựa hồ là sợ đánh thức ta.

“Không có chuyện gì, ta trúng gió, ngủ rất trầm, không có nghe thấy âm thanh gì cả.” Mở mắt ra, ta lười biếng ngồi dậy, đau đớn chiếm cứ hết cảm giác của ta.

“Đỡ hơn rồi chưa?” Di Nhi không có lại gần, chỉ là nhẹ giọng hỏi.

“Có chút, ngươi đi lấy chút thuốc đến đi.” Cũng tốt, che giấu chân tướng ta không thể cử động một lát đã.

“Vâng.” Không nói nhiều thêm, Di Nhi quay người ra ngoài.

Nhìn lại giường của ta, tựa hồ là có người thanh tẩy qua, là Di Nhi? Hay là thích khách đó?

Không nói một lời đi tới cạnh hồ, dòng nước trong vắt, có thể thấy cả đáy.

Không phải chỉ có biệt viện của ta mới có loại hồ này, Lục Vương Gia thích nước, trong mỗi một biệt viện độc lập đều có một hồ nước, hoặc lớn hoặc nhỏ, đều là dẫn nước tới, không có rong, cũng không nuôi muỗi.

Đã sang đầu thu, nhưng vẫn có chút nóng bức, kinh nghiệm tối qua tựa hồ khiến ta ngủ một giấc tới trưa, ta đơn giản cởi giày thò chân vào hồ nước, Doãn Ân, chính là chết ở chỗ này, mà ta, cũng từ chỗ này tái sinh.

Dòng nước mát mẻ khiến tâm tình ta hơi chuyển tốt, xỏm nửa người xuống, cả người đều trầm vào trong hồ, có một cảm giác an toàn như được trở về trong bụng mẹ.

Thật phiền!

Không muốn tiếp tục sống cuộc sống thế này nữa, làm sao mới có thể chạy thoát khỏi lao lung này?

Phát sinh chuyện như vậy, thì sao còn có thể tiếp tục ngây ra ở chỗ này nữa?

Nhưng mà, nếu như lúc này ta rời khỏi, có thể sẽ dẫn đến lòng nghi ngờ của Lục Vương Gia không?

Thiên hạ to lớn, nhưng chỗ nào không phải là đất của hoàng đế, một khi hắn đối với ta có bất mãn gì đó, ta phải đến chỗ nào mới tìm được sự an tĩnh, không tranh với thế sự mà sống?

Thật phiền!

“Doãn Ân thiếu gia, ngươi điên rồi?” Tiếng kinh hô của Di Nhi vang lên bên tai, một cánh tay hữu lực đột nhiên nắm chặt vai ta, kéo ta ra khỏi hồ nước.

“Làm cái gì!” Đứng thẳng người dậy, ta dùng sức phất qua, đưa tay kéo mở mớ tóc đen dài, lúc này mới nhìn rõ tình hình trong viện, trừ Di Nhi ra, còn có ba bốn người.

Bán quỳ bên bờ hồ đưa tay kéo ta nhưng lại bị ta phất ra, lại là Lục Vương Gia Long Vô Dạ!

Lạnh lùng nhìn Di Nhi một cái, ta tự mình đi lên bờ, nội sam ướt đầm dán sát vào thân thể của ta, dù sao lập tức sẽ thay ra, cũng không sao hết!

Không lý đến sự kinh ngạc của đám người trong viện, ta tự mình đi thay y sam, lúc này mới xuất hiện lại trước mặt bọn họ.

Không phải là ta tự kiêu, cũng không phải ta điên rồi, chỉ là.....

Ta cần thời gian để thanh tỉnh lại tình tự của mình.

Lục Vương Gia đã rất lâu không đến tiểu viện này, tối qua mới có thích khách tới, hôm nay hẳn lại qua, là ngẫu nhiên? Hay tối qua có người nhìn thấy cái gì?

“Tham kiến Lục Vương Gia.” Thản nhiên hành lễ, đối với nam nhân gián tiếp khiến ta sống lại này, ta thật sự không dấy được bao nhiêu hảo cảm, chỉ là, vẫn sẽ còn chua xót, vẫn sẽ còn đau lòng, đây, là xung động và tình cảm thuộc về Doãn Ân.

“Doãn Ân, đã một thời gian không ghé qua đây, ngươi vẫn tốt chứ? Tối qua có thích khách vào phủ hành thích, có kinh động tới ngươi không?” Đa phần là hỏi thăm cho có lệ, những lời an ủi nhẹ nhàng bằng quơ.

Doãn Ân a Doãn Ân, ngươi thật sự là đáng yêu a, nếu như không phải là quá mong muốn đạt được ấm áp, ngươi sẽ yêu nổi một người nam nhân lãnh đạm như vậy sao?

“Vẫn tốt. Tối qua ngủ rất say, không nghe thấy có tiếng động gì.” Không cần nghi ngờ, Lục Vương Gia rất là anh tuấn. Không giống với thích khách đó, loại anh tuấn này, là dưới ảnh hưởng của sự giáo dưỡng tốt đẹp. Hơn nữa, hẳn có một cặp mắt kim sắc đặc biệt của hoàng tộc Lăng Ca.

Trầm mặc, hẳn nên kinh ngạc với sự bất đồng của thiếu niên này sao? Đã từng rất yêu thương hẳn, phụ thuộc hẳn, từng cầu xin tình yêu mà hẳn không muốn cho ra, tuy y vì hẳn muốn đâm đạp Doãn gia mà làm không ít chuyện, nhưng lại không thể lấy được một chút thương yêu từ hẳn.

Nhưng mà hôm nay.....

Một thoáng chốc vừa rồi, bản thân lại đối với y động lên dục niệm!

Thấy y từ trong nước đi ra, thân thể tinh tế đó bị y sam ôm chặt lấy, mái tóc dài còn đọng nước, còn không ngừng có những hạt thủy châu trượt xuống trên gương mặt tinh mỹ đó.....

Hắn không tìm được có chút miệng khô lưỡi nóng, bất giác thanh thanh cổ họng.

“Ngươi..... ngươi đã ở trong Vương phủ gần hai năm rồi, đối với chuyện sau này có dự tính gì không?” Lời vừa nói ra, bất giác sắc mặt liền trầm xuống, đây không phải giống như đang muốn đuổi y đi sao?

“Hai năm sao?” Trong con mắt băng nhuận đó thoáng chốc có chút thất thần, giống như giây phút mỗi một lần y đạt tới cao trào trong tay hẳn. Lục Vương Gia có chút không hiểu rõ được cảm giác của chính mình.

“Hai năm rồi a?” Ta lục lợi ký ức của Doãn Ân, đúng rồi, lúc đầu một mặt là do y bị đuổi ra khỏi nhà, một mặt khác là sợ ca ca tỷ tỷ của y đối với y bất lợi, cho nên y mới sống trong Vương phủ này.

“Không biết có tin tức gì của người nhà ta không?” Ta nhìn mặt nước đầm thủy bị gió thổi gợn sóng lăn tăn, đạm nhạt hỏi.

“Người nhà?” Lục Vương Gia hơi chuyển mắt, quay đầu nhìn Long An.

“Bẩm Vương Gia, Doãn gia trừ Doãn thiếu gia, còn có hai nhi tử và hai tỷ tỷ. Nhưng Doãn gia sau khi lụn bại thì hai tỷ tỷ đó đã phiêu bạt phong trần không biết đi đâu, còn hai vị Doãn thiếu gia kia cũng không rõ tung tích.” Long An bình thản nói thẳng, không có chút che giấu.

‘Không biết đi đâu’, ‘không rõ tung tích?’ Lạnh lùng cười, trực tiếp nói thẳng Lục Vương Gia người đối với loại người thất thế đó không có hứng thú là xong rồi, còn nói quan liêu như vậy làm gì?

“Vây.....”

“Nếu đã như thế, Doãn Ân cũng không nên quấy rầy Lục Vương phủ này nữa, thời gian qua đã khiến Lục Vương Gia phải bận tâm rồi, Doãn Ân ngày mai liền rời khỏi Vương Phủ, trước xin bái biệt với Vương Gia!” Cất lời muốn nói của Lục Vương Gia, ta nhàn nhạt cười, vái chào chạm đất.

Tốt! Thật sự là tốt! Đang nghĩ xem phải làm sao rời khỏi chỗ này! Người đã tự mình đến tận cửa đuổi ta đi, ta cầu còn không được nữa kia!

“Cái gì?” Lục Vương Gia sau một chút ngây dại đang muốn nói cái gì, đột nhiên truyền tới một thanh âm: “Bẩm Vương Gia, sứ giả của Phụng Duyệt Quốc chủ đến, bệ hạ mời ngài nhập cung thương nghị.”

Còn muốn nói thêm cái gì, nhưng hần nhiên cũng không hiểu lắm rồi cuộc mình muốn nói cái gì, chỉ ngắn gọn lưu lại một câu: “Đợi bốn vương tử từ cung trở lại rồi nói tiếp.” Xong liền vội vàng đi.

“Đợi?” Tại sao ta phải đợi? Doãn Ân đã đợi người hai năm rồi, người có từng hỏi đáp y đâu?

Phong thủy luân chuyển, Lục Vương Gia, chúng tiểu gia không chờ đợi nữa!

6. Chương 6

Ly khai

Việc không thể chậm trễ, chân trước Lục Vương Gia vừa mới rời khỏi Vương Phủ, chân sau ta đã chạy đi theo đuổi tự do của ta.

Đợi? Ta mới không cần!

Di Nhi sống chết bám lấy ta, nhất định muốn ta lưu lại đợi, cũng đúng, hần dù sao cũng là chủ tử của nó, chuyện chủ tử đã giao phó, nó sao có thể lãnh đạm?

Nhưng ta biết, đợi hần trở về, ta sẽ không đi được nữa, không bằng dứt khoát..... mang theo Di Nhi cùng đi vậy!

Người đã khiến Doãn Ân thương tâm tìm chết đó, ta còn chưa có dày vò đủ này!

Người khiến Doãn Ân thương tâm, tương tự, ta cũng sẽ khiến người cảm nhận được một chút cảm giác thương tâm!

Nếu bên cạnh không có tay sai của hần, trò chơi này cũng không thể chơi tiếp đi? Cho nên, mang theo Di Nhi cùng đi.

Trên đại lục này có vô số quốc gia biết tên và không biết tên, lớn nhất không cần nghi ngờ là Lăng Ca Vương Triều, chiếm hữu những mảnh đất to lớn màu mỡ, có quân đội hùng hân nhất đại lục, khiến bốn phương quy thuận, không dám vọng tưởng vọng động.

Tiếp theo là hai nước Phụng Duyệt và Lâu Tây, Phụng Duyệt là do nữ tử nắm quyền, vẫn luôn cùng Lăng Ca Vương Triều duy trì chính sách liên hôn, có đường bờ biển cực dài, hải sản phong phú, cũng coi như giàu mạnh. Còn về Lâu Tây, dân phong vững chắc, trong nội cảnh phần lớn diện tích là đồng bằng, đại bộ phận quốc dân sống cuộc sống du mục và buôn bán.

Kỳ quái, ta biết những thứ này làm cái gì? Hiện tại thứ ta muốn làm, chỉ là tận tình hưởng thụ tự do của ta a!

Hành tẩu giang hồ quan trọng nhất là gì?

Đúng! Đáp đúng rồi!

Chính là tiền! ! !

May là, lúc trước Doãn gia là đại hộ, Doãn Ân tuy ở trong nhà địa vị thấp bé không đắc sủng, nhưng những thứ cần có cũng không thiếu, sau đó giúp Lục Vương Gia Long Vô Dạ lật đổ Doãn gia, làm ăn của Doãn gia thuộc về Long Vô Dạ, những khoảng ngân lượng to lớn đó Long Vô Dạ lại đưa hết cho Doãn Ân, xem như tiền thù lao cho y.

“Về sau không cho phép lại gọi ta là Doãn thiếu gia, gọi ta Y Ân, nếu không người liền cắt về Lục Vương phủ đi.” Lạnh lùng vớt lại một câu, ta bỏ lại Di Nhi tiến vào nơi bán ngựa.

Theo tâm lý mà nói, ta thích những động vật dễ thương đã thuần hóa này hơn là thích người bên cạnh.

Điểm này, Doãn Ân và ta rất giống.

Dù sao, chúng cần bản không hiểu cái gì là phản bội, thỉnh thoảng ta kêu kêu, hoặc là cần mấy cái, hoặc là bỏ chúng ta mà đi, những thứ đó đều không tổn thương người.

Thật sự tổn thương người, là những lời nói chua cay cạnh khế, là những ánh mắt không còn tín nhiệm, và còn, sự lừa gạt khắc cốt ghi tâm.....

“Vị thiếu gia này thật là có nhân lực tốt, con Long Diệm Mã Vương này là chúng tôi phải phí hết mấy tháng ở thảo nguyên Lâu Tây, tổn thất mấy nhân thủ nổi danh mới cực khổ bắt được nó! Ngài xem chân nó, lại nhìn thử móng của nó này, nhìn xem răng của nó....”

“Ra giá đi!” Vuốt ve con ngựa tốt không cần phải nói đó, ta không muốn nghe tiếp lời lải nhải của tên bán hàng.

Gia hỏa đáng thương, nó khi mũi cự tuyệt sự đụng chạm của ta, nhưng lại len lén lấy hai con mắt ướt át đó nhìn ta, xem ra, nó đã chịu không ít khổ rồi.

Gãi gãi lỗ tai của nó, ta thấp giọng nói: “Đừng gấp, đừng gấp, người muốn về nhà đúng không? Thảo nguyên Lâu Tây, là một nơi tốt. Ta cùng người trở về được không? Ta sẽ thả người đi, người nhà của người đang đợi người đi?”

Tựa hồ nghe hiểu được tiếng thầm thì của ta, nó do dự một lát, rồi vùi đầu vào lòng ta biểu thị thần phục.

Nhà của người ở thảo nguyên, nhưng mà, nhà của ta..... lại ở đâu đây?

“Cái này, không nhiều không ít, một ngàn lượng bạc.” Tên bán ngựa nói chắc nịch, nhưng mà giá tiền được đưa ra đó không phải chuyện nhỏ.

“Một ngàn lượng bạc?” Ta cười nhạt một tiếng, mũi sa ẩn giấu đi sự trào phúng của ta.

“Tiểu ca, con ngựa này còn chưa có hoàn toàn bị thuần hóa đi? Nếu làm ta bị thương..... vậy gia chủ người làm sao đây?” Tuy đội mũi sa, nhưng không cần để lộ ra là người có tiền thì luôn là việc không sai.

“Cái này, cái này, vị thiếu gia này, thấy ngài cũng là một người biết hàng, tám trăm lượng bạc, không thể thấp hơn.” Tên bán ngựa cần răng, trước khi ta mở miệng tiếp tục nói, “Mấy vị huynh đệ đó cũng luôn cần chút ngân lượng để xem bệnh phải không?”

Nghĩ nghĩ, ta không nói nhiều nữa, chọn thêm một con bạch mã xinh đẹp khác rồi gọi Di Nhi, rời khỏi đô thành.

7. Chương 7

Cứu người

Rời khỏi đô thành đã được mười ngày, ta đem tất cả tài sản phân làm ba phần, một phần gần chín mươi phần trăm tài sản thì gửi vào ngân hào (một dạng của ngân hàng vào thời xưa), rồi lĩnh một con dấu, tùy lúc có thể ở bất kỳ một ngân hào nào rút tài sản của ta ra, phần còn lại ta lại phân làm hai phần, một phần tự ta giữ lấy, phần còn lại giao cho Di Nhi.

Di Nhi sống chết không muốn, cho rằng ta đuổi nó đi. Cuối cùng dưới ánh mắt băng lạnh không lên tiếng của ta đành phải nhận, nhưng lại đi theo ta càng chặt thêm.

Trên đường, ta vẫn giữ thái độ không ôm chuyện rối rời, không tìm phiền toái, thế là cũng bình an vô sự đến được tiểu thành gần biên quan.

“Thiếu..... Y Ân, chúng ta không vào thành sao?” Rõ ràng chỉ cần đi thêm một chút là có thể vào thành, ta lại cứ dừng ở trên con đồi ở ngoài thành, Di Nhi có chút không hiểu.

“Nó quá bất mắt rồi, ngày mai trực tiếp qua biên quan, tránh bớt phiền toái.” Vỗ vỗ lên cổ của con Long Diệm Mã Vương, ta thần nhiên trả lời.

Trên đường, Di Nhi đối với ta cẩn thận chiếu cố, cũng không còn ánh mắt quái dị như lúc ở Lục Vương phủ, nhưng cũng khiến cho ta thay đổi cách nhìn với nó không ít.

Điều quan trọng chính là, nó không hề có hành động bất thường nào, cũng chính là nói, trên đường, nó không hề lộ ra hành tung của ta.

Chuyện báo thù, có thể từ từ, nhưng tự do thì không thể bỏ lỡ.

Trên đỉnh đồi có một khu rừng nhỏ, chúng ta ở đó nhóm lên một ngọn lửa nhỏ, xua tan đi khá nhiều hàn ý.

Di Nhi biết ta không thích nói chuyện, ngoan ngoãn chuẩn bị lương khô.

Long Diệm Mã Vương vẫn ở sau lưng ta, mỗi khi ta nghỉ ngơi, nó luôn nằm phía sau ta, cho ta một chỗ để dựa vào.

“Thật sự là một gia hỏa biết lý giải ý người a!” Thuận tay vuốt ve một chút đám lông dài dài, nó lại quay mặt liếm liếm lên tay ta.

“Thật sự không nở rời người, hảo bằng hữu!” Dựa gần vào cạnh Mã Vương, tựa hồ cũng có thể tìm được một chút ấm áp.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ lại ngủ mất, nhưng hàn ý dần dần lạnh lên lại khiến ta tỉnh lại.

Di Nhi không thấy đâu nữa, đốm lửa cũng đã bị cát che đầy, lửa cũng đã tắt ngấm, đây chắc là lý do khiến ta bị đông lạnh tỉnh.

Từ chỗ xa ầm ầm có thể nghe được tiếng kim loại của đao kiếm va vào nhau.

Long Diệm Mã Vương bất an lắc lư cái đầu.

“Người đang sợ hãi sao?” An ủi gia hỏa bất an một chút, ta cẩn thận lấy từ bao đồ trên lưng nó ra một cây nỏ nhỏ gọn.

Lòng hại người có thể không có, nhưng lòng phòng người không thể không có, trên đường đi ở những nơi khác nhau ta cũng chế tạo những bộ phận khác nhau, cuối cùng mấy ngày trước đã tạo thành khí cụ phòng thân này.

Đương nhiên không chỉ có một cái, còn có một cái cho Di Nhi. Từ trong ánh mắt kinh dị của nó, ta ý thức được thứ đồ này có lẽ không có ở nơi đây. Nếu cho cũng đã cho rồi, thì ta đành dạy nó cách thao tác, thứ đồ này trở thành lợi khí để chúng ta săn bắt được một ít chim thú nhỏ để cải thiện bữa ăn.

Mở nỏ ra, kiểm tra lại mũi nỏ bên trong một chút, cũng may, còn đầy.

Đứng lên, biểu thị Mã Vương đừng phát ra tiếng động, ta cẩn thận tiếp cận nơi truyền đến tiếng vang, không biết tại sao, ta biết Di Nhi đang ở đó.

Quả nhiên, ở ngoài năm sáu mươi mét, trong hai thân ảnh đang kích đấu, có một là Di Nhi.

Di Nhi biết võ? Trong thoáng chốc, sau lưng ta dâng lên một cỗ hàn ý: Trong ký ức của Doãn Ân, Di Nhi trước giờ không có lúc nào biểu hiện ra là nó biết võ.....

Sao lại như vậy?

Trời tuy rằng tối đen, nhưng ta vẫn có thể nhìn rõ được tình huống ở trong đó, trên mặt đất có sáu bảy thân thể người nằm ngang dọc bất động, ước chừng đã chết mất rồi, nhưng ở khoảng cách cách ta hơn bốn mươi mét có một nam tử trẻ tuổi đang nằm không ngừng thở dốc.

Y sam bất chính, cả người xem ra rất thê thảm.

“Xú tiểu tử, người rút cuộc là ai! Tại sao lại quần đến chuyện riêng của chúng ta!” Giọng nói nam nhân phần nộ đặc biệt vang dội trong màn đêm yên tĩnh.

Di Nhi không nói một lời, nhắm ngay lúc có khe hở liền không chút lưu tình tặng một kiếm vào ***g ngực nam nhân.

“Người chết rồi tự nhiên sẽ có người nói cho người!” Thanh âm băng lạnh dị thường có sự âm tàng mà ta chưa từng biết.

Tư tâm của Di Nhi ta sớm đã lĩnh giáo, lúc này lại càng thấy rõ ràng hơn.

Nó ở đó lại bồi thêm một kiếm vào cổ họng của những người có khả năng đã chết rồi kia, xem ra là hạ quyết tâm phải diệt khẩu.

“Thiếu..... Y Ân?” Lúc nhìn thấy ta, biểu tình trên mặt nó phi thường cổ quái, có lúng túng, có chần động, có khốn quẫn, cũng có nhẹ nhõm.

“Đưa kiếm cho ta.” Thản nhiên phân phó, biết nó nhất định sẽ làm theo.

Do dự một lúc, nó ngoan ngoãn đi qua, cầm cán kiếm giao cho ta. Kỳ quái, tại sao ta có thể xác định nó sẽ không tổn hại ta đến thế?

Lạnh lùng nhìn nam tử đang yếu dần đó.

“Người muốn sống nữa không?” Không có một chút thương xót, ta cầm kiếm chỉ vào người đó.

“Sống tiếp..... và chết có gì khác biệt?” Y lão đảo ngả nghiêng đứng lên.

Không cao hơn ta bao nhiêu, cũng coi như là một giai nhân thanh tú đi! Xem ra những người này là muốn đem y làm công cụ tiết dục, nhưng lại khiến y giãy dụa cầu cứu, sau đó quấy rầy đến Di Nhi, kết quả.....

“Ngay cả hân cũng không cần ta rồi, chết đi cũng tốt.....” Một chút cũng không có đặt ta vào trong mắt, y tự bỏ nhào vào mũi kiếm của ta.

Hơi lách người, y bổ vào khoảng không, tựa hồ đã hôn mê.

Lại là người một khổ sở vì tình.....

“Mang y qua đây.” Vứt kiếm đi, phi thường cẩn thận để vết máu không nhiễm lên y sam của ta.

Ta chán ghét máu!

“Tại sao lại quản chuyện rồi hơi vậy?” Trở lại bên người Long Diệm Mã Vương, ta lười biếng ngồi lên người Mã Vương, nghi hoặc nhìn Di Nhi.

“..... Y Ân..... người sẽ vì chuyện này mà đuổi ta đi sao?” Di Nhi tựa hồ sắp khóc rồi, an trí xong gia hỏa hôn mê không tỉnh đó, nó liền tay chân vô thức ngốc ngốc quỳ trước mặt ta.

“Người quen biết y?” Nhân thần nghiên cứu sắc bén khiến Di Nhi chột dạ một chút, xui lơ hai vai thành thật trả lời.

“Y là phú thương Lâu Tây, đã có mấy lần làm ăn với Lục Vương Gia, y không biết ta, ta cũng chỉ gặp qua y hai ba lần.”

Phú thương? Đó chính là nói y rất có tiền đi? Không biết liệu có thể đòi tiền chuộc với người nhà của y không, dù sao tiền càng nhiều càng tốt a!

“..... Nhưng mà.....” Di Nhi muốn nói lại thôi, dưới thị ý của ta vẫn đành mở miệng tiếp.

“Nghe nói đệ đệ của y đoạt quyền, đuổi y ra khỏi nhà, tình trạng cụ thể thì không mấy rõ ràng.....”

Di? Không thể lấy được tiền chuộc? Nhưng có thể xem y như gà đẻ trứng vàng cho ta a!

“Làm y tỉnh dậy.” Dùng thái độ trốn tránh tiêu cực này, sao có thể để ta kiếm được một món tiền lớn?

“Tên.” Nhìn ra sự tuyệt vọng trong mắt của y, nhưng ta lại không chút thương xót, ít nhất y còn từng có sự âm áp đi? Cũng giống như Doãn Ân, ít nhất còn có thể ôm ấp hồi ức, còn ta? Ta lấy cái gì để thương xót y?

“..... Phương Thiên Tứ.” Trầm mặc rất lâu, thấy sự kiên trì của ta, y bất đắc dĩ mở miệng.

“Bắt đầu từ hôm nay, người là cố vấn đầu tư của ta, ta cho người một khoản tiền, người đi làm ăn, làm cái gì tùy người, nhưng mỗi năm phải cho ta một phần lãi. Cứ như vậy đi.” Nói xong ta không nói gì nữa,

nghe người dựa vào thân ngựa, tiếp tục đi gặp Chu Công, chuyện sau đó, đợi Di Nhi từ trong ngạc nhiên tỉnh lại, tự nhiên sẽ thay ta làm tốt.

Sáng sớm, ta bị tiếng chim hót đánh thức, nhìn ánh mắt đã hồi phục lại thanh minh của Phương Thiên Tứ, biết Di Nhi đã giải thích với y không ít rồi.

“Người cưỡi ngựa của Di Nhi đi theo hướng tây, cách Lô Tây càng xa càng tốt, lấy tài trí của người, ta tin người có thể cho ta một sự kinh hỉ lớn lao. Còn về đệ đệ của người.....” Nhắc đến đệ đệ, trong mắt y xẹt qua ánh sáng không tự nhiên.

Nguyên nhân là vì đệ đệ của y sao?

“Tận mắt nhìn cũng chưa hẳn nhất định là chân tướng, nếu như chỉ là nghe đồn thổi, vậy chỗ đáng để suy xét càng nhiều thêm, không có đối diện làm rõ, thì sao có thể dễ dàng định luận như thế?” Vốn không muốn nói những lời này, nhưng vẫn là nhịn không được nhiều lời vài câu.

Thấy biểu tình chán động của Phương Thiên Tứ, ta than thở.

“Chúng ta trước tiểu nhân sau quân tử, Di Nhi, lấy giấy bút ra.” Liếng thoảng viết xong khế bán thân, biểu thị Phương Thiên Tứ ký tên lên trên.

“Đây.....” Y do dự một chút, sau đó cười khổ chiếu theo đó mà làm.

Móc ra năm vạn lượng ngân phiếu giao cho y, sau đó tự mình gọi Long Diệm Mã Vương rồi đi.

Không bao lâu, chúng ta tách ra hai đường, chạy theo hướng khác nhau.

8. Chương 8

Tiểu hài

Chuyện gì vậy?

Đầu đau quá!

“Y Ân, người không sao chứ?” Đường nhìn mơ hồ dần dần tự lại, nhìn rõ biểu tình khẩn thiết của Di Nhi.

“Chuyện gì vậy? Chúng ta đang ở đâu?” Nhìn quanh bốn phía, đó là một gian phòng hoa lệ!

Ngô, nghĩ ra rồi, tuy đã qua biên quan, nhưng chúng ta lại đụng phải phiên loạn trên thảo nguyên_____

Ở chỗ này có phiên loạn sao? Ít nhất Di Nhi đã nói như thế, bọn họ đông người, khi chúng ta chạy trốn hình như là ta bị trúng một tiễn.

Sau đó ta không nhớ nữa.

“Người trúng tiễn, sau đó ngã từ ngựa xuống.” Di Nhi thấy ta tỉnh lại, thở nhẹ nhõm, đỡ ta ngồi dậy, lúc này ta mới phát hiện, nếu so với cơn đau trên vai, đau đầu vừa rồi chẳng là gì cả.

“Gặp quỷ. Thật là.....” Cười khổ, ta đưa tay nhận lấy thuốc từ Di Nhi.

“Chỗ này là?” Nhìn nhìn Di Nhi, nó lập tức giải thích.

“Chúng ta chạy vào cấm địa của người thảo nguyên bọn họ, Vô Hồi Cốc.”

“Vô Hồi Cốc?” Kỳ quái, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, “Đó chính là nói chúng ta không thể ra được?”

“Sẽ không, Viễn Phương đại ca nói đợi người dưỡng thương khỏi rồi sẽ đưa chúng ta ra ngoài.” Di Nhi vội vàng trả lời.

“Viễn Phương đại ca?” Tỉ mỉ nghiên cứu ý nghĩa của bốn chữ này, buồn cười nhìn mặt của Di Nhi thoảng chốc đỏ lên.

“Cái đó, người đã hôn mê mấy ngày rồi, Viễn Phương đại ca là quản gia của cốc chủ. Chúng ta không có.....”

Di Nhi thật đáng yêu, người không biết cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi sao?

Một hơi uống hết sạch thứ thuốc đen thui đắng không chịu nổi đó, ta buồn bực nghĩ, tại sao không có loại thuốc viên chứ?

Vô Hồi Cốc này dường như rất lớn, nhưng người tựa hồ không nhiều.

Từ khi ta tỉnh lại, Di Nhi bắt đầu thường xuyên biến mất, dù sao ở chỗ này chắc là không có chuyện gì, Viễn Phương đại ca đó tự nhiên sẽ chiếu cố tốt cho nó, cũng không cần ta phải lo lắng cái gì.

Phía sau vai trái chỉ là một vết ngoai thương, qua mấy ngày nữa sẽ kết sẹo, tự nhiên cũng không còn có thể hạn chế hành động của ta nữa.

Mở cửa ra, hành lang dài rộng rãi vô cùng, ở đây lại là một tòa kiến trúc được xây trên mặt nước!

Chậm rãi đi tới giàn hoa đang nở hộ muôn màu muôn vẻ trên nước, ta ngồi lên một phiến đá, ngẩng đầu nhìn vách đá dốc đứng như ẩn như hiện trong sương mù, nơi này, cũng coi như là thế ngoại đào nguyên a!

Khóe mắt chớp qua một nhân ảnh, ta ngưng thần nhìn qua, bên kia của giàn hoa có một tiểu nam hài chừng mười tuổi đang đứng, tựa hồ không có nghĩ đến ở đây có người, nên nó mang theo sự lúng túng như khi bí mật bị phát hiện.

Ta thích những tiểu hài tử như thế này giống như ta thích động vật, không phải là ta có sở thích quái dị gì đó, chỉ là vì ta biết bản thân không có khả năng sẽ có huyết mạch đời sau, mà đối với những sinh vật nhỏ nhỏ này liền có sự hiếu kỳ và thân thiết.

“Qua đây đi.” Thử mỉm cười, đối với nó thể hiện ý tốt.

Nó do dự không quyết hết nửa ngày, cuối cùng lại quay chân đi khỏi.

Sinh mạng thật đáng yêu, thật dễ thương.

Nhưng mà, người Lâu Tây đều là cái dạng này sao? Tóc của nó là màu nâu, con mắt thì lại là xanh dương.

Tiếng chân vang lên, tiểu gia hỏa đó tựa hồ cảm thấy không cam tâm, cuối cùng vẫn là chạy trở lại.

“Người, cút đi!” Thanh âm thấp bé hướng ta thị uy, hoàn toàn bỏ lơ sự thật ta đến chỗ này trước.

“Ta ở chỗ này cản trở người sao?” Nhàn nhạt cười, cảm thấy nó thật sự rất khả ái.

“Không có, nhưng ta không thích.” Thanh âm thanh thúy có chút đại nhân không phù hợp với độ tuổi.

“Lẽ nào người không muốn nói cho ta biết trong khu vườn này đóa hoa nào xinh đẹp nhất sao? Lẽ nào người không muốn để ta nhìn ngắm những chồi hoa mới nở sao? Lẽ nào người không muốn nói cho ta biết loại hoa nào hấp dẫn bướm bướm nhất, loại hoa nào có thể gọi ong đến sao?” Vứt ra một chuỗi câu hỏi, sắc mặt của nó trở nên có chút quái dị.

Đây cũng là một tiểu nam hài thiếu hụt sự quan ái đi? Phụ mẫu của nó đang làm gì? Một hài tử khả ái như thế này lại không có một chút thiên chân thuần khiết mà lứa tuổi này nên có!

Trầm mặc một trận, thấy nó không có ý muốn trả lời, ta đứng lên cười cười, “Được thôi, hy vọng lần sau người sẽ nguyện ý nói cho ta biết.”

Bằng đông dày ba tấc, thì không phải mới hàn lạnh một ngày đã tạo nên, với tâm lý phòng ngự mạnh mẽ như vậy, không thể dễ dàng bị đánh vỡ được.

Ngày thứ hai, cùng một thời gian, ta lại nhìn thấy nó, nó không mở miệng đuổi ta đi nữa, mà ta lại nhàn nhã ngồi vẽ hoa của ta, sau đó thu xếp đồ đạc đi khỏi.

Nói thật, tranh của ta thật sự không tính là đẹp, chỉ có thể coi như nhìn thuận mắt, nếu lấy ra khoe, sẽ bị người ta cười chết mất.

Chỉ là không ngờ, nam hài này cười càng khoa trương hơn.

Khi ta phát hiện tranh của mình cư nhiên thiếu đi một bức, ta liền biết là không tốt.

Quả nhiên, nam hài đó đứng trên bàn đá, biểu tình trên mặt là một bộ ngạc nhiên muốn cười lại không nguyện cười.

Thấy ta, nó cười lớn ra tiếng: “Người cư nhiên có thể đem mớ hoa mỹ lệ như thế trong vườn này vẽ thành cái bộ dạng thế sao!”

Xấu hổ đỏ mặt, ta một tay gạt lại tác phẩm của mình, đầu cũng không thèm quay lại chạy biến, sau lưng chỉ lưu lại một tròng cười lớn.

Tối hôm đó, lần đầu tiên ta gặp Viễn Phương đại ca trong miệng của Di Nhi.

Nam nhân rất anh tuấn, đối với Di Nhi rất tốt, chỉ là luôn cảm thấy trong mắt của hắn ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Trên bàn cơm, hắn đánh giá ta rất lâu, Di Nhi có hơi biến sắc, nhưng một câu nói tiếp theo đã đánh tan lo lắng của Di Nhi: “Ta rất lâu rồi không nghe thấy thiếu cốc chủ cười vui vẻ như thế.”

Trong sự đánh giá này, có một chút ý tứ chế nhạo, ta biết tài vẽ tranh của ta đã truyền khắp Vô Hồi Cốc này rồi.

Lần sau nhất định phải bóp chết tiểu quỷ lưỡi dài đó! !

9. Chương 9

Ngoài ý muốn

Từ hôm đó trở đi, vô luận là lúc nào, chỉ cần ta vừa xuất hiện ở giàn hoa, tiểu quỷ đó nhất định sẽ trong vòng một nén nhang chạy tới, cũng không lại gần, chỉ là từ xa nhìn la rồi lại chơi chiêu gì đó.

Chỉ là, ta cũng không còn vẽ tranh nữa.

Qua mấy ngày, chữ viết còn không bằng tranh vẽ của ta lại lan truyền trong Vô Hồi Cốc, ta tức lắm rồi đó!

“Tiểu quỷ, người không biết cái gì là giữ gìn bí mật sao! ! !” Nếu núi đã không tự đến chỗ ta, ta sẽ tự đi đến núi vậy!

Buổi trưa ngày hôm sau, ta tới giàn hoa tiêu khiển, quả nhiên không bao lâu tiểu quỷ đó lại đến nữa, vẫn như cũ từ xa đứng ở một bên giàn hoa.

Ta lắc lư đi qua, nó mới đầu là ngạc nhiên, quay người muốn đi, đại khái là cảm thấy quá mất mặt, nên vẫn đứng tại chỗ.

Nắm được tay áo nó ta hét lớn lên câu đó.

Khi ta nắm lấy nó, thân thể của nó cứng ngắc dị thường, khiến ta cảm thấy bản thân giống như một quái vật.

Nó không nói gì trừng mắt nhìn ta, một chút cũng không có ý hối cải.

Trừng mắt nhìn lại tiểu quỷ một chút, ta từ bỏ, tính toán với một hài tử mười tuổi, ta cũng quá..... cho dù niên kỷ của thân thể này cũng chẳng qua là mười sáu mười bảy tuổi.

“Bỏ đi, đến đây.” Kéo tay nó đi đến chỗ phiến đá ta thường ngồi, ấn nó ngồi xuống xong, ta mở bao điểm tâm đã mang tới khá lâu trước đó.

“Ném thử đi, đây là Di Nhi làm đó, ta chỉ biết nói cách làm, chứ chưa từng làm ra được mùi vị thế này.”

Nó do dự, ánh mắt nhìn ta khiến ta có chút ảo não.

“Người cho rằng ta sẽ hạ độc độc chết người sao?” Đưa tay ra cầm lên một khối nhét vào trong miệng mình, ta buồn bực không thèm để ý nó nữa.

Gia hỏa toàn thân gai nhọn.

Nó lại do dự rất lâu, cuối cùng vẫn đưa tay ra cầm lên một khối đưa tới miệng, “Là mận sao?” Nó chớp mắt, có chút kinh hãi.

“Viễn Phương đại ca không phải nói người ghét đồ ngọt sao? Cho nên ta đặc biệt bảo Di Nhi làm thành mận, có hợp khẩu vị không?” Rờ rờ đầu, cảm giác hài tử này thật rất đáng thương.

Nó không nói gì, chỉ là cứ ăn liên tục từng khối từng khối.

“Ăn ít thôi, nếu không buổi tối không thể ăn cơm đó, nếu thích thì ta lại bảo Di Nhi đem cách làm nói cho nhà bếp của người.” Nhân nhặt cười, vết thương của ta đã tốt hơn nhiều rồi, chắc rất nhanh sẽ rời đi đi?

“Người muốn đi?” Sắc mặt của nó trở nên đặc biệt khó xem, còn lộ ra hung quang, khiến người ta nhìn thấy mà rợn người.

“Nhanh thôi, vết thương của ta đã gần lành rồi.” Ta không chú ý, chỉ trầm mê trong tư duy của mình, sau khi mang Long Diệm Mã Vương trở về trung tâm đồng bằng ở Lâu Tây, ta nên đi đâu tiếp theo?

“Không thể lưu lại thêm một đoạn thời gian sao?” Hơi thở của nó có chút dị thường, cúi đầu, phát hiện tay của nó đã nắm thành quyền, tựa hồ còn đang hơi hơi run rẩy.

“Lưu lại thêm một đoạn thời gian thì có thể, nhưng ở đây dù sao cũng không phải là nhà của ta a!” Cho rằng nó chỉ là sợ cô đơn, ta cười an ủi, nắm cánh tay đang run rẩy của nó xoa nắn, nhẹ gỡ từng ngón tay của nó ra.

“Đừng như vậy, ta rảnh rồi sẽ trở lại thăm người mà!” Nhìn thấy trong lòng bàn tay nó có mấy vết xước cong cong, ta có chút vô thức.

Nhẹ nhàng liếm đi màu máu hơi lộ ra, lấy khăn tay băng lại bàn tay của nó.

“Người không thể xem chỗ này như nhà của người sao?” Nó trừng lớn mắt, trong mục quang ẩn hiện lộ ra một chút kỳ vọng.

“Hài tử ngốc!” Ta cười ôm nó vào lòng, vẫn cứng ngắc như thế, nó chắc không quen có người thân cận như vậy đi?

“Chỉ cần người không bướng bỉnh như thế, người sẽ tìm được rất nhiều bằng hữu giống như ta, đừng luôn toàn thân gai góc cự tuyệt người khác đối tốt với người a!” Nhẹ nhàng vỗ lưng nó, nó dần dần thả lỏng, nắm chặt lấy y sam của ta, chủ động dựa vào trong lòng ta.

“Chỉ cần người là đủ rồi, ta không cần người khác!” Nó cố chấp kiên trì.

“Đợi người trưởng thành rồi sẽ hiểu rõ thôi.....” Ta thấp giọng than, sau khi ta giải quyết chuyện giữa mình và Lục Vương Gia, có lẽ ta sẽ tìm một nơi an tĩnh mà tiếp tục sống nửa đời còn lại không tranh với thế sự, nhưng mà trước đó.....

Lục Vương Gia lợi dụng thế lực của hoàng gia rất dễ dàng có thể tìm được ta, huống hồ còn có Di Nhi có thể đi báo tin.

“Ta đã đủ lớn rồi....” Nó giãy ra khỏi lòng ta, cường điệu lớn giọng la lên, rồi lại tựa hồ như làm sai cái gì, đôi môi xẹp xuống, lại trốn vào lòng ta.

“Đúng, đúng, đúng, người lớn rồi.....” Buồn cười an ủi nó, hài tử vào tuổi này đều như vậy đi? Rất sợ người ta xem mình là tiểu hài tử.

Tối hôm đó, nó sống chết muốn ngủ chung một chỗ với ta, thật sự không đấu nổi với nó, ta cũng liền tùy ý.

Cả đêm nằm mơ ác mộng, luôn cảm thấy tên thích khách đáng chết đó lại đuổi đến, hại ta liều mạng chạy trốn, kết quả sáng sớm tỉnh dậy mang theo một cặp mắt gấu mèo.

Lại trôi qua vài ngày, nhân lúc tiểu nam hài không thể không đi hoàn thành những bài tập còn sót của mỗi ngày, ta gọi Di Nhi thu xếp đồ đạc.

Ta đã từng mấy lần mấy lượt hỏi Di Nhi có nguyện ý ở lại nơi này, cùng Viễn Phương đại ca bên nhau không, nhưng đáp án đạt được lại là sự cự tuyệt trảm đinh chặt sắt.

Kỳ quái, nhân phẩm của Lục Vương Gia này có tốt đến mức này không? Di Nhi lại đối với hắn trung thành như thế?

Sau khi cáo biệt với Viễn Phương đại ca, hắn phái người đưa chúng ta theo một đường khác rời khỏi Vô Hồi Cốc.

Khó trách gọi là Vô Hồi Cốc, từ sơn cốc đi vào đều phải thông qua mật đạo trong lòng núi đi ra, có người chuyên môn dẫn đường mà còn mờ cả mắt.

Không biết đi bao lâu, cuối cùng cảm giác đã rời khỏi được sơn cốc âm lạnh đó, sớm có người dắt Long Diệm Mã Vương đợi ở bên ngoài rồi.

Cảm tạ xong, trong lòng vẫn không tránh được có chút tiếc nuối và hổ thẹn, tuy đã để tại cho nó một phong thư, nhưng.....

Tiểu quỷ đó, chắc sẽ không tìm người để trút giận đi?

Cho dù phụ thân nó là cốc chủ, nhưng chắc sẽ không cho phép nó trút giận bậy bạ đâu?

Nó liệu có vì chuyện này mà bị trách mắng không?

Nhưng là.....

Nếu cho nó biết, tám phần là ta cũng không đi được.

Tiểu gia hỏa thích giày vò người a.....

Chỉ có một con ngựa, mà ta lại không nỡ để Mã Vương chở ta và Di Nhi, chỉ đành chậm rãi mà đi.

“Đứng lại! Người đứng lại cho ta!”

Thanh âm quen thuộc tràn đầy phẫn nộ từ sau lưng truyền tới khiến ta bị bóp nghẹt, không phải đi, tiểu gia hỏa đó đuổi tới rồi?

Dừng chân lại, cũng may, chỉ có một mình nó, xem ra phụ thân nó sẽ không để nó tùy tiện bắt ta trở về.

Gấp gáp chạy tới trước mặt, nó phóng từ lưng ngựa xuống, làm ta lo lắng liệu nó có ngã gãy cổ hay không.

“Tại sao? Ngay cả tạm biệt cũng không muốn nói với ta sao? Để lại một phong thư tính là gì chứ! ! !” Tiểu gia hỏa nổi giận lôi đình, mục quang thương tâm ủy khuất hận không thể đem ta lăng trì xử chết!

Đây hình như cũng là lần đầu tiên nó nói nhiều như vậy.....

Hổ thẹn bất an nhìn nó, bước tới hai bước đang muốn nói, lại chỉ thấy một đạo hàn quang lóe lên, đau đớn bén nhọn khiến ta lao đảo lùi lại, chống đỡ không nổi dựa vào người Di Nhi.

Lúc này tiếng kinh hô của Di Nhi mới truyền vào trong tai ta: “Y Ân, cẩn thận!”

Chuyện gì vậy?

Ta chấn động nhìn trong tay tiểu gia hỏa vẫn còn cầm thanh kiếm nhỏ máu, nó hung hăng nói: “Nếu chỉ có bị thương mới có thể lưu người lại, vậy người vẫn bị thương đi thì tốt hơn!”

Sao có thể?

Sao có thể như vậy?

Ai đã khiến cho hài tử này có ý niệm đáng sợ như thế?

Bàn tay nắm chặt lấy vai dần có chút cảm giác ẩm ướt, không cần nói, chắc là máu rồi?

Mở bàn tay ra, ngây ngốc nhìn vết máu trong đó, cảm giác nhiệt độ đó dần dần lạnh xuống.

Cảm giác thật đáng ghét!

Nó chăm chăm trừng Di Nhi: “Buông tay, không cho phép ngươi chạm y!”

Nó tiến tới hai bước, một tay nắm lấy cánh tay chưa bị thương của ta, còn chưa kịp dùng sức, đã bị ta phất tay giã ra.

“Tại sao? Tại sao phải khiến ta nhìn thấy thứ máu đáng chết này!” Ta lạnh lùng nhìn nó, như đang nhìn người xa lạ, không, thậm chí so với người xa lạ còn không bằng, ta biết, trong mắt ta lúc này, có sự chán ghét mà nó chưa từng thấy.

“.....Y Ân.....” Nó tựa hồ lúc này mới ý thức được bản thân vừa làm gì, vứt bỏ thanh kiếm trong tay, rụt rè lại gần ta: “Đừng nhìn ta như thế, ta..... ta không phải cố ý đâu..... đừng chán ghét ta.....”

Hắc ám lại một lần nữa đoạt đi ý thức của ta, ý niệm cuối cùng của ta, chỉ là cảm hận nghĩ: Thân thể nát gi thế này, động một chút là ngắt, người là bunn nhào sao! ! !

10. Chương 10

Giam cầm

Tại sao mỗi lần ta tỉnh lại trừ cảm thấy tối chính là cảm thấy đau? ? ?

Thật sự thống hận thân thể đáng chết này! Người không thể cưỡng tráng cho dù chỉ một chút thôi sao?

Đây là.....

Tiểu quỷ đáng chết! ! !

Không thể trách tâm tình của ta biến động quá lớn.

Bất cứ một người nào đều không nguyện ý đối diện với tình huống này!

“Người dự định nhốt ta bao lâu?” Hai tay bị kéo ra trói sang hai bên góc giường, tuy có một chút khoảng cách có thể hoạt động, nhưng vừa đứng khiến ta không thể thử giải khai trói buộc cho mình.

Vị thiếu cốc chủ đại nhân vừa đáng yêu vừa đáng hận này đang ngây ngây ngồi bên giường, ngay cả khi ta tỉnh lại tựa hồ cũng không cho nó quá nhiều kinh ngạc.

Nó chỉ là ngây ngây ra ngồi đó, chắc là không biết làm sao với ta đi?

“Này! Tiểu quỷ, cho dù ta có đáng ghét, nhưng ít nhất cũng không đến mức khiến người hận không thể đưa ta vào chỗ chết đi?” Ta nhắc người lên dựa vào đầu giường, nhìn vết thương trên vai, quả nhiên, vết thương không có băng bó lại chảy máu nữa, nhiễm đỏ hơn nửa người ta.

“Cái gì?” Nó có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn hồi thần lại.

“Mất máu quá nhiều sẽ chết người đó, ta còn chưa muốn chết.” Thật phiền! Sớm biết tiểu quỷ này dai dẳng như thế, lúc đầu ta không nên tiếp cận nó!

“Vết thương?” Nó tựa hồ còn đang trong mộng.

“Gọi Di Nhi đến băng bó cho ta!” Ta hung hăng gầm lên.

“Không được!” Nó lập tức nhảy lên, “Không được! Hắn sẽ giúp người chạy trốn! Ta không để cho người gặp hắn!”

Thật là.....

Đầu của nó chỉ có nước thôi sao? ? ?

“Vậy người làm đi!” Dùng ánh mắt biểu thị về vết thương vẫn đang chảy máu của ta, lúc này nó mới giống như vừa thanh tỉnh mà quay vòng vòng tìm thuốc trong phòng.

Đây không phải là căn phòng ta đã trụ trước đó, xem trang trí bày bố ưu nhã đến gần như không có hơi người, chắc là phòng của nó?

Tay chân luống cuống tìm tới mấy cái bình sứ nhỏ, rồi tới ngồi cạnh ta, nó đột nhiên đỏ mặt, không còn động tác gì nữa.

“Tiểu quỷ, nếu còn chảy máu nữa thì ta không còn mạng đâu.” Than một hơi, các chết thể này sao cứ cảm thấy không cam tâm a.

“Nga.....” Trong miệng ứng một tiếng, nó vẫn không có động tác gì.

“Gặp quỷ! Người rút cuộc đang nghĩ cái gì! !” Ta cuối cùng không kiên nhẫn kiệt sức gào lên với nó.

“Đau.....” Đụng tới vết thương lần nữa khiến mắt ta tối đen, nhưng cũng may, ta không có ngất xỉu nữa.

Mà tiểu quỷ này cuối cùng cũng có phản ứng.

Nó kéo mở y sam bên vai trái của ta, lộ ra bờ vai mịn màng tuyết trắng của ta, đương nhiên, còn có một đạo vết thương không quá hai tấc, nhưng vẫn còn đang chảy máu.

Vết máu thấm ướt y sam lưu lại từng vết đậm nhạt trên người ta, chỗ vết thương vẫn còn vài giọt máu.

“Tiểu quỷ, người chỉ nhìn như thế thì không thể cầm máu được.....” Ta đã triệt để không nói nên lời rồi, tiểu quỷ này rút cuộc là đang nghĩ cái gì a?

Nó tìm nước sạch và băng sạch đến, nhẹ nhàng thay ta tẩy sạch miệng vết thương, sau đó đắp thuốc, nhưng cho dù có nhẹ hơn nữa, vẫn là đau a!

Tuy không đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng biểu tình của ta cũng không có chút nào dễ nhìn.

“Tiểu quỷ, ta lại chạy không lại người, thả ta ra được không? Nếu không rất dễ làm loét vết thương.” Tuy đối với phương thức lưu ta lại của tiểu quỷ này ta phi thường kinh ngạc và buồn bực, nhưng đối với một hài tử mười tuổi khả ái thế này, ai cũng không thể tức giận quá lâu đi?

“Người bảo đảm sẽ không chạy?” Nó trừng mắt nhìn ta, dường như giây tiếp theo ta sẽ ‘bụp’ một tiếng tiêu biến tại chỗ không bằng.

“Trước khi có được sự đồng ý của người, ta không chạy, ta không trốn, ta không rời khỏi, được chưa?” Đảo mắt trắng dã, ta phát thệ nhất nhất bảo chứng.

Cuối cùng được tự do ngẩn ngui, nghe ý tứ của nó, tựa hồ trong lúc nó ngủ vẫn sẽ trối ta lại, đây là cảm giác thiếu an toàn sao? Ta bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ đối với phụ thân của nó_____ có thể đem hài tử của mình dạy đến mức này, cũng tính là một sáng tạo đó.....

Bảy tám ngày tiếp theo, ta bị giam giữ trong căn phòng này, một bước cũng không thể rời khỏi.

Tiểu quỷ này khóa cửa lại, ngay cả cửa sổ cũng không bỏ qua.

May mà vết thương trên vai cũng đích thật khiến ta mấy ngày không thể cử động, nên cũng tùy ý nó.

Trừ hoàn thành bài tập cố định mỗi ngày, nó một bước cũng không chịu rời khỏi căn phòng này, có mấy lần nó nhìn ta nhìn ngây cả ra, ngay cả Viễn Phương đại ca gọi nó cũng không nghe thấy.

Cuối cùng, vết thương cũng không tính là lớn gì lắm này đã tha cho ta, kết thành một đường máu dài hơn một tấc, không còn hạn chế hành động của ta nữa, tuy động tác quá lớn cũng vẫn còn đau.

Kỳ quái chính là, mỗi lần tới buổi tối, ở chỗ vết thương đó sẽ cảm giác nóng nóng, tựa hồ là trong thân thể ta có thứ gì đó đang thúc tiến vết thương khép miệng. Là cái gì nhỉ? Lẽ nào thân thể của Doãn Ân là thể trạng cửu âm hay cửu dương gì đó trong truyền thuyết, có công hiệu đặc thù gì đó sao?

Càng gần ngày trăng tròn, nhiệt độ ở chỗ vết thương càng cao hơn, từ bề ngoài thì không thể nhìn thấy, nhưng chính ta biết rõ, cơ thịt bên trong đã ngoan ngoãn phục hồi rồi, chỉ lưu lại một vết máu ở ngoài mặt mà thôi.

Tiểu quỷ này cũng kỳ quái, mấy ngày nay càng lúc càng khẩn trương bất an, hỏi nó chuyện gì nó cũng sống chết không nói, chỉ là luôn dùng đôi mắt to xanh dương đó nhìn ta đắm đắm không chớp, đáy mắt có một hàn ý làm ta sợ hãi.

Rút cuộc là có chuyện gì?

Viễn Phương đại ca có đến mấy lần, nhưng khi trong phòng chỉ có một mình ta thì hẳn tuyệt đối sẽ không đến gần, độc chiếm dục của tiểu quỷ này hẳn xem như cũng đã lĩnh giáo rồi, mỗi lần hắn đến đây chỉ để gọi tiểu quỷ đi, cũng thuận tiện nói hai ba câu về tình trạng của Di Nhi.

Di Nhi thì ta không lo lắng, tám phần là nó còn mong được ở đây thêm vài ngày đi! Càng hướng hồ còn có một người hòa hợp với nó ở cạnh nó!

Nào giống ta?

“Y Ân, ngươi tại sao không nguyện ý lưu lại đây?” Ăn xong cơm tối, tiểu quỷ theo thường lệ trói chặt hai tay ta, sau đó chui vào trong lòng ta muốn ta ôm nó. Đây là thói quen nó dưỡng thành từ sau khi đâm ta bị thương, mà ta cũng dần dần quen với sự chia sẻ độ ấm này.

“Không phải không nguyện ý lưu lại đây, mà là cảm thấy thiên hạ này có quá nhiều nơi hấp dẫn ta, ta muốn dùng ánh mắt của mình nhìn hết, thưởng thức hết. Mùa xuân ngắm anh đào đêm, mùa hạ ngắm sao, mà thu thưởng nguyệt, mùa đông nhìn tuyết, đó là một bức tranh đẹp lắm mà? Ngươi không có chỗ nào đặc biệt muốn đi sao?” Ta nhàn tản trả lời, không muốn nói ra chuyện của Lục Vương Gia, sợ nó lại có hành vi quá khích gì đó.

“Nhưng mà.....” Nó còn muốn nói gì đó, nhưng vẫn ấp úng từ bỏ.

Trầm mặc một lát, nó thấp giọng nói:

“Hôm nay, là ngày kỵ (ngày giỗ) của nương ta.”

Thân thể hơi chấn động, sau đó ta ôm nó chặt hơn.

Thì ra là thế, phụ thân chỉ lo chuyện của mình, lại mất đi sự chăm sóc của mẫu thân, cũng khó trách nó lại cực đoan thế này.

“Y Ân, ở bên ta có được hay không? Đừng rời khỏi đây.” Từ tiểu quỷ, lợi dùng lòng đồng cảm của ta sao?

“Ngốc nghếch, ở bên ngươi không có vấn đề, nhưng ta không thể mãi ở lại nơi này.” Tiểu quỷ vừa nghe, lập tức giãy dụa muốn nhảy khỏi lòng ta.

Sống chết ôm chặt lấy nó, thấp giọng nói: “Đừng động! Tiểu quỷ, nghe ta nói hết!” Nó tạm thời từ bỏ lay động, nhưng thân thể cứng ngắc lại không nguyện dựa gần ta.

“Tiểu quỷ, ta từng nói, ta có giấc mơ của mình, vì để thực hiện nó, ta không thể cứ ở mãi một nơi, ở đây cũng vậy, ở đâu cũng vậy, ta sẽ không dừng lại tại chỗ nào quá lâu. Nếu như ngươi lớn hơn một chút, có thể cùng đi với ta, đi đâu cũng được, đáng tiếc ngươi còn quá nhỏ.....”

Thân thể của nó mềm xuống, nho nhỏ hỏi: “Thật sao, không phải vì ngươi ghét ta?”

“Ta không ghét ngươi, thật sự. Ai sẽ ghét một tiểu gia hỏa khả ái như ngươi thế này?” Ta nhẹ nhàng cười lay lay đầu nó.

“Vậy khi ta trưởng thành rồi thì sao? Ngươi còn thích ta không?” Thân thể của nó hơi run rẩy, lại tiến gần ta một chút.

“Trưởng thành à? Chỉ cần ngươi còn ngoan ngoãn thế này, ta sẽ thích.” Đau lòng vì sự lo lắng của nó, ta cười hân hoan lên mặt nó một cái.

“Thật sự?” Nó nhìn đắm đắm vào mắt ta, muốn tìm ra bằng chứng khiến nó đủ an tâm.

“Thật, ta rất hận người khác lừa gạt ta, cho nên, đối với người ta thích, ta đều chỉ nói thật thôi.” Nhu nhu mái tóc màu nâu của nó, ta nhắm mắt lại.

“Nương ta..... là bị ta hại chết.....” Trầm mặc rất lâu, khi ta gần như sắp chìm vào giấc ngủ, thanh âm u buồn của nó vang lên, lại khiến ta nháy mắt tỉnh táo: Là chuyện gì?

11. Chương 11

Ác mộng

“Nương của ta..... là bị dã thú cắn chết..... nếu như không phải là ta tham chơi, rất trẻ cũng không về nhà, nương của ta cũng sẽ không vì tìm ta mà rơi nhảm vào hố bẫy..... trong hố bẫy đó đã nhốt hai con chó rừng.”

Thân thể nhỏ nhỏ không ngừng run rẩy trong lòng ta, mà ta ngoại trừ ôm chặt nó, cái gì cũng không thể làm.

“Là ta..... hại chết nương của ta..... nàng nhất định sẽ ghét ta..... trước linh đường của nàng..... ta ngay cả một giọt nước mắt cũng không khóc được..... ta là một hài tử xấu xa....” Tuy không nghe ra tiếng khóc, nhưng trước ngực dần dần cảm thấy mát lạnh khiến ta hiểu rõ nó đang rơi lệ.

“Làm sao có thể a?” Ta ôm chặt lấy nó, hai tay bị cột chung với nhau nhẹ nhàng an ủi tấm lưng căng cứng của nó, “Đừng nghĩ bấy nữa, không có phụ mẫu nào sẽ ghét hài tử của mình. Nương của ngươi vì lo lắng cho ngươi mới đi tìm ngươi không sai, nhưng ngươi nên biết, giây phút rơi vào hố bẫy đó, nàng nhất định sẽ cảm thấy may mắn vì ngươi rơi xuống là nàng chứ không phải là ngươi. Ngươi hiểu không? Khóc không được thì lại thế nào? Ngươi ta lúc thương tâm nhất, luôn không thể rơi nước mắt nổi, tâm cũng chết rồi, thì làm sao còn có thể rơi nước mắt nữa?” Thân thể dần dần buông lỏng nghe tới đây đột nhiên cứng lại, lập tức càng dựa sát vào lòng ta, hàm răng nghiến thật chặt, bắt đầu thấp giọng nức nở, sau đó dần dần trở thành khóc òa thật lớn.

“Khóc đi, khóc đi, để nương ngươi được an tâm mà đi, nàng vẫn luôn nhìn theo ngươi! Cho nên, ngươi cần phải hạnh phúc nga, hơn nữa phải hạnh phúc cho nàng nhìn thấy nga!” Thật thống khổ, may mà ta là cô nhi, nếu không sợ là cũng không khác biệt gì hơn so với nó đi?

Không biết từ lúc nào, tiểu gia hỏa đã ngủ rồi. Tốt lắm, khóc ướt cả y sam của ta, rồi nó lại ngủ rất an tâm.

Cười khổ nhắm mắt lại, ngủ thôi ngủ thôi, còn không biết tiểu tử mạnh mẽ này ngày mai nhớ tới đã khóc một trận lớn thế này, sẽ dùng biểu tình gì để đối với ta đây!

Khi tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng của tiểu gia hỏa đâu, không biết có phải là cảm thấy xấu hổ không.

Đã lâu lắm không gặp Di Nhi rồi, phải làm sao mới có thể gặp được nó đây?

Vừa nghĩ tới, Viễn Phương đại ca đã đẩy cửa vào.

Di? Biểu tình đáng sợ này, xảy ra chuyện gì rồi?

“Ngươi rốt cuộc đã làm gì với nó?” Tiếng hét lớn phần nộ dọa ta kinh ngạc.

“Ta làm gì đối với ai?”

Hắn thở sâu mấy hơi, áp chế phần nộ của mình: “Ngươi đã nói cái gì với thiếu cốt chủ?”

“Ta cái gì cũng không có nói a!” Ta ủy khuất đưa đưa hai tay, rồi lại lập tức bắt đầu lo lắng cho tiểu gia hỏa: “Sao vậy, nó xảy ra chuyện gì sao?”

Có lẽ là sự lo lắng của ta đã làm dịu đi phần nộ của Viễn Phương, hắn trừng mắt nhìn ta: “Ngươi thật sự cái gì cũng không nói?”

“Nó rốt cuộc làm sao rồi? Ta sẽ nói lời gì tổn hại đến nó sao chứ?” Không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, khẩu khí của ta cũng trở nên ác liệt.

“..... Ngươi..... ngươi tốt nhất cầu khẩn nó không có chuyện gì!” Vứt lại một câu hung ác, Viễn Phương phát tay áo bỏ đi.

Bỏ lại ta không hiểu gì cả lại bị nhốt.

Gặp quỷ! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! ! Ai có thể nói cho ta biết! ! !

Lại qua hai ngày, cho dù là thời đại này cũng có tiết trung thu là thời kỳ thưởng trăng tốt nhất, ta lại không có bất cứ mong muốn nào đi ngắm quả cầu tròn đó.

Đáng chết! Đã ba ngày không gặp tiểu quỷ đó rồi!

Ta bị giam cầm trong căn phòng này, không có ai đến thăm ta, gia hỏa đưa cơm cho ta vĩnh viễn không nói một lời giống như tảng đá, hỏi cái gì cũng đều làm ngơ, đáng chết! Ta làm sao mà nuốt trôi nữa?

Lẽ nào tiểu quỷ đó chạy đi làm chuyện ngốc nghếch gì?

Nỗ lực hồi tưởng lại đêm đó ta rốt cuộc đã nói những gì, làm những gì, cuối cùng vẫn chỉ là bốn chữ ‘không hiểu gì cả’ vậy lấy tư duy của ta.

Rốt cuộc chỗ nào không đúng vậy? ? ?

Thật là.....

Thật là.....

Thật là mẹ nó đáng chết ! ! !

Đến thế giới này, đây là lần đầu tiên ta không thể khống chế mà chửi ra mấy từ thô tục!

Đêm khuya, ta đã hai ba ngày không ngủ ngon, luôn lo lắng tiểu quỷ đó không biết đã xảy ra chuyện gì, không dễ dàng gì mới nhắm mắt lại, nhưng nửa đêm lại bị một cảm giác không nên có lay tỉnh!

“..... Ngô..... ai?” Trong hắc ám, ta chỉ kịp bắt được một mặt u lam, rồi liền chìm vào vực sâu thống khổ.

Không có bất cứ tiền hí nào, không có bất cứ dấu hiệu nào, sau mấy tiếng y phục bị xé rách, nỗi đau đớn đã từng có lúc trải qua đó gần như muốn xé ta thành hai nửa!

“.....Ngô..... đừng..... đi ra..... ô..... đau quá..... người là ai.....” Bờ môi bị khí tức xa lạ chiếm cứ, như dã thú vừa thoát khỏi ***g, hấn không ngừng tước đoạt hơi thở và tự do của ta. Nước mắt gần như lập tức dâng lên khóe mắt, nhưng thứ này đối với hiện tại của ta mà nói, không trợ giúp được chút gì.

Luật động hung mãnh phía sau trừ khiến ta đau đến không muốn sống ra, thì không còn bất cứ cảm giác nào khác.

Ta liều mạng lắc đầu, hai tay hồ loạn đánh tới, nghĩ muốn được giải thoát khỏi thống khổ đáng sợ này, nhưng đổi lại chỉ là sự giam giữ dễ dàng.

Hai chân bị mở ra thật lớn, vô lực rũ lên trên hai cánh tay chắc khỏe như sắt thép, bàn tay to lớn vòng dưới đùi ta kéo lên, chặt chẽ khống chế hai cánh tay ta bên trong.

Hung khí cự đại gần như toàn bộ rút ra khỏi thân thể của ta, nhưng giây tiếp theo lại hung hăng trùng kích vào bộ vị yếu ớt nhất của thân thể, gần như cùng lúc, móng tay chuẩn xác đâm vào vết thương đã bị xé rách của ta.

“..... Không..... cầu xin người..... tha cho ta..... a..... đau quá đau quá..... tha cho ta đi..... cầu xin người..... ta sẽ chết mất..... ô..... đau a.....” Cả thân thể tựa hồ đã không còn thuộc về ta, trừ còn có thể phát ra tiếng kêu bi thảm bèn nhọn, thì không có bất cứ tự do gì. Ta sống chết cắn chặt môi mình, nhưng một chút đau đớn nhỏ nhoi này lại không thể chuyển dời được chút nào lực chú ý của ta.

Không có một khắc nào ta lại giống như hiện tại cầu xin bản thân có thể ngắt đi thế này, không còn cảm nhận sự thống khổ đáng sợ này nữa.

Nhưng không có tác dụng, ta ngắt rồi, giây tiếp theo lại bị đau đớn đánh tỉnh. Lại ngắt đi, lại bị đau tỉnh. Tựa như luyện ngục vĩnh viễn không có kết thúc.

Hung khí như gậy sắt đó đâm vào bộ vị yếu ớt nhất của ta rồi dâng trào, giày vò trên vết thương bị xé mở của ta, độc đoán chiếm lĩnh lãnh địa không thuộc về nó.

“..... Cầu xin người..... ô..... thật sự không được nữa..... đau..... ô ô..... tha cho ta..... tha cho ta a..... ô ô.....” Toàn bộ thân thể gần như bị đỉnh chạm tới đầu giường, cảm giác thống khổ đáng sợ đó đã khiến ta sắp mất

hết lý trí, vô luận có nỗ lực thả lỏng thân thể thế nào, nỗi đau như có giò bò trong xương đó sẽ lập tức tiến nhập.

“..... Cứu cứu ta..... ô..... Di Nhi..... cứu cứu ta.....” Ý thức mơ hồ của ta cuối cùng bắt đầu vỡ vụn, vô vọng tìm kiếm trong não cái tên có thể cứu ta.

“Ồ trong lòng ta, còn kêu tên của kẻ khác? Xem ra vẫn chưa đủ kích thích đi?” Không biết là thanh âm từ đâu truyền tới kích thích vào màn nhĩ của ta, khiến ta tỉnh táo mà ý thức được nộ ý của đối phương.

Quả nhiên, giây tiếp theo, nỗi đau đón xâm lăng đó tạm dừng, ta mở lớn miệng thở dốc, tiếng kêu thảm và rên rỉ nhỏ nhất còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, ta đã bị hấn lật người nằm úp trên giường, não bộ tê liệt, ta vì suy đoán của mình mà sợ hãi và run rẩy.

“Đừng! ! !”

Còn chưa kịp thoát, thất lưng tinh tế đã rơi vào hai bàn tay to lớn, sau đó là bị mãnh liệt kéo ra phía sau.

“A! ! !” Đã không còn khí lực để giãy dụa, lại một lần, hung khí đáng sợ đó trực tiếp xuyên thẳng vào trong *** non nớt.

“..... Đau a..... người giết ta đi..... ô ô..... đừng.....” Nước mắt tuôn trào hòa với máu ở bên miệng, hỗn loạn rơi trên giường, giống như tuyết bị tan ra vào mùa xuân.

Không biết qua bao lâu, nỗi thống khổ đó đã khiến ta tê dại, không còn bất cứ phản ứng nào, chỉ như con rối nương theo luật động phía sau mà dao động, ta ngây dại cắn chặt cánh tay của mình, cắn chính mình đến tróc da xước thịt, nhưng không có chút cảm giác nào.

Ta đến thế giới này, chỉ là vì để thừa nhận đau đớn này sao?

Tại sao phải đối xử với ta như thế?

Ta chỉ muốn an an tĩnh tĩnh sống qua ngày, như vậy.....

Cũng không được phép sao?

Doãn Ân, nếu như Lục Vương Gia đối đãi với người như vậy, người liệu có càng muốn chết đi không?

12. Chương 12

Trốn chạy

Ngây ngẩn trừng to mắt, ngốc ngốc co vào góc giường, ác mộng đó trôi qua rồi sao? Hay hiện tại ta chỉ là đang nằm mộng, khi tỉnh lại sẽ vẫn như cũ rơi vào trong sự thống khổ đáng sợ đó?

Một bàn tay đưa ra trước mặt ta, ta lập tức co người càng chặt, đồng thời không chút do dự thét lên, ta biết, chỉ cần ta la lên, bàn tay đó sẽ lập tức thu về, sẽ không tổn hại ta.....

Quả nhiên, bàn tay đó lập tức tiêu thất trước mắt ta.

Nhắm mắt lại, ta cố gắng nuốt nước miếng, để ứng phó với bàn tay khác có thể xuất hiện tiếp theo.

“Người này ngu ngốc! Người rốt cuộc đã làm gì với Y Ân?” Thanh âm này rất quen thuộc, là ai vậy? Không, không cần nghĩ, vừa động não liền sẽ tỉnh lại, loại thống khổ đó lại đến giày vò ta, nghĩ đến đó, không kìm được run rẩy..... không cần nghĩ..... không cần nghĩ.....

“Ta..... ta chỉ là muốn ôm y..... ta cũng không biết sẽ như vậy.....” Âm thanh này thật đáng sợ, giống như có gì đó muốn nhảy ra từ trong não..... không, không, không..... đừng nghĩ..... đừng nghĩ là được mà.....

“Di Nhi, người đừng như vậy, đây cũng không thể toàn bộ trách hấn.....”

“Không trách hấn? Không trách hấn thì trách ai? Y Ân thành ra bộ dạng này đều là hấn hại! ! ! Ô ô.....” Đừng khóc, đừng khóc a..... Là ai? Là ai đang khóc? Không..... không thể nghĩ..... nghĩ rồi sẽ đau..... đừng nghĩ.....

“Y Ân, đừng sợ ta được không? Ta thật sự không phải cố ý mà.....” Bàn tay đó lại tới rồi! Ta toàn thân run rẩy nhìn nó tiếp cận ta, đang muốn thét lên, nhưng lại bị chính mình nghẹn lại, đừng! Đừng đến gần ta!

Ta hoảng loạn vừa ho khan, vừa hồ loạn múa may hai tay ngăn cản sự tiếp cận của nó.

Tránh ra, tránh ra, đừng chạm vào ta! Sẽ đau! Sẽ rất đau rất đau! Nhanh tránh ra! ! !

Ta không muốn đau, ta không muốn đau! ! !

Ta đánh nó, ta đánh bàn tay đó, nhưng nó một chút cũng không để ý, lập tức nắm chặt bờ vai của ta.

Đừng! Đừng bắt ta! Ta sẽ ngoan ngoãn mà, đừng bắt ta!

Không dám lại có động tác quá khích, ta thuận từng dựa vào sức lực của nó mà rời khỏi góc giường, sau đó, ta nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp.

Ánh mắt xanh dương xanh dương, như nước biển ấm áp dưới ánh mặt trời chiếu rọi, mái tóc dài màu nâu cột thành búi, sau đó tản ra trên vai, ***g ngực rộng lớn, xem ra tựa hồ rất có cảm giác an toàn.

“Y Ân, đừng sợ ta, để ta ôm người được không?” Tia sáng chớp lóe trong nước biển xanh lam đó động lòng người, tựa hồ vì luôn bị cự tuyệt mà mất đi mấy phần xúc cảm.

Ta nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó ngoan ngoãn dựa vào ***g ngực ấm áp đó, ta nghe lời thế này, hẳn chắc sẽ không nở làm ta đau đi?

“Y Ân, người..... người vẫn khỏe chứ?” Đột nhiên lại có một gương mặt xuất hiện trước mặt ta.

“Di Nhi? Là người sao?” Ta nghi hoặc chớp chớp mắt, “Sao ta lại mơ nhìn thấy người a? Người khóc cái gì?”

Di Nhi rơi nước mắt nhào vào vòng tay của một người khác.

“Viễn Phương đại ca?” Kỳ quái, ta có phải đang nằm mơ không? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao sắc mặt của họ lại kỳ quái như thế?

“Y Ân, người sợ ta sao?” Người ôm ta nhẹ nhàng hỏi bên tai ta.

Ngẩng đầu nhìn vào con mắt màu xanh của hắn, “Sợ? Tại sao phải sợ? Người sẽ tổn thương ta sao?” Ký ức đáng sợ đó đột nhiên lại hiện lên, ta không nhìn được run rẩy, nước mắt không thể không chế rơi xuống gương mặt.

“Buổi tối, buổi tối ta có thể nào không cần ngủ một mình không? Rất đáng sợ, rất đáng sợ.” Ta chặt chẽ ôm lấy khúc gỗ cứu mạng bên người, “Sẽ rất đau, rất đau rất đau. Ta sợ..... ta sợ.....”

“Ta sẽ ở bên người, ngoan, đừng sợ, đừng sợ, xin lỗi, xin lỗi.” Ánh mắt xanh dương dịu dàng đó nhẹ hôn lên mặt ta, liếm đi nước mắt của ta.

“Thật sao? Không thể lừa ta nga!” Ta không an tâm kéo tay của hắn, “Ngoắc tay nào, ai lừa gạt là con chó!”

Di Nhi khóc càng lớn tiếng, kỳ quái, tại sao phải khóc? Không phải đã không sao rồi ư?

.
. .
.

Thật sự là không an toàn! Ta thế nhưng lại bị người ta cưỡng bạo ở trong Vô Hồi Cốc này!

Cũng may, trong khoảng thời gian hai ngày ngắn ngủi ta hôn mê, tất cả vết thương trên người ta đều lành lại, không còn đau nữa, tự nhiên sẽ không còn phải tự lừa mình dối người trốn trong ‘mộng’ để tìm kiếm cảm giác an toàn nữa.

Tiểu quỷ cũng vẫn không xuất hiện, hỏi gia hỏa có cùng màu mắt xanh với nó, hẳn luôn trái phải nói tránh đi.

Hỏi Viễn Phương đại ca, cũng chỉ ập a ập ứng rồi quay người nói có chuyện khác phải làm.

Lại hỏi Di Nhi, nó sẽ không nói lái đi cho qua, mà chỉ không phát một lời trừng mắt nhìn ta, khi ta bức bách, nó lại bảo ta tự đi hỏi tên mất xanh kia.

Kỳ quái, xem phản ứng của họ, ta nhìn không được có chút lo lắng tiểu quý có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Nhưng nhìn thái độ của Viễn Phương đại ca, tựa hồ tiểu quý đó không có gì nguy hiểm, nó rốt cuộc ra sao rồi?

Không phải vẫn luôn dính lấy ta sao? Sao mấy ngày nay ngược lại không đến quần ta nữa?

Cũng thật sự có chút không quen a!

Di Nhi và Viễn Phương đại ca lại kéo tên mất xanh đi, gần đây họ cứ luôn thần thần bí bí thảo luận cái gì đó sau lưng ta, rốt cuộc là chuyện gì? Có chuyện gì không thể để cho ta biết? Họ không phải cho rằng ta thật sự phát điên rồi chứ?

Nhưng mà.....

Tự giễu cười cười, hình như thật sự hơi quá khoa trương rồi.....

Khó trách người ta nói người ở dưới tình trạng cực đoan sẽ vì tự bảo vệ chính mình mà làm ra một số chuyện đáng cười.

Chắc là đã dọa bọn Di Nhi sợ lắm rồi?

Có lẽ nên nói rõ với họ một chút nhỉ?

Bất tri bất giác đã đi đến bên ngoài cửa sổ chỗ họ nghị sự, đang muốn kéo mở cửa sổ hù họ một chút, lại bị một từ xưng hô của Viễn Phương đại ca phát ra khiến ta ngừng động tác.

“Thiếu cốc chủ.” Viễn Phương đại ca thấp giọng gọi. Di? Tiểu quý đó cũng ở đây? Vậy sao không đến tìm ta?

“Người dự định cứ giấu mãi như vậy sao? Rồi cũng có một ngày y sẽ phát hiện thôi.”

Giấu? Tiểu quý còn có chuyện gì giấu ta sao? Xú tiểu tử, đã nói là ta ghét nhất người khác lừa ta mà!

Một trận trầm mặc khiến người ta nghẹt thở, khiến cho ta đang đợi nghe tiếp cũng xem chút động tay mở bụng của sổ rồi.

“Ta không dám nói.” Đây không phải là giọng nói của tiểu quý, là..... của tên mất xanh! ! !

Làm sao có thể! ! ! Ta che miệng mình lại, cố ép tiếng kinh hô đã muốn ào ra nuốt trở về.

“Làm chuyện như vậy, hần đương nhiên không dám nói!” Là tiếng nói của Di Nhi, mùi thuốc súng dày đặc!

“Nhưng ta thật sự không phải là cố ý!” Tên mất xanh ủy khuất cắn răng, “Vì cái chết của nương ta, lại thêm Hồi Nguyệt thần công đạt đến mức, ta bảo trì bộ dáng như vậy đã mười hai năm rồi, ngày đó Y Ân giải khai tâm kết cho ta, Hồi Nguyệt thần công lập tức bắt đầu cải tạo thân thể của ta, ta nào biết cái thân thể vừa mới cải tạo này lại miễn cảm như thế, xung động như thế? Huống hồ, tối hôm đó, Y Ân khi ngủ còn gọi ta tiểu quý..... ta..... ta cũng không phải cố ý..... bộ dáng đó của y, ta còn đau lòng hơn so với người a!”

“Những lời này ngươi nên nói với y, mà không phải cứ luôn ở chỗ nào muốn chúng ta che giấu giúp người!” Di Nhi hung tợn nói.

Nỗi thống khổ đó..... nỗi thống khổ đó là tiểu quý..... đầu óc nặng nề, ác mộng tối hôm đó lại bắt đầu hoành hành trong đầu ta.....

Đau quá..... Run rẩy ôm chặt chính mình, ta che chặt hơi thở từng bước lui về sau, sau đó quay người trốn về phòng.

Lừa dối..... đây có xem như là lừa dối?

Đau quá..... tâm rất đau..... Tuy đã bao lần nói với chính mình: Nó không phải là cố ý, nhưng mà.....

Thân thể vẫn nhớ rõ nỗi thống khổ đó, chỉ cần vừa nghĩ tới tối hôm đó, tất cả cảm giác chỉ còn sót lại đau mà thôi!

Sao tại thành ra như vậy?

Tiểu quỷ lộ ra biểu tình khả ái đó, lại có linh hồn hai mươi mấy tuổi.....

Hắn tiếp cận ta, cũng là vì thân thể này sao?

Lạnh quá! Cảm giác này thật sự..... tôi tệ tới đáng chết mà!

Không cần phải nhìn thấy biểu tình giả dối đó nữa, không cần lại phải nghe những lời lẽ giả dối đó nữa.....

Tuyệt không tha thứ cho bất cứ kẻ nào lừa dối ta.

Phần nộ thiêu rụi lý trí, ta nhìn quanh căn phòng một vòng, đây là phòng của tiểu quỷ đó..... chính là trên chiếc giường này.....

Lòng ngực nặng quá..... thở không nổi nữa, dường như vách tường từ bốn phương tám hướng đều đang ép dần vào ta.....

Rời khỏi chỗ này, đứng, rời khỏi chỗ này.....

Di Nhi..... ngay cả nó cũng gạt ta..... Lục Vương Gia sao có thể là chủ tử của nó!

Nếu không, nó sao có thể giúp những người này cùng nhau gạt ta?

Hừ, trừ bản thân là một sự tồn tại chân thật ra, thì không còn thứ gì chân thật nữa sao?

Không chút do dự rời khỏi căn phòng đó, đi đến giàn hoa, ở nơi này đã từng ở cạnh tiểu quỷ đó lâu như thế, sớm đã phát hiện có một thủy lộ có thể rời khỏi cốc, nếu rời đi từ chỗ nào cũng đều sẽ đụng phải người của Vô Hồi Cốc, vẫn là rời đi từ đây thì an toàn hơn.

Mò mò một số ngân phiếu và một ít vật dụng được gói bằng giấy dầu ở trong ngực, ta đột ngột đi vòng qua cột đá, nhẹ nhàng trầm xuống nước.

‘Ta âm thầm ra đi, cũng như khi ta âm thầm bước tới, ta phát phát tay áo, chẳng mang theo được một chút mây màu.’

Giây phút xuống nước, ta đột nhiên nghĩ tới câu thơ này, thật buồn cười, vào lúc này, ta vậy mà còn có thể có hưng trí nghĩ tới câu thơ như vậy?

Long Diệm Mã Vương, xin lỗi, hẹn định của ta với người sợ là phải thất hứa rồi, nếu như có một ngày nào đó ta còn nguyện ý trở về đây, mà Di Nhi vẫn còn chưa đưa người đi, ta nhất định sẽ đưa người trở về thảo nguyên Lâu Tây mỹ lệ đó..... xin lỗi.....

13. Chương 13

Vũ đoàn

Khó chịu quá! Không ngờ ta cư nhiên lại ngu ngốc như thế! !

Không sai, dưới giàn hoa thủy tạ đó đích thực có thông đạo ra khỏi cốc, nhưng thông đạo này chắc là chuẩn bị cho những vị đại hiệp gì đó đi?

Ta một người tố chất yếu đuối như nữ nhi trói gà không chặt..... cái này..... gọi là văn nhược thư sinh đi, thì làm sao mà có đủ khí để nín thở bơi dưới một thông đạo mấy trăm mét như vậy?

Nghe quá! Sắp nghẹt thở rồi, ta sẽ chết ở chỗ này sao?

Nhịn được một hơi thở cuối cùng, ta đã sắp phải mở miệng rồi, nhưng đột nhiên phát hiện trong nội thể có một cảm giác nóng bức đang trào lên.

Nó giống như vừa thức tỉnh ở phần bụng của ta, sau đó càng lúc càng nóng, khi ta sắp mất đi ý thức đột nhiên lại xông lên đầu ta!

Oanh _____ một tiếng, trong đầu ta tựa hồ có thêm thứ gì đó, loại cảm giác nghẹn đến sắp chết đó cũng tiêu thất.

Chuyện gì đây? Đây chính là cái được gọi là ‘tiềm lực của con người là vô tận’ sao?

Chậm rãi cảm giác được từ phần đầu tản ra tứ phía đến từng tứ chi bách cốt, khiến ta có cảm giác trở nên nhẹ bồng.

Thật dễ chịu! Sau này không sợ bị chìm chết rồi!

Chấn hưng tinh thần, ta bơi theo hướng mà mình đã tự vạch ra hàng trăm lần trong đầu.

Thật là kỳ quái, động tác trở nên nhẹ nhõm, lực cản của nước gần như không thể cảm thấy được.

Sao lại như vậy?

Không ích gì, trong não đột nhiên hiện lên gương mặt của thích khách đó.....

“Đáng tiếc cho ba thành công lực của lão tử, hừ, không quan hệ, không thì lại tìm về từ trong kho thuốc của hần!”.....

Lẽ nào là lúc đó?

Không thể đi? Hần không phải là gạt ta sao? Bộ dáng đó của hần thanh tỉnh như vậy, có chỗ nào giống như đã trúng phải loại thuốc gì đâu?

Hay là nên nói..... không phải tất cả loại thuốc nào cũng đều sẽ khiến người ta thần trí không rõ?

Thế giới này..... những thứ cổ quái quả nhiên không ít.....

Không thì khi nào lại đụng phải thì hỏi thử hần là được.

“Nhìn cho rõ, ta muốn ngươi nhớ rõ gương mặt này!”.....

“Nhớ kỹ, ta là nam nhân đầu tiên của ngươi, cũng là duy nhất! Ngươi là của ta, hiểu rõ không?.....

Một cổ hàn ý từ sau lưng dâng lên, bỏ đi, vẫn là không cần gặp lại hần thì hơn.....

Hỏi Lục Vương Gia không phải cũng có thể biết sao?

“Đợi bốn vương từ cung trở về lại nói.”.....

Hay là cũng bỏ đi, hỏi Lục Vương Gia không phải ta chết càng nhanh hơn sao, nếu như không phải ta từng đụng trúng thích khách, thì làm sao biết hần từng trúng loại độc được gì đó, hỏi Lục Vương Gia thì có khác gì thừa nhận là ta và người đó có quan hệ chứ?

Hình như..... thật sự có quan hệ đi?

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, đầu đau nhức rồi!

Phiền phức! ! !

Trong nước lặng yên thở nhẹ bơi rất lâu, cuối cùng thông qua mặt nước nhìn thấy màn đêm đen kịt. Thật đẹp.....

Giống như tơ lụa màu đen thượng đẳng tùy ý trải trên đất rồi rải tinh thể kim cương lên, tuy không có ánh sáng, nhưng cũng có thể nhìn thấy được tổ chất rực rỡ lóa mắt đó.....

Cảm giác ẩm ẩm trên thân thể đó sau khi ta ra khỏi nước thì cũng dần dần biến mất, thật kỳ quái, không phải nói ba cái thứ công lực này dùng một chút thì ít đi một chút sao? Nhưng khi ở trong nước ta chỉ cảm thấy nó càng lúc càng nóng, rời khỏi nước, ngược lại sao tiêu thất mất?

Bỏ đi, hiện tại không phải là lúc để suy nghĩ vấn đề này, nơi đây cách Vô Hồi Cốc không xa, vẫn là rời xa trước thì tốt hơn.....

Phân biệt phương hướng một chút, lại lưu luyến nhìn bầu trời sao lấp lánh tinh quang đó một chút, cuối cùng chọn một hướng, bước nhanh rời khỏi.

Dùng đất cát và sinh lầy cố ý bôi dơ mặt và y sam trên người, ta nhập vào một vũ đoàn nho nhỏ, một đường hướng theo hướng bắc đi đến biên cảnh Phụng Duyệt.

“Ân Ân, động tác hoa mỹ thế này, người từ chỗ nào mà học được a?” Vũ đoàn tuy nhỏ, nhưng tiếng tăm không nhỏ, đại thúc Tắc Lợi Nhĩ đứng đầu nghe nói đã từng là tướng quân của một tiểu quốc nào đó, sau này bị Phụng Duyệt diệt quốc, nhưng vì nữ vương Phụng Duyệt có cảm tình với võ nghệ siêu quần của hắn mà không những không giết hắn, còn mệnh lệnh hắn làm sư phụ dạy võ nghệ cho mấy vị công chúa, nữ vương Phụng Duyệt hiện tại chính là một trong những học sinh lúc đó của hắn. Mấy năm trước hắn luyện công xảy ra sơ sót, một thân võ công hiện tại chỉ còn sót lại một hai phần mười, đối phó với nhất lưu cao thủ thì không được nữa, nhưng dựa vào uy vọng của hắn, vẫn có thể bảo đảm không có ai đến tìm vũ đoàn gây phiền toái.

Đang hỏi chuyện ta là Miêu Lan, là nghĩa nữ là Tắc Lợi Nhĩ thu dưỡng, cũng là trụ cột của vũ đoàn, năm nay mười tám tuổi, chính là niên kỷ kiều diễm như hoa, mang theo ký ức trước đây, ta ở nơi này làm việc vật kiếm sống, thỉnh thoảng sẽ dùng một chút động tác hiện đại để chỉ dẫn cho động tác của nàng, sau hai lần ba lượt, ta đã trở thành một người nhàn tản triệt để, chỉ cần khi nàng khiêu vũ cho một chút kiến nghị là được.

Ta tựa hồ trước giờ chưa từng nói qua, trước đây ta làm cái gì đúng không? Hình như chưa có nói qua a, ta trước đây, không khác biệt lắm với thân phận của Miêu Lan hiện tại, vũ công, diễn kịch, hay có lẽ nên nói là diễn viên. Tuy từ nhỏ trưởng thành ở cô nhi viện, nhưng vì tài năng nhảy múa thiên bẩm của mình, ta được đặc cách tuyển chọn vào một học viện khiêu vũ, tuy tướng mạo bình thường, nhưng trong thế giới có loại hóa trang thần kỳ đó, ta vẫn là một vũ công và diễn viên nổi tiếng vạn nhân say mê.

“Lo nhảy của người đi, bớt nói mấy lời nhảm nhí!” Cười múa máy thế tay, đồng thời chỉnh lại động tác của nàng một chút.

Ở nơi này thân phận của ta là một người câm.

Không nói chuyện, không giao tiếp quá nhiều với ai, không thể nào tiết lộ bí mật của người khác, như vậy, có phải là có thể không bị lừa dối không?

“Là như vậy sao?” Nàng xấu xa cười nói, thay đổi động tác đúng phạm quy một chút.

Gật đầu, ta lại múa máy, biểu thị nàng nghỉ ngơi một lát, đồng thời lấy một lọ nước thơm tràn đầy.

“Bảo Tiểu Lệ thay người xoa bóp bả vai, lưng, trong ngoài đùi, nếu không khi biểu diễn có thể sẽ bị thương.” Múa may ra hiệu, đồng thời cho nàng một nụ cười.

“Ân Ân, người thật thân thiết nga! Tại sao người lại nhỏ hơn ta a? Nếu không ta nhất định gả cho người!” Miêu Lan chớp mắt, bày ra biểu tình khả ái.

Lỡ tai bắt đầu nóng lên, ta biến mặt ta cũng đỏ rồi, bị một tiểu nữ sinh thế này trêu ghẹo! Trời ơi....

“Đi!” Ta hươ hươ quyền với nàng, nha đầu này, rõ ràng đã có đối tượng hợp ý, lại còn nói mấy lời này!

Những ngày đơn thuần thế này, còn có thể trải qua bao lâu nữa?

Thật ra ta sớm đã biết họ phải vội đến đô thành Phụng Duyệt để hiến nghệ chúc mừng đầy tháng của hài tử đầu tiên của Nữ Vương, hơn nữa hoàng tộc Lâu Tây và Lăng Ca Vương Triều cũng đã phái sứ giả tới, hiện tại đến nơi đó nói không chừng sẽ đụng phải vị Lục Vương Gia làm sứ giả đó, nhưng đồng bạn của vũ đoàn sống bên nhau không tồi, không từ mà biệt cũng không tốt, tìm không được lý do thích hợp lại càng không cách nào mở miệng nói muốn đi, thật sự là tổn căn não mà!

Bỏ đi, chuyện ngày mai thì ngày mai hãy nghĩ.....

Trở về phòng mình, đã có một thùng nước nóng đợi ta, đây là sở thích duy nhất của ta, mỗi ngày nhất định phải dùng nước nóng để tắm, mỗi ngày đều cần!

Thật ra tắm chỉ là thứ yếu, với tính mềm dẻo của thân thể Doãn Ân, làm ra mấy động tác có độ khó cao một chút cũng không có vấn đề gì, chủ yếu là..... ta thích được trầm trong nước, sẽ dần dần có độ ấm từ trong nội thể dâng lên.....

Chỉ cần đơn thuần là trầm vào nước, nín thở, qua không bao lâu, cảm giác đó sẽ ngoan ngoãn bắt đầu xuất hiện từ trên đầu, sau đó tản ra tứ chi bách cốt, một lần lại một lần, hơn nữa càng lúc càng ấm áp, nhưng không có cảm giác khiến người ta bị bỏng, thật sự.... rất dễ chịu.

Duy chỉ có một điều khiến ta không vui, cảm giác này luôn sẽ khiến gương mặt của thích khách kia xuất hiện trong đầu, đáng ghét!

Ta cần bản một chút cũng không muốn nhớ tới hần!

Chơi đùa dục vọng của ta, xé rách thân thể của ta.....

Làm loại chuyện đó đối với ta, còn bá đạo bức ta nhớ kỹ gương mặt của hần.....

Tại sao thật sự phải ghi nhớ a? Ngốc nghếch!

Bực bội!

14. Chương 14

Tính kế

“Cái gì? Lục Vương Gia Long Vô Dạ của Lăng Ca Vương Triều mang Tuyệt Vũ đại nhân trong ‘Thiên Âm Tuyệt Vũ’ đến?” Tiếng găm tựa như sét đánh bên tai ta khiến ta trong mấy giây đờ đẫn, sau đó mới chậm một bước nghe hiểu được ý tứ của Tắc Lợi Nhĩ đại thúc.

“? ? ?” Nghi hoặc xem nhẹ giọng hét bên cạnh, ta mang nhãn thần nghi vấn ném sang Tắc Lợi Nhĩ đại thúc.

“Xem ra sứ giả lần trước Phụng Duyệt nữ vương phái đi nhất định là đắc tội với vị Lục Vương Gia của Lăng Ca Vương Triều đó.....” Biểu tình của Tắc Lợi Nhĩ đại thúc rất bình tĩnh, chỉ là hơi lộ ra kích động nhàn nhạt, đó là một loại chờ mong khi nguyện vọng sắp được thỏa mãn.

“? ? ? ? ?” Điều này thì có quan hệ gì với vị Tuyệt Vũ đại nhân gì đó? Ta càng thêm mê mù.....

“Nghĩa phụ, người đừng buồn chuyện nữa, nhanh nói có chuyện gì đi a! ! !” Cũng may có Miêu Lan có thể mang nghi vấn trực tiếp hỏi ra, ta đảo mắt trắng dã, giả cái gì không tốt, lại đi giả làm kẻ câm? Tự làm tự chịu! ! !

“Là thế này a, Lăng Ca, Phụng Duyệt, Lâu Tây tam quốc đỉnh lập, tất cả ai cũng không phục ai, nhưng vì đại chiến kỳ lạ của mấy trăm năm trước mà đều tổn thất số lớn nhân khẩu, không có cách nào tiếp tục động binh đao, cho nên hạ một quy củ, mỗi năm luân phiên lấy một quốc gia làm chủ triệu tập một lần hội họp tiến hành một lần tỷ thí đơn giản, do chủ quốc chọn lựa thời gian và nội dung so tài, nếu như quốc gia nào thắng, hai quốc còn lại năm đó phải giao tài sản đã ước định ra cho quốc gia thắng, nói trắng ra, chính là ba người đánh bạc, ai thắng thì có thể có được tiền cống của hai người còn lại.”

Không phải đi! ! ! Ai đề ra biện pháp tốt đến vậy? Nếu như ở đâu cũng đều như vậy, chiến tranh đã tuyệt chủng rồi! ! !

Ta trừng mắt há mồm, hoàn toàn ngây ra.

“Đó chính là nói, năm nay do Phụng Duyệt quốc làm chủ, lấy ngày đầy tháng của hải nhi đầu tiên làm kỳ hạn, lấy vũ kỹ quyết định thắng thua hả? Hừ, có Ân Ân rồi, ta mới không sợ cái tên Tuyệt Vũ đại nhân gì đó! ! !” Miêu Lan nói một câu, đánh cho ta một phát tỉnh táo.

Không muốn, ta mới không muốn đi đến đó! ! !Lục Vương Gia? Ta tránh còn không kịp, thì sao có thể tự mình dâng tới cửa?

“Ân Ân, người nhất định sẽ giúp ta có phải không? Nữ Vương xem trọng chúng ta như thế, chúng ta sao có thể để Nữ Vương thất vọng đúng hay không?” Quả nhiên, còn chưa kịp chạy, Miêu Lan đã một tay nắm lấy

tay áo của ta, một bộ biểu tình ta tin tưởng người nhất, khiến cổ của ta lập tức phản bội ý chí của mình, rõ ràng là phải vận động theo hướng trái phải (tức là lắc đầu), vậy mà nó lại chuyển thành vận động trên dưới.

“Ta biết Ân Ân là tuyệt nhất mà! ! !” Thấy Miêu Lan vui sướng nhảy lên, lại nhìn sang vẻ mặt kỳ vọng của Tắc Lợi Nhĩ đại thúc, ta bắt đầu cảm thấy tiền đồ của mình u ám không ánh sáng.

Bỏ đi, đi một bước tính một bước vậy, ta chỉ là chỉ đạo cho Miêu Lan, lại không phải là tự mình ra diễn, đến lúc nào tình hình không đúng, lập tức lên bỏ trốn không phải được rồi sao? Phụng Duyệt là một Nữ Nhi Quốc tiêu chuẩn a! Tuy không cấm nam nhân tham chính, nhưng đại bộ phận quan viên là mỹ nhân, địa vị của nữ nhân nơi đó cao hơn nam nhân rất nhiều, chắc sẽ có mỹ nhân đi?

Cho dù thân thể này không thể nào ôm nữ tử, nhưng thuần túy thưởng thức chắc được đi?

Khiêu vũ..... dùng thân thể mềm dẻo này để nhảy múa, chắc rất đơn giản mà? Có lẽ ta nên cho Miêu Lan đơn độc nhảy múa?

Trước khi đi vào giấc ngủ ta đang nghĩ vấn đề này.

Tiên nhân chỉ lối thì sao? Dù sao hiệu quả của điện ảnh tạo ra cũng không tồi đâu, nhưng chính là kỹ thuật múa tay áo* nếu không rèn luyện mấy năm thì không chắc làm được! Bỏ đi, đổi cái khác.....

Không thì nhảy Dance? Kiểu nhảy kịch liệt như thế liệu có dọa tiểu hài tử không a? Bỏ đi, lại đổi cái khác.....

Ballet? Tap Dance? Chachacha? Tango?.....

Mệt quá a.....

Đầy tháng tiểu hài tử?

Một tiểu hài tử vừa mới sinh ra được một tháng, nó sẽ thích cái gì? Yên tĩnh ưu nhã? Vui vẻ sống động? Nhẹ nhàng yên bình? Trang nghiêm sâu lắng? Thiêng liêng cao quý? Thông minh duyên dáng?

Chọn lựa thật khổ sở.....

Tiểu hài tử thì hiểu cái đếch gì! ! !

Cái cổ đáng chết, cho người lần sau lại hoạt động trên dưới nữa đi! ! !

Nghĩ cả một buổi tối, trừ đổi được cơn đau đầu cho mình ra, không có bất cứ thu hoạch gì, ta có chút không biết nên làm sao mới tốt.

“Ân Ân, người nghĩ xong chưa? Rốt cuộc là vũ thể nào mới tốt?” Ngay cả cơm sáng còn chưa kịp ăn nha! Tiểu nha đầu hiếu động này đã xông vào trong phòng ta.

Vũ đoàn có hai mươi chiếc xe ngựa đặc chế, trong đó ở trên hai mươi chiếc xe ngựa này đều phân ra đủ không gian để làm hai gian phòng đơn độc. Vũ đoàn tổng cộng có ba mươi mấy người, người không nhiều, nhưng ai ai cũng đều chuyên biệt tài năng, mỗi một người đều có tuyệt học thoát tục, tính ra tất cả chỉ có ta là.....

“Để ta nghĩ thêm đi.....” Múa thể tay, ta có chút không để tâm. Không được, thà cần chất lượng, chứ kiên quyết không thể không nắm chắc mà bày đặt!

“Miêu Lan, người vẫn là chuyên tâm luyện cho tốt những cơ bản ta đã nói với người, lâu cao vạn trượng cũng là bắt đầu xây từ đất, không có cơ sở tốt, người không thể nào trở thành người nhảy múa hàng đầu.” Vỗ vỗ vai nàng, ta lại vui đầu nghĩ suy tư của mình.

“Ai.....” Miêu Lan ngoan ngoãn đến phòng cách vách ta luyện tập một số cơ bản ta đã dạy, một bên còn liên tục than thở.

“Lần này Nữ Vương không biết nảy ra chủ ý quỷ gì! Nghe nói nàng muốn để cho nữ nhi của mình làm người phân định cuộc so tài nhảy múa này nga! Nếu như vũ của ai có thể khiến cho tiểu công chúa an an tĩnh tĩnh từ đầu đến đuôi, thì xem như là thắng, nếu mọi người đều thất bại, năm nay ai cũng không cần hiện

cổng phẩm cho ai, người nói xem, nếu như tiểu công chúa xem được một nửa rồi lăn ra ngủ thì tính sao? Đó có tính là thua không?”

Ta làm sao biết vị Nữ Vương đó rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Ra đề như thế, không phải nói rõ ra là có trả sao? Một tiểu hài tử mới vừa đầy tháng làm sao biết thường thức khiêu vũ a? Cần bản là có động cơ thầm kín mà!

Hài tử?

“Miêu Lan, người biết Nữ Vương bình thường thích nghe khúc nhạc nào nhất không?” Linh quang chợt lóe, ta nhảy đến trước mặt Miêu Lan múa thế tay. Miêu Lan kinh ngạc, như mang theo ý gì đó trả lời, “Cái này a? Nữ Vương bình thường không nghe khúc gì cả, nhưng nghe nghĩa phụ nói, nàng từ nhỏ đã thích nghe âm thanh nước chảy, khi mang thai tiểu công chúa, chỉ muốn nghe tiếng nước chảy thôi, ngay cả tiểu công chúa cũng sẽ ngoan ngoãn không đá nàng nữa!”

Nước chảy? Có rồi! ta cười đến cực kỳ đắc ý, cái gì mà so nhảy múa, rõ ràng là so tài về khúc nhạc mà!

Có ta xuất mã, còn không thắng sao? Ha ha ha ha.....

“Miêu Lan, bên trong vũ đoàn có..... của sư phụ không? Có thể tìm đến vài người không? Ta đã có biện pháp rồi!”

Thấy biểu tình bán tính bán nghi của Miêu Lan, ta đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Nha đầu ngốc, đợi mà xem đi, đến lúc đó ta nhất định sẽ trở thành công thần của Phụng Duyệt!

Lục Vương Gia, không liên quan đến quốc thể, nhưng có thể khiến cho người bị đánh bại thì ta vẫn rất vui lòng làm vài thứ!

Như vậy, có tính là lừa dối không nhỉ.....

Chắc là không tính đi?

Chắc không có tính thiệt đi?

Doãn Ân, người nói xem?

15. Chương 15

Vô tình

Dần đến gần đô thành của Phụng Duyệt, bốn phương tám hướng đều là sứ giả các nước đến chúc mừng đêm không xuể, đương nhiên cũng không thể loại trừ những kẻ muốn nhân lúc này làm một số chuyện nhân thần cũng phần nộ.

Nhưng, nếu như làm người mà chẳng biết dòm thời cuộc, thì không cần nghĩ cũng biết vô luận làm chuyện gì cũng đều thất bại.....

“Cô nương, vẫn nên đi theo ta đi! Làm tiểu thiếp cửu phòng của ta, thế nào so ra cũng tốt hơn người ở bên ngoài dầm mưa dãi nắng chứ?” Hoàn toàn không chú ý đến những tiểu quốc sứ giả khác ở dịch trạm đang dùng một nhãn thần thương hại thế nào để nhìn hắn, vị Trư tiên sinh đầu bự tai lớn này còn mãi mê tiến hành khuyên bảo Miêu Lan.

“Cút đi!” Miêu Lan khả ái đối với loại người như vậy trước giờ chưa từng có sắc mặt tốt, cũng chỉ có Miêu Lan lúc này mới khó tiếp cận nhất.

“Người.....” Từ hai ngày trước vô ý gặp được, vị Trư tiên sinh này đã có hơn mười lần đến chèo kéo Miêu Lan rốt cuộc cũng biên sắc, “Xú nha đầu, cho người thể diện người đừng có không biết điều, lão tử không tin người có thể mọc cánh mà bay khỏi lòng bàn tay của ta!” Một tay nắm lấy cánh tay của Miêu Lan, động khẩu cuối cùng cũng thành động thủ.

Trong đám người tránh đi, ta nhàn nhạt cười, biểu tình không chút nghĩ tới chuyện sẽ gọi người giúp, đừng thấy Miêu Lan nhìn yếu đuối như thế mà nghĩ nàng dễ ức hiếp, thân thể nàng nhu dẻo cực tốt như thế

không chỉ là nhờ vào nhảy múa mà bảo trì được, trừ những người trong vũ đoàn, không có ai biết Miêu Lan có một thân võ công.

“Buông tay, đừng dùng bàn tay dơ bẩn của ngươi chạm ta!” Miêu Lan hung hăng phất tay, tránh thoát không chế của Trư tiên sinh.

“Tiểu tiện nhân.....” Trư tiên sinh còn muốn tới tiếp, nhưng lại truyền tới một tiếng gầm trầm thấp: “Đừng tay!”

Có người làm anh hùng cứu mỹ nhân thì ta một chút cũng không hiếm lạ, chỉ là thanh âm này lại có cảm giác như đã từng quen biết, thân thể so với suy nghĩ trong đầu đưa ra phản ứng sớm hơn một bước, ta lùi về sau một bước, giấu mình càng sâu vào chỗ tối ẩn mật, lại tỉ mỉ đánh giá nam tử cao lớn đang bước ra khỏi đám người.

Là hần! Ta kinh ngạc che tiếng kinh hô muốn buột miệng thoát ra, rồi không còn hưng trí để xem vở tuồng cũ đã có kết cục định chắc này nữa, vừa quay người, ta ba bước chỉ đi thành hai bước nhanh chạy trốn.

Tuy y phục là một bộ quý tộc cao sang, hơn nữa thân thể hơi gầy không có một chút khí tức giang hồ, nhưng cặp mắt đó..... tuyệt đối là hần! Đó là thích khách đã từng xuất hiện ở Lục Vương phủ, tên nam tử bảo ta phải ghi nhớ gương mặt của hần.

Hần sao lại xuất hiện ở đây? Sao lại ăn mặc như quý tộc? Lẽ nào hần cũng là sứ giả của tiểu quốc nào đó? Ôm đầu, ta có chút kinh hoảng thất thố, ta chỉ dự liệu được Lục Vương Gia sẽ tới, không ngờ ngay cả hần cũng xuất hiện ở đây.

Làm sao đây? Rời khỏi vũ đoàn? Sớm đã luyện tập tốt chuẩn bị hiến nghệ rồi, khúc nhạc cũng đã xác định mấy lần mấy lượt không có vấn đề, Tắc Lợi Nhĩ đại thúc từng xem qua cũng tán thưởng không dứt, nghĩ chắc là không có vấn đề gì nữa, cho dù ta rời khỏi cũng không tổn hại ưu thế.

Nhìn quanh phòng một lần, xác định ở đây không có thứ gì đáng để ta mang đi, ta nhảy xuống xe, chuẩn bị cáo biệt với Tắc Lợi Nhĩ đại thúc.

Từ xa xa, lại nhìn thấy Miêu Lan dẫn tên thích khách đó lên xe của Tắc Lợi Nhĩ đại thúc.

Không phải chứ... không có hần người cũng có thể làm xong việc mà, có cần trình trọng cảm tạ với người ta như thế không? Còn dắt hần tới chỗ của đoàn trưởng?

Tránh người trốn sau lưng một chiếc xe ngựa, nhìn họ đi vào xe ngựa của Tắc Lợi Nhĩ đại thúc, ta thụt đầu trở về phòng của mình.

Không từ mà biệt rất không lễ mạo, dù sao người ta chiếu cố ta rất lâu, dứt khoát để lại một phong thư là được, ai biết tên gia hỏa đó ở lại bao lâu trong phòng của đoàn trưởng? Một lát nữa là tới giờ cơm tối, nếu như đoàn trưởng lưu hần lại cùng ăn cơm, đến lúc đó ta nên trốn đi đâu?

Lần đầu tiên phiền muộn bản thân không có dùng tên giả.

Người như hần, sẽ không nói rồi thôi, đã nói sẽ tới Lục Vương Phủ thì nhất định sẽ tới, muốn biết tên của ta thì đơn giản vô cùng.

Trời ơi! Vạn nhất Miêu Lan buột miệng nói ra.....

Trên trán đổ một tầng mồ hôi lạnh, luống ca luống cuống viết thư cáo biệt, đặt lên bàn, ta nhảy xuống xe đi về phía dịch trạm, vô luận thế nào, trước hết phải có một con ngựa thì mới có thể chạy được!

“Một con ngựa cũng không có! ?” Nghe được tin tức này, ta không biết nên cảm thấy chấn động hay khẩn trương.

“Hiện tại sứ giả các nước sớm đã đặt ngựa hết rồi, kho ngựa phía sau tuy là đầy, nhưng một con ngựa cũng không thể dùng. Ngài đến thật không đúng lúc.” Tên bán ngựa cười khổ không thôi.

Như vậy làm sao đây? Do dự một chút, bỏ đi, vũ đoàn không thể trở về rồi, thôi thì trước rời khỏi nơi này rồi lại dự tính tiếp.

“Vị công tử này.” Trên vai bị người nhẹ vỗ một cái, ta như chim bị trúng tên giết lùi ba bước, trừng mắt nhìn người xa lạ đó.

Dịu hòa, đây là cảm giác đầu tiên hẳn cho ta. Nụ cười thân thiết, ánh mắt sáng tỏ, giống như đại ca ca hàng xóm.

“Người là.....” Cảm thấy phản ứng của mình tựa hồ có hơi quá khích, ta lầm rầm mở miệng.

“Xin lỗi, ta vừa rồi trong lúc vô ý nghe được người cần ngựa, chỗ của ta thì có đó, người có muốn đi xem thử không?” Hẳn nhẹ nhàng cười, đại khái là cảm thấy ta có chút ngu ngốc đi?

“Chỗ của người có ngựa?” Trong điện quang thạch hỏa, cảm giác chỗ nào đó không đúng, nhưng ý nguyện rời khỏi đây quá cường liệt, ta không kịp suy nghĩ kỹ sự nghi hoặc chớp qua trong não đó.

“Bên này.” Hẳn cũng không nói nhiều thêm, chỉ là dẫn ta rời khỏi dịch trạm.

“Đó là.....” Long Diệm Mã Vương! Không sai, chính là nó! Hai ba tháng không gặp, nó gầy đi rất nhiều, trên người cũng nhiều thêm những vết sẹo nhỏ. Nó chỉ đứng ở nơi đó như thế, một chút tức giận cũng không có, chỉ là ngây ngây đứng đó.

“Nga! Con ngựa này là chủ nhân nhà ta mới mua về, tính cách nóng vô cùng, nhưng tuyệt đối là ngựa tốt nhất đẳng. Chính là vì mua nó, chỗ này của ta mới dư ra một con ngựa.” Chỉ lo tỉ mỉ đánh giá Mã Vương đã lâu không gặp, ta không chú ý đến trong ánh mắt của người đó xẹt qua dị sắc.

“Có thể nào..... có thể nào bán nó cho ta không?” Si dại nhìn Mã Vương, ta ngay cả việc bản thân phải gấp rút chạy khỏi đây cũng quên, để nó lại ở Vô Hồi Cốc, nó làm sao chạy ra được? Làm sao lại bị người bắt? Gia hỏa ngốc nghếch này, chạy thì chạy rồi, tại sao không trở về thảo nguyên Lâu Tây?

Người Lâu Tây chân chính sẽ không bắt Long Diệm Mã Vương, đó là tài nguyên của bọn họ, đàn ngựa hoang có Long Diệm Mã Vương thì so ra đều khỏe mạnh hơn đàn ngựa hoang khác, cũng càng có thể bán ra nhiều tiền hơn, vì một con ngựa mà từ bỏ tài nguyên chân chính của họ, họ sẽ không làm chuyện giết gà lấy trứng đó đâu.

Nếu như Di Nhi dẫn nó ra khỏi Vô Hồi Cốc, Di Nhi nhất định sẽ không để nó chạy mất, mà một khi đã vào đàn ngựa hoang ở thảo nguyên Lâu Tây, Long Diệm Mã Vương sẽ ngoan ngoãn thực hiện chức trách làm Mã Vương của nó, sẽ không rời khỏi thảo nguyên Lâu Tây nữa.

Con ngựa ngốc này, nó đang tìm ta sao?

“Con ngựa này?” Trong mắt người đó thoáng qua một mặt dị sắc, “Chuyện này ta không thể làm chủ được, nếu như người để ý, đợi chủ nhân của ta trở về, người tự mình bàn với ngài?” Khẩu khí thăm dò không thu hút sự chú ý của ta, thất thần gật đầu, ta hoàn toàn quên mất tâm tình cấp thiết là bản thân phải rời khỏi chỗ này!

Hẳn dẫn ta tới một tiểu viện, cửa sổ mở rộng, có thể nhìn thấy thân hình khỏe mạnh của Long Diệm Mã Vương.

“Mời ngài đợi một chút, ta đi thỉnh chủ nhân của ta.” Biểu ý như nô tài chào ta, hẳn vội vã rời đi. Mà ta thì ngây ngây chú mục nhìn ánh mắt vô thần của Mã Vương.....

Không biết qua bao lâu, một trận bước chân lay tỉnh ta, ta theo tiềm thức rời khỏi cửa sổ, ra ngồi xuống bên ghế chờ, cầm ly trà đã nguội lạnh lên uống một hợp để che giấu, làm người trong thương gia, không thể để người khác thấy được tâm tư của mình, là bài học tất yếu.

Cửa bị mở ra, ta chậm rãi ngẩng đầu, lập tức kinh hoảng đổ một thân mồ hôi lạnh_____ ta là tên ngu tự đưa đầu vào lưới!

Nhảy dựng lên, ta một tay cầm ly trà trong tay ném qua tên thích khách ta sợ hãi tránh còn không kịp đang trong trạng thái chấn kinh trước cửa, nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa sổ có thể nhìn thấy Long Diệm Mã Vương!

“Y Ân!” Hẳn tùy ý phát tay đánh tan ly trà, khi cánh tay ta chỉ còn cách bệ cửa sổ cỡ một ngón tay thì cả người ta đều rơi vào lòng hẳn.

“Không!” Ta kinh hoảng hét lớn, cố gắng giãy dụa trong lòng hấn, “Đừng! Ta không biết người! Người nhận sai người rồi! Bỏ ta ra!” Không nhìn đến hành động run lắc như con chuồn chuồn của ta, hấn chặt chẽ khóa ta trong ***g ngực, khí tức xa lạ mà nóng bỏng bao chặt lấy ta, gần như nhấn chìm linh hồn ta.

“Đừng sợ! Đừng sợ! Ta không làm cái gì cả, ta sẽ không làm cái gì cả! Ngoan, đừng động!” Hấn liên tục nhỏ giọng dỗ ta, cũng dùng hành động chứng minh hấn sẽ không tổn hại ta.

Hấn chỉ ôm chặt lấy ta, tùy ý tìm một cái ghế để ngồi, đặt đầu lên vai ta, trầm trầm điều chỉnh hơi thở.

Có lẽ là ngữ khí dịu dàng của hấn khiến ta chậm rãi trấn định lại, có lẽ là biết bản thân không thể chạy thoát nên từ bỏ giãy dụa, tóm lại, ta tạm thời chấm dứt hành động vô ích không chút ý nghĩa đó.

Sao lại xui xẻo như thế?

Ngu ngốc, thật sự là ngu ngốc! Sao có thể đơn giản đưa mình dâng tận cửa như vậy?

Chỉ là, hấn sao lại xuất hiện ở đây, là trùng hợp? Hay là sớm đã có mưu mô? Người nói muốn mua ngựa đó, là thủ hạ của hấn sao?

“Đừng sợ, đừng sợ, nghe ta từ từ nói.” Tựa hồ ý thức được nghi kỵ của ta, hấn hơi thả lỏng không chế một chút xem như là phần thưởng cho sự tuân phục của ta.

“Ta có đến Lục Vương phủ để tìm người, nhưng người đã không còn ở đó nữa. Vừa nghĩ tới người đã dung nhập vào biển người mênh mông, ta có thể không bao giờ được gặp người nữa.....” Hấn nhẹ run một chút, “..... Giờ khắc đó, ta biết ta đã thích người rồi. Ta lợi dụng tất cả điều kiện trong tay để tìm kiếm người, nhưng tin tức đạt được rất ít. Tuy với bộ dạng này của người đi đến đâu cũng đều khiến người chú ý, nhưng người thật sự quá thông minh, tin tức ta có được trừ con ngựa đó ra thì không còn tin tức thực dụng nào nữa. Ta đến đây chỉ là trùng hợp, có thể gặp được người ở đây, ta cũng rất ngạc nhiên. Người dẫn người đến đây, hấn chỉ là tình cờ thấy qua bước tranh ta vẽ người.....”

Giọng nói trầm thấp làm dịu đi thân thể cứng ngắc của ta, thân thể vẫn còn run rẩy, nhưng trong đầu ta đã nhanh chóng xoay chuyển, có thể tin lời của hấn không? Có thể tin người này không? Lừa dối ta, hấn có thể đạt được cái gì?

“Ta biết người không dễ dàng tiếp nhận như thế, nhưng mà, ít nhất..... ít nhất thử tin tưởng ta, không khó khăn lắm đi.” Có lẽ là sự trầm mặc của ta khiến hấn có chút tổn thương, hấn vẫn như cũ ôm chặt lấy ta, không nguyện buông tay.

“Người..... thích ta?” Nhẹ nhàng, có chút rụt rè mở miệng, ta đang quay lưng với hấn, khóe môi lộ ra một nụ cười nhạt dữ tợn.

“Đúng vậy, ta thích người.” Hơi than thở nói rõ hấn từng bất kham và giãy dụa.

“Vậy..... người có thể bảo đảm..... không chạm ta không?” Tuy biết với tính hướng của mình thì ta càng dễ dàng tiếp nhận đồng tính hơn, nhưng dục vọng và tình cảm trước giờ ta luôn xem là hai chuyện riêng biệt mà định liệu, là cố ý thăm dò cũng được, ta định ra thời gian cũng được, có người đưa đến cửa cho ta đùa, không đùa thì nguy sao!

Cảm giác thân thể hấn cứng lại, ta lập tức lại đáng thương thêm vào một câu: “Lần trước..... rất đau..... ta..... sẽ sợ.” Sự run rẩy đúng lúc khiến sự rụt rè của ta càng thêm dễ hiểu.

“Ta..... không thể.” Do dự rất lâu, hấn phun ra tiếng trầm thấp cự tuyệt thỏa hiệp. Ta lập tức bắt đầu giãy dụa, nhưng ta cũng biết rõ ta không thể phủ định vừa rồi khi hấn nói thích_____. Nam nhân cường thế như vậy, có thể nói ra lời yêu với mình thì cần có kiên trì không thể nghi ngờ, vô luận là hấn thật lòng hay giả vờ, ít nhất hiện tại ta không thể nói ra mấy câu như ‘người nói dối’, ‘người lừa ta’ này nọ.....

Quả nhiên, kháng nghị không tiếng động của ta đạt được bảo đảm giới hạn cực độ:

“Nhìn người mình thích ở bên cạnh, có làm thế nào ta cũng sẽ có cảm giác đi? Nhiều nhất ta chỉ có thể đáp ứng người, nếu như không có sự cho phép của người, ta tuyệt không cưỡng bách người.”

“Người..... tên gì?” Trò chơi, chơi quá mức sẽ dẫn hỏa thiêu thân, lúc cần buông nhẹ, vẫn phải ôn thuận mới tốt.

“Tuyệt Vô Tình.” Tên thật lạnh.

“Là chữ ‘tình’ nào?” Nghiêng đầu, ta nhìn thẳng vào mắt hắn, lần đầu tiên dùng mục quang mang ý cười nhìn vào mắt hắn.

“Là chữ tình trong ‘tình thiên’. Đối với người, làm sao có thể là vô tình?” Hắn thấp giọng cười, hôn lên môi ta, kiên định, thân thiết, nhưng..... Không có cường bách.

(Tuyệt Vô Tình: Chữ ‘tình’ ở đây có nghĩa là: nắng, ‘tình thiên’ là: trời nắng, ngày nắng. Tên của anh có nghĩa đại khái là ngày tuyết không ánh nắng, chứ vô tình ở đây không phải là không có tình cảm.

Câu dưới, “Đối với người, làm sao có thể là vô tình?”: nghĩa là anh yêu em nên không thể nào không có tình cảm với em, vô tình ở đây đúng là không có tình cảm.)

16. Chương 16

Bí mật

Nếu như nói Tuyệt Vô Tình chấn kinh khi gặp được ta, vậy thì phản ứng của Long Diệm Mã Vương khi thấy ta, chắc là..... hưng phấn đi?

Vẫy đầu vẫy đuôi, đứng thẳng hí vang, vui sướng dẫm móng.

“Được rồi được rồi, đừng như vậy!” Ta ôm cổ nó, không ngoài ý muốn nhìn thấy nhãn thần hận thù của Vô Tính ở một bên.

Lợi dụng Long Diệm Mã Vương để thăm dò tình cảm của hắn, tựa hồ có chút không đúng đắn, nhưng biểu tình của hắn đích thực khiến ta được giải hận! Ai bảo người hung hăng với ta như vậy, thô bạo như vậy!

Còn chưa kịp an ủi Long Diệm Mã Vương đang hưng phấn, Vô Tình đã không thể chịu nổi khi nhìn chúng ta thân mật nữa.

Một tay ôm thân thể ta qua, nhẹ nhảy lên lưng Mã Vương, “Đủ rồi, người không phải muốn trở về vũ đoàn xem thử sao?”

“Nhưng ta tại sao nhất định phải cười cùng một con ngựa với người? Ta trước giờ chưa từng bắt nó phải một như vậy! Người đối con ngựa khác không phải được rồi sao?” Nằm xuống rờ rờ chân trước của Mã Vương, ta thấp giọng kháng nghị.

“Một con ngựa tốt thế này, sẽ không đến mức không động nổi đâu!” Quả nhiên không nguyện vương mắc quá nhiều ở vấn đề này, hắn kẹp bụng ngựa, Long Diệm Mã Vương như tên bắn khỏi cung phi đi!

“Oa a.....” Gió lùa vào trong miệng ta, khiến tiếng kinh hô của ta tiêu thất.

“Nó cư nhiên có thể chạy nhanh như thế?” Ta sợ Vô Tình ở sau lưng không thể nghe được thanh âm của ta, nên quay người hét lớn.

Để Mã Vương chậm lại, Vô Tình nhẹ nói bên tai ta: “Nó được xưng là Mã Vương tự nhiên là có nguyên do.” Khí tức nóng bỏng thổi vào lỗ tai mẫn cảm của ta, ta không kịp được run rẩy.

Vô Tình cười ha ha, được một tấc lấn một thước nhẹ cắn lên vành tai ta.

“Ngô.....” Vội vàng đưa ta ra che tai lại, thuận tiện hung hăng trừng hắn một cái, đổi lại là nụ cười đắc ý của hắn.

Cười cười cười, cười chết người đi! !

Mới ngần ngừ mấy phút, vũ đoàn đã trong tầm nhìn, thu xếp đồ đạc hết rồi, chắc là chuẩn bị lên đường đi?

“Tắc Lợi Nhĩ đại thúc!” Ta nhảy khỏi lưng ngựa, lao đảo chạy vào trong.

“Ân Ân? Người trở về rồi? Người có thể nói chuyện rồi? Người sao lại ở cùng với hắn?” Miêu Lan vui vẻ kêu lớn, nhưng lại khiến ta bị một chuỗi vấn đề nhấn chìm.

“Xin lỗi, cái đó..... ta không phải bị câm, chỉ là vì trốn người.....” Tuy trong lòng không cảm thấy quá nhiều áy náy, nhưng nói thật ra mình lừa gạt họ, vẫn có chút đỏ mặt.

“Là vì trốn hần sao?” Miêu Lan tựa hồ một chút cũng không tức giận, ha ha cười lớn, kéo ta đi vào xe ngựa của Tắc Lợi Nhĩ.

Đơn giản hàn huyên mấy câu, Tuyết Vô Tình nói ra chủ đề muốn đồng hành.

Tắc Lợi Nhĩ đại thúc cười đáp ứng, đồng thời cũng khiến ta kinh ngạc mà nói ra thân phận của Tuyết Vô Tình..... Hần vậy mà là Vương của tiểu quốc phụ thuộc Phụng Duyệt quốc Tuyên Hòa! Mà mẫu thân của hần lại là tỷ tỷ lớn nhất của Nữ Vương đương nhiệm của Phụng Duyệt quốc, nói cách khác: Hần là diệt nhi của Phụng Duyệt Nữ Vương!

Không phải đi! Tức tối nhìn hần một lúc lâu, cuối cùng trong ánh mắt khẩn cầu của hần ta tạm thời bỏ qua, tối đến khi nghỉ ngơi thì nói tiếp! Cư nhiên cái gì cũng không nói với ta!

“Tại sao không nói cho ta biết!” Nhịn cả một ngày, vì bảo trì hình tượng của hần, ta không phát hỏa ở bên ngoài, nhưng vừa về phòng ta liền bạo phát, hôm qua hần cứng rắn đòi ôm ta ngủ, cả đêm có thời gian dài như thế, hần lại không nói cho ta cái gì hết!

“Đừng tức giận, Y Ân, đừng tức giận nữa. Trước uống ly trà nhuận cổ được không?” Hần luống ca luống cuống vội vàng kéo ta ngồi xuống, lại tận tình dâng lên ly trà, lúc này mới cẩn thận đáp:

“Cái đó..... đó lại không phải là chuyện quan trọng gì..... cho nên, cho nên.....” Hần không nói tiếp nữa.

Ta trừng to mắt: “Cho nên cái gì?”

“Cho nên..... ta quên mất.”

Quên mất? Là quên thân phận của mình, hay là quên nói cho ta?

Nhưng mà, bộ dạng này của hần thật sự khiến người ta vô pháp liên hệ hần với sự thô lỗ của tối hôm đó a!

“Tối hôm đó.....” Nghĩ tới điểm này, ta đột nhiên nhớ tới nhiệt khí cổ quái trong thân thể, lập tức muốn làm rõ, nhưng phát hiện vừa nhắc đến tối hôm đó, nhãn thần của hần trở nên quái dị.

Đeo một nụ cười khiến ta kinh diễm, hần ôm ta vào lòng, trong lúc ta bị nụ cười của hần làm cho thất thần một lúc, hần kéo ta ngồi lên giường.

Nụ cười của hần thật sự rất đẹp, nụ cười tinh linh như hàn mai nở rộ vào ngày đông.

“Tối hôm đó thế nào?” Lời chưa hỏi ra miệng bị hần tiếp lấy, ta kinh ngạc, vội vàng thu nhặt tinh thần, thấp giọng nói:

“Người không giống với tối hôm đó.....”

Bàn tay đang bồi hồi ở trước ngực ta ngừng lại, thanh âm trầm thấp của hần từ sau lưng truyền tới:

“Y Ân, người có phải rất ghét người khác lừa người không?”

“Ta không biết lại có thứ ngu ngốc nào thích bị người khác lừa!” Bỗng nhiên, trong não xuất hiện biểu tình tổn thương của đôi mắt xanh lam kia, cố gắng lắc đầu, ta không hảo khí trả lời.

“Ta cũng vậy, Y Ân, nhưng là ta vẫn luôn bị người ta lừa gạt, bị mẫu hậu của ta lừa, bị phụ vương lừa, ngay cả tiểu cô cô thương ta nhất, cũng vẫn luôn lừa ta!” Bàn tay đột nhiên nắm chặt đến lộ gân xanh, hiển nhiên hiện tại tâm tình hần rất kích động.

Sao lại giống tiểu quỷ đó như vậy, hễ tức giận lên là liền tặc bực với lòng bàn tay của mình?

Cố sức kéo tay của hần qua, cưỡng bách nắm đầm đó mở ra, cũng may, chỉ là dấu móng tay hơi in sâu vào bên trong, không bị rách.

“Ngốc nghếch, lừa người cũng rất mệt a!” Nhẹ cười, ta đặt tay mình vào trong tay hần, lúc này mới phát hiện tay của mình rất nhỏ! Còn chưa lớn bằng hai phần ba tay hần.

Hần không lên tiếng, biết ta còn định nói tiếp.

“Trước khi những lời nói dối đó bị phơi bày, ngươi vui vẻ không?” Ta thấp giọng cười, nắm tay hắn tỉ mỉ nghiên cứu.

“..... Vui vẻ, rất vui vẻ, có thể nói..... vô tư vô lo.” Trầm mặc rất lâu, hắn không cam không nguyện trả lời.

“Đó còn không phải sao!” Ta nhàn nhạt cười, không quá thỏa mãn vì da hắn cứng chắc hơn ta nhiều.

“Chỉ cần ngươi vui vẻ, đó sẽ không phải là lừa dối, mà là che giấu! Có thể khiến ngươi vui vẻ, trừ người yêu thương ngươi, còn có ai lại đi lừa ngươi như thế?” Toàn thân hắn run rẩy, nâng cằm ta lên đối mặt với hắn, nhãn thần như mang ẩn ý bình tĩnh rất nhiều.

“Ngươi a tiểu đông tây này!” Thấp giọng một tiếng, hắn đoạt lấy môi ta.

Tỉ mỉ liếm lên cánh môi của ta, linh hoạt tách mở hàm răng, sau đó, như nguyện nhẹ than một tiếng, chiếm cứ mỗi một tắc ngọt ngào trong miệng ta.

“Ân?” Ta dựa người vào hắn, không cự tuyệt loại dịu dàng và ấm áp làm an lòng người này.

Đây là thứ trước đây ta khổ sở theo đuổi, vẫn luôn cho rằng bản thân đã tìm được, cuối cùng lại vẫn là sự che chở giữa tình nhân thuộc về kẻ khác!

Trên người đột nhiên mát lạnh khiến ta cuối cùng hồi thần, không biết từ lúc nào, nụ hôn của hắn đã rơi xuống ***g ngực lộ ra dưới y sam tán loạn của ta, nếu như không phải là thời tiết quá lạnh khiến ta thanh tỉnh, tính ra ta lại bị hắn tranh thủ ăn vào bụng rồi!

“Dừng tay!” Luống cuống đẩy hắn ra, kéo lại y sam đã gần như rơi xuống của mình, ta xấu hổ đỏ bừng mặt.

“Ngươi tên tiểu nhân này! Ngươi đã đáp ứng ta rồi!” Trong ánh mắt mà ta cho rằng khí thế mười phần, thứ hắn nhìn được đại khái chỉ là thủy quang xấu hổ đi?

“Ta đáp ứng chỉ tuyệt đối không cưỡng bách ngươi, nhưng không có nói là sẽ không mê hoặc ngươi a!” Mang theo biểu tình đáng thương, hắn lười biếng mò mò môi của mình, cười tà nói: “Thật sự là rất ngọt đó!”

Đây là..... đây là hỗn đản đáng chết!

Ta thầm hận sự thanh thuần và vô tổ của mình, nhưng tư duy thì nhanh chóng xoay chuyển.

Nhân châu vừa chuyển, một câu nói hung hăng của ta xóa sạch nụ cười trên môi hắn: “Cái ngươi gọi là lừa dối chắc là chuyện có quan hệ với Lục Vương Gia Long Vô Dạ đi?”

Nụ cười của hắn biến mất, ánh mắt băng lạnh khiến ta hồi hận sự xung động của mình, cho dù hắn có thích ta, nhưng thích dù sao cũng không phải là yêu, hắn sẽ không dung thứ cho người nào khiêu khích vấy ngược của hắn, sẽ không dung thứ cho ai đụng chạm vào vết thương sâu thẳm của hắn!

Nhưng lời đã nói ra, vừa đúng, cứ xem như thêm một lần thăm dò đi, xem thử tình cảm của hắn đối với ta rốt cuộc đến mức nào, cho dù sợ hãi, ta cuối cùng cũng không di chuyển đường nhìn, ánh mắt hơi chút bất an giả như khí thế đối mặt với hắn, nhãn thần nhãn thần gần như bén nhọn như có băng đao trong đó của hắn.

Rất lâu, rất lâu, khi ta cho rằng mình sắp bị ánh mắt của hắn đóng thành tượng băng, hắn nhắm mắt lại, kiệt quệ than dài:

“Tiểu đông tây, ngươi thật sự rất thông minh a!”

Bị hắn một phát câu trúng tâm can, ta thuận tùng nương theo, biết lúc này không thể chọc giận hắn_____ đến lúc hắn lựa chọn không tổn hại ta, chắc là thật sự có chút thích ta đúng không?

“Long Vô Dạ, hắn và ta là song bào thai.....”

Chấn kinh trừng mắt nhìn nụ cười khổ sở của hắn: “Ta biết chúng ta lớn lên không giống, hắn thì giống phụ thân, còn ta thì giống mẫu thân, nhưng hắn..... đích thật là..... ca ca song sinh của ta.....”

17. Chương 17

Say rượu

“Người tại sao phải nói cho ta những thứ này?” Không tiếp tục truy vấn chuyện cụ thể phát sinh, ta run rẩy đem thân thể càng dựa sát vào ***g ngực của Vô Tình, nghe nhịp tim đập có chút gấp gáp của hắn, tựa hồ càng có cảm giác an tâm.

“Rồi sẽ có một ngày người sẽ biết thôi, ta không muốn để người báo oán là ta lại lừa người.” Giống như vuốt ve chó mèo cưng, hắn vuốt ve mái tóc xõa dài sau lưng ta.

“Chỉ là quên nói cho người ta là Vương hiện tại của Tuyên Hòa, người đã tức giận thành như vậy, nếu như sau này lại có chút chuyện gì đó, người còn không tức rồi giống như lần trước lên trốn đi?”

Biểu tình hiện tại của hắn không biết có nên tính là cố gắng cười gượng không?

Nghĩ rồi nghĩ, ta lặng lẽ giải khai bó buộc ở thắt lưng mình, nếu như ngay cả biểu tình lúc này mà hắn còn có thể giả trang, vậy thì cùng lắm là sau này vĩnh viễn không bao giờ gặp hắn nữa.....

“Tối hôm đó, người rốt cuộc là trúng phải loại dược gì?” Cuối cùng tìm được một thứ có thể chuyển đề tài.

“Tối hôm đó, người bị ta dọa sợ rồi hả?” Lồng ngực hắn hơi chấn động một chút, đây là thật sự đang cười sao!

“Là ‘tình động’.” Hắn thấp giọng trả lời.

“Thật ra hôm đó ta thật sự là muốn giết hắn, hắn cái gì cũng không biết, nhưng nếu như ta đã biết những chuyện này, thì không muốn nhìn thấy bộ dạng hắn mỉm cười nhẹ nhõm như vậy! Lại thêm hắn vừa mới thành công làm ăn với một đối thủ của ta, ta bị xú tiểu tử đó đánh bại một lần, lại uống nhiều thêm hai ly.....” Nói đến đây, hắn có chút xin lỗi.

“Ngày đó ta rất thô lỗ phải không? Thật ra chỉ là muốn dọa người mà thôi, ta cho rằng người là nam sủng của hắn.”

Ta không đáp một tiếng, lặng lẽ đưa tay vào trong y sam của hắn, tìm kiếm hạt nhỏ trước ngực hắn.

“Hắn dùng ‘tình động’, đó là xuân dược mật chế của Vô Hồi Cốc. Nếu như là người bình thường, chỉ cần mập hợp với người khác, tiết đi dục hỏa thì sẽ xong, nhưng nếu như là người trong võ lâm, thì đủ thảm luôn. Nếu như trong một khắc không cùng người mập hợp, liền bị tán sạch một thân công lực. Nếu trong một khắc cùng người mập hợp, thì tương đương với việc ba thành công lực của mình sẽ tặng cho bên cùng mình giao hoan. Mới đầu ta thật sự còn không biết, sau đó cảm thấy mình toàn thân nóng bức nhưng thần trí lại thanh tỉnh mới nghĩ tới loại dược này. Sau đó lại phái người đi tra, mới phát hiện hắn từng là đồ đệ của Vô Hồi Cốc cốc chủ. Năm đó Vô Hồi Cốc cốc chủ trên giang hồ còn là một người rất có tiếng, bản lĩnh thủ đoạn sử độc dụng dược không ai không biết, có thể là khi hắn vào cung giải cứu tiên đế đã vô ý thu nhận ca ca làm đồ nhi.....”

Vô Hồi Cốc? Không phải đi.....

Ta kinh ngạc mất một lúc, mới chợt dạ thu cánh tay đã sắp tìm tới mục tiêu của mình về.

Nói như vậy, tiểu quỷ đó có thể là sư huynh sư đệ gì đó với Lục Vương Gia không? Quan hệ của ba người này cũng thật là phức tạp.....

Nghĩ tới tiểu quỷ đó, tự nhiên liền nhớ tới đôi mắt xanh lam đó..... hai ba tháng không gặp, nó vẫn còn tốt chứ?

Ta đã không từ mà biệt, hình như lại phản bội lời hứa với tiểu quỷ đó rồi! Ta hình như đã từng đáp ứng nó. “Trước khi có được sự đồng ý của người, ta không chạy, ta không trốn, ta không rời khỏi, được rồi chưa?”

Tuy chỉ là lời hứa với nó khi nó còn là tiểu hài tử, nhưng ta cũng thật sự là nuốt lời rồi.....

Cặp mắt xanh lam đó nhất định lại biến thành bén nhọn như băng lạnh rồi đi?

Ba người này..... sẽ không có ngày đụng mặt nhau chứ?

“Y Ân?”

“Ân?” Khi đã mơ mơ hồ hồ sắp ngủ mất, Vô Tình đột nhiên gọi tên ta.

“Người thích ca ca đi?” Không biết có phải là ảo giác của ta không, luôn cảm thấy khi hắn gọi ca ca, có một cảm giác kỳ quái.

“Người thích hắn đã chết rồi.....” Thấp giọng trả lời, luôn có một cảm giác tội lỗi.

Lục Vương Gia Long Vô Dạ, ta thật sự có thể thoát khỏi si mê của Doãn Ân đối với hắn sao?

“Vậy thì tốt, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi đi.” Nhẹ hôn lên trán ta một cái, Vô Tình không hiểu rõ hàm ý trong lời nói của ta không nói tiếp nữa, nhưng khiến ta mở trừng mắt cho đến khi trời sáng.

Tuy Vô Tình không có nhắc đến chuyện phụ mẫu của hắn, cũng không nhắc tới Lục Vương Gia, nhưng ta biết trong lòng hắn vẫn là hy vọng ta sẽ hỏi tới, nhưng mà, ta vốn không tính sẽ bỏ quá nhiều tâm lực để chơi trò chơi này, tự nhiên cũng sẽ không muốn tự chìm quá sâu không thể tự thoát thân, những vấn đề đó ta đương nhiên cũng không muốn dính tới.

Lại qua mấy ngày, cuối cùng đến đô thành Phụng Duyệt.

Thân phận của Vô Tình là đặc thù, trực tiếp trú ở chỗ tiểu cô cô của hắn____ Phụng Duyệt Nữ Vương vẫn luôn chuẩn bị sẵn một biệt viện cho hắn, mà ta tự nhiên không thể nào tách khỏi hắn, chỉ đành phân khai với Tắc Lợi Nhĩ đại thúc và Miêu Lan của vũ đoàn.

Có lẽ là vì sắp chính thức gặp mặt Long Vô Dạ, tính khí của Vô Tình có chút không bình thường.

Mùa đông ở Phụng Duyệt rất lạnh, so với Lâu Tây còn lạnh hơn, nhưng ta tham nhìn ánh sao lấp lánh trong màn đêm, thà bọc áo dày cộm cũng không muốn ở trong phòng, cho đến khi Vô Tình thật sự không nhin nổi nữa mà bắt ta vào.

“Xem người đi, đông lạnh đến mặt cũng xanh rồi! Muốn sinh bệnh sao?” Đối với ôm ấp của hắn ta đã không còn tránh né, là hắn nói thích trước, mà ta nếu không thể chính diện hồi đáp, như vậy cũng coi như bù đắp chút cho hắn.

Trong phòng đốt than, lại chắn gió cực tốt, ấm hơn bên ngoài rất nhiều.

“Qua hai ngày nữa là hiến vũ rồi, người nói ai sẽ thắng?” Tựa hồ cũng quen với việc ta không thích nói chuyện, rất nhiều lúc, chủ yếu là do hắn nói, ta chỉ phụ trách nghe.

“Đương nhiên là ta.” Nhàn nhạt cười, ta thích độ ấm khi hai người nói chuyện thế này.

“Có tự tin đến thế?” Hắn niết niết mũi ta, ta trả lại một nụ cười cực kỳ tự tin.

“Người đợi xem là được!”

Trong mắt hắn lộ ra một thoáng thất thần, sau đó cũng đáp lại ta một nụ cười: “Xem người đắc ý kìa!”

Cầm ly trà trên bàn, rót nước trà nóng làm ấm tay: “Không ai thắng nổi ta! Cái tên Tuyệt Vũ gì đó, lần này ngoan ngoãn nhường lại danh hiệu đi.”

Mấy giây trầm mặc, ta đột nhiên có chút bất an: Cái tên Tuyệt Vũ không phải là do Long Vô Dạ mang tới sao? Hắn có phải lại nghĩ lệch đi không?

Không đợi ta mở miệng nói cái gì, hắn đột nhiên hỏi một vấn đề: “Nghe nói, người trước giờ chưa từng uống rượu?”

A! Nhất định là động tác nhỏ khi ăn cơm đã bị hắn nhìn thấy rồi! Lúc ăn cơm trưa, ta đem rượu được mời đều len lén đổ đi.

Thật ra không phải ta chưa từng uống rượu, mà là thân thể này uống không được.

Doãn Ân đối với rượu có một chán ghét kỳ lạ, có thể là vì phụ thân của y luôn đánh y sau khi uống rượu? Cho nên y mới ghét uống rượu.

“Không có, thế nào?” Nghe được sự chế giễu trong lời nói của Vô Tình, ta chớp mắt, cố làm ra vô tội.

“Đến.” Hấn kéo ta ngồi trước bàn, lúc này ta mới nhìn rõ được thứ trên bàn_____ ba bốn món ăn, còn có một bình_____ rượu!

“Ném thử đi, đây là đặc sản của Phụng Duyệt: Thiên Quỳnh Nhượng!” Hấn ôm ta trong lòng, biểu thị ta tự động thử.

“Không muốn!” Trầm đình chặt sắt cự tuyệt, hấn chắc sẽ không có ý chuốc say ta chứ?

Mấy ngày nay, hấn thật sự không có làm ra hành động gì không tốt đối với ta, chỉ là đặc biệt thích hôn ta, nhưng thường xuyên hôn đến mức hấn nửa đêm canh ba tự mình đi dội nước lạnh.

Nghe ta cự tuyệt hấn cũng không có tức giận, tự lo tự ẩm, nhưng không cho phép ta rời khỏi đùi hấn.

“Đáng ghét!” Thấp giọng lẩm bẩm, nhin không được liếc hấn một cái.

“Ngô..... đừng.....” Hậu quả của ánh mắt này là hấn đẩy rượu trong miệng mình vào miệng ta, hôn liên tục không cho ta nhổ rượu ra.

Kỳ quái, một chút cũng không cay, nhưng loại nhiệt độ nóng bỏng này thì một chút cũng không kém rượu trắng mười độ, chuyện gì vậy?

Mới một ly đã khiến ta bắt đầu choáng váng rồi.

“Tiểu đông tây? Không phải đi, mới một ly đã say rồi?” Hấn nhướn cao mày biểu thị tâm tình bất lương của hấn, cũng không tiếp tục cưỡng bách ta ở trong lòng hấn nữa, nhưng ta đã không có sức lực để giãy dụa.

Bên trong cơ thể như có ngọn lửa thiêu đốt, cả người ta bị thiêu đến choáng váng.

“Nóng quá.....” Tuy trong đầu rất rõ ràng, nhưng hành động và thân thể lại bắt đầu xuất hiện tình trạng không nghe sai khiến.

Kéo mở y sam của mình, một chút cũng không chú ý đến ánh mắt của Tuyệt Vô Tình đã thiêu đốt ***.....

Hai thân thể quang lõa giao hòa bên nhau không ngừng phát ra âm thanh trùng kích ba ba, trong màn đêm yên tĩnh càng hiện rõ sự ái muội không nói nên lời.

“Ngô..... thật tuyệt..... so với lần đầu còn tuyệt hơn..... thật chặt.....”

Luật động càng lúc càng nhanh ở sau lưng khiến ta phát ra tiếng rên rỉ mê người, kích cuồng luân chuyển tăng nhanh trong não khi bạo phát ra lại bị kẹp chặt trong bàn tay phía trước, khiến ta liên tục kêu thảm: “..... Ân..... bỏ ra..... để ta..... ân a..... để ta đi..... a..... nhẹ chút a..... a ha.....” Nước mắt chảy đầy gương mặt ta, tóc đen dài cũng tán loạn rơi trên giường. Thân thể đã không có một chút sức lực mềm yếu không xương, nếu như không phải cánh tay ở trước chống đỡ, sớm đã tê liệt trên giường.

“Cầu ta, cầu ta ta sẽ bỏ qua cho ngươi!” Thanh âm trầm thấp như ác quỷ vang lên bên tai, khiến ta gằn như trầm mê trong khoái cảm giống như nắm được cọng rơm cứu mạng.

“..... A..... cầu..... cầu xin ngươi..... cầu ngươi tha cho ta đi.....a!”

18. Chương 18

Trò chơi

Thời gian thoi đưa, sẽ không vì ý thức chủ quan của bất cứ ai mà cải biến hoặc đổi dời.

Chớp mắt đã đến ngày đầy tháng của tiểu công chúa của Phụng Duyệt nữ vương, cũng chính là ngày Lăng Ca, Phụng Duyệt, Lâu Tây ba nước so tài vũ kĩ.

Quốc dân Lâu Tây quen cường hấn, vô luận là vũ hay khúc, đều nhiệt liệt sôi nổi không gì bằng, chỉ đáng thương cho tiểu công chúa mới vừa đầy tháng, bị dọa đến phát khóc.

Vị Tuyệt Vũ cô nương mà Lục Vương Gia của Lăng Ca Vương Triều mang đến đích thật không hổ danh tiếng, tướng người uyển chuyển thướt tha, vũ cũng thuộc loại nhất đẳng. Nhẹ hát múa phiêu lượng đẹp

không gì bằng, chỉ đáng tiếc thanh âm du dương đó lại trở thành khúc nhạc ru ngủ tiểu công chúa, tuy đạt được sự công nhận nhất tề của mọi người, nhưng nếu dựa theo quy tắc đã định, chỉ có thể tính là đã thua.

Cuối cùng đến phiên Miêu Lan lên diễn, chưa thấy người, đã nghe tiếng, tiếng nhạc khí lạnh lốt đã thu hút tâm hồn của đại bộ phận người ở đây, bao gồm cả vị tiểu công chúa đang hươ tay múa chân.

Trường bào màu trắng tuyết, trên chiếc quần ống rộng dùng chỉ tơ bầy sắc thêu lên chiếc đuôi khổng tước tinh mỹ, ta bảo Miêu Lan đưa ra đề mục là ‘Tước chi linh’ (Tác giả: Sử dụng đến tác phẩm của cô Dương, chắc không bị cổ mắng đi?).

Phương diện tấu khúc thì càng đơn giản, chỉ cần một cây cổ cầm là xong. Chỉ là khiêu vũ từ đầu đến cuối, đều có lúc lưu thủy chột cao chột thấp, lúc lớn lúc nhỏ cũng sẽ phối hợp với tiếng chim kêu đúng điệu, xen vào tiếng kêu lanh canh của chuông nhỏ trên tay chân, tuy không sánh bằng tư thế vũ động nhân của Tuyệt Vũ cô nương, nhưng cũng xứng là tài sắc tuyệt lệ

Mà điều quan trọng là, tiểu công chúa từ đầu đến cuối không hề ngủ, cũng không khóc, chỉ là mở to cặp mắt nhỏ tí mĩ ‘thường thức’!

Bên thắng tự nhiên là không cần nói nhiều nữa.

Đối với kết quả này, ta một chút cũng không cảm thấy ngạc nhiên, âm thanh hài tử thích nghe nhất, là âm thanh thường nghe trong bụng mẹ, âm thanh có thể khiến nó an tâm. Tuy thế giới này không có máy thu âm, nhưng tìm một số sư phụ chế tác thì cũng không có vấn đề! Mà chuông nhỏ cột trên cổ chân cổ tay uyển chuyển của Miêu Lan, lại là vì thu hút lực chú ý của tiểu công chúa, khiến nó không muốn ngủ! Đơn giản không? Ta bắt đầu híp mắt cười lớn, vì sáng kiến tự tạo của mình mà đắc ý! Không tham gia yến tiệc buổi tối, ta một mình trở về biệt viện của Vô Tình, đương nhiên một nguyên nhân là tránh Lục Vương Gia, và quan trọng hơn nữa, ta không muốn nhìn thấy một đám nữ tử quý tộc vây quanh hắn.

Hắn trở về không tính là trễ, cực khổ đợi chờ thân ảnh hắn nên ta lập tức nhảy ra cửa đón mừng, hoan hỉ cười nói: “Ta thắng rồi! Ta thắng rồi!”

“Đúng vậy, người thắng rồi.” Hắn cười nhàn nhạt, bờ môi mỏng khơi ra một độ cong xinh đẹp, đưa tay sờ sờ lên tóc ta, rồi lại thỉnh linh thu về. “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Cảm thấy có chút bất an, ta kéo tay áo hắn. Sẽ không phải là trong yến tiệc xảy ra chuyện gì không vui với Lục Vương Gia chứ?

”Không có gì.” Hắn cười nhạt, “Chỉ là có chút mệt thôi.” Mệt? Từ sau ngày đó, hắn mỗi đêm đều dỗ ta uống chút Thiên Quỳnh Như, sau đó mặc hắn đại triển *** uy. Tuy mỗi ngày thất lưng đều chưa sót muốn chết, nhưng cũng vì hắn luôn sủng nhược mà ta có chút kim lòng không đành. Thỉnh thoảng cũng tự cảnh cáo mình, cẩn thận một chút, đừng rơi xuống. Nhưng sự ám áp chuyên thuộc về tình nhân này khiến ta không thể đỡ bỏ.

Bữa nay nói mệt? Có chút không đúng. “Ta bất kể, ta thắng rồi, ta chắc có thể có phần thưởng đi?” Léo nhéo trong ngực hắn, ta ngẩng đầu nhìn biểu tình của hắn.

“Có! Đương nhiên có! Nhưng phải đợi người cho ta ăn no đã!” Trong mắt hắn thoáng qua một mặt tuyệt nhiên, nhanh đến mức ta không kịp nhận thấy. Còn đang muốn thử phản ứng của hắn, ta lại bị nụ hôn của hắn mà nuốt hết vào bụng, bỏ đi, ngày mai lại nói.

“.....Ân..... đừng a..... đủ rồi.....” Mồ hôi ướt đầm ngồi trên khó gian hắn, để mặc bàn tay to lớn của hắn nắm lấy thất lưng ta dịch động lên xuống, ta đã không còn chút khí lực, mặc hắn bài bố.

Trong thấp thoáng, tựa hồ có tiếng bước chân truyền tới, ta vừa định giãy dụa, lại nghe thấy bên tai có tiếng nói nhẹ: “Người không phải muốn được thưởng sao? Ta đem người người khổ luyện mấy năm tặng người thế nào?”

Thoáng chốc, huyết dịch toàn thân ta như đông cứng lại. Đồng thời, cửa bị đẩy ra, kẻ đi vào, chính là Lục Vương Gia của Lăng Ca Vương Triều_____ Long Vô Dạ!

“Nhìn đi, ca ca, ta nói ta đã tìm được người người tâm tâm niệm niệm rồi, người còn không tin tưởng ta! Lần này chắc là tin rồi đi? Chỉ đáng tiếc, không thể đem y ‘hoàn chính trả về’ rồi!” Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, ác niệm trong đó thậm chí không cần tra kỹ. Hắn phóng thích dục vọng, sau đó đem ta

hung hăng đẩy xuống đất, y sam hỗn loạn không thể che chắn thân thể của ta, mà ta một chút phản ứng cũng không có.

“Người! ! ! Y Ân.....” Trong cảnh tượng *** loạn trước mắt, Long Vô Dạ không để tâm khiển trách vị đệ đệ luôn đối nghịch với mình, đưa tay ra kéo ta đứng dậy, thay ta chỉnh lý lại y sam. Bên ngoài đang đổ tuyết, gió từ cánh cửa mở rộng vù vù thổi vào. Mà ta, lại một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Lại một lần bị phản bội sao? Lại một lần là con cờ hai người này lấy ra chơi đùa trong cuộc chơi sao? Lại một lần trở thành kẻ bị vứt bỏ sao? Lại một lần, sự dịu dàng kỳ vọng đã lâu đó lại trở thành đao cụ để người khác lừa gạt ta sao? Nhẹ nhàng đẩy tay Long Vô Dạ ra, ta thấp giọng nói: “Ta tự lo.” Rốt cuộc là cảm giác gì?

Ta âm thầm hỏi mình: Dưới tình huống thế này, chắc nên cảm thấy nhục nhã? Phẫn hận? Tuyệt vọng? Thương tâm? Vừa chỉnh lý lại y sam của mình, ta vừa tìm kiếm đáp án trong đầu. Tại sao những tình tự này một chút cũng không cảm thấy được?

“Vô Tình, người quá đáng lắm rồi! Y là con người, không phải đồ chơi! Không thích y, tại sao phải đối với y như thế?” Long Vô Dạ nhìn không rõ được gương mặt đang cúi của ta có biểu tình gì, chỉ có thể trước hết phát tiết nộ hỏa lên đầu đệ đệ.

“Tha ta đi, đây là chuyện ta tình người nguyện có được không? Dù sao thượng một lần cũng là thượng, thượng nhiều lần cũng là thượng, có quan hệ gì đâu?” Ngừ khí một chút cũng không nghiêm chỉnh đó thể hiện rõ thái độ đắc ý của chủ nhân nó.

“Ta thật sự không nên để người biết đến y!” Long Vô Dạ hung hăng trừng Vô Tình, dù sao là huynh đệ, dù có phần nộ thế nào, tựa hồ cũng không có ý tứ động thủ.

“Đó thì thế nào, nếu như không phải người tìm khắp thiên hạ muốn tìm được y, ta cũng thật không tìm đâu ra được thứ để cho ta nhìn thấy được biểu tình hiện tại của người!” Cười lớn vài tiếng, Tuyết Vô Tình dè thấp giọng nói, “Nhưng nhân quang lần này của người thật sự không tồi, là một báu vật đó nha!”

“Người! Người rốt cuộc tại sao luôn muốn ta khó xử? Một lần hai lần ba lần, đến lúc nào mới chịu ngừng? Người rốt cuộc nghĩ như thế nào? Người rốt cuộc muốn làm cái gì? Người nói thẳng ra đi được không! ! !” Long Vô Dạ cuối cùng gầm to lên.

“Ta muốn làm cái gì? Ta chỉ muốn người đến trước phần mộ của mẫu thân thấp hươu, cung cung kính kính dập đầu cho nàng ba cái! Người cũng là nhi tử của nàng, sao có thể xem nàng như không tồn tại, còn ở trước mặt vị mẫu phi trên danh nghĩa của người giả làm hiếu tử?” Tuyết Vô Tình trừng to mắt, nắm chặt quyền, thể hiện hân đang nỗ lực khắc chế nộ khí của mình, gân xanh lộ ra trên trán nói rõ mức độ chân thật của hân.

“Lưỡng quốc bất đồng chủ, ta sao có thể công khai chạy đến Tuyên Hòa để bái tế mẫu hậu đã qua đời? Người cũng nên cho ta thời gian để ta nghĩ một lý do chứ! ! !” Có lẽ là trong lòng có hổ thẹn, thanh âm của Long Vô Dạ thấp hơn, nhưng cũng là đang nói sự thật.

“Ta trước giờ chưa từng nói không nhận nàng, người lật đổ nhận thức hai mươi mấy năm của ta, cũng phải cho ta thời gian để tiếp nhận chứ! Vì chuyện nhà như vậy, người có đến mức phải kéo người vô tội vào trong dòng nước đục không?”

“Ta.....” Tuyết Vô Tình dù sao cũng có chút chột dạ, biết bản thân đã quá gấp gáp ngược lại làm hỏng chuyện, không dám ngẩng đầu nhìn ta, phẫn hận nhắm mắt lại.

Trong nhất thời, trong phòng chỉ còn sót lại tiếng thở gấp gáp của hai đại nam nhân.

19. Chương 19

Lên đường

“Này, các người cải xong chưa? Ta có thể đi rồi chứ?” Lười biếng ngáp một cái, ta tùy tiện buộc lỏng lẻo lại mái tóc, khoanh tay trước ngực đứng đó.

“Y Ân.....” Long Vô Dạ bưng tỉnh, đi nhanh đến cạnh ta, nghĩ muốn chạm vào ta nhưng lại không dám đưa tay ra.

“Di Nhi trở về rồi?” Nhàn nhạt hỏi, nếu không phải là Di Nhi, hẳn chắc vẫn còn kêu ta là Doãn Ân mới đúng.

“Đúng, nó nói người mất tích rồi.....” Hắn đang muốn tiếp tục nói, lại bị ta phát tay cắt lời.

“Người tìm ta khắp thiên hạ? Chỉ là vì Di Nhi nói ta mất tích? Hay là vì chuyện gì khác hả?” Ta không kiên nhẫn nhu nhu góc trán, đầu đau quá, có thể là vừa rồi y sam quá ít lại để toàn thân đầm mồ hôi hứng gió lạnh, có chút muốn bệnh.

“Không..... không.....” Đại khái là phản ứng của ta hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn, hắn có chút không theo kịp với tiết tấu của ta.

“Không còn chuyện gì rồi? Không còn chuyện gì thì ta đi trước!” Quay người đi nhanh ra khỏi phòng.

“Y Ân!” Tuyết Vô Tình gọi lớn.

Ta ngừng chân một chút, chậm rãi quay đầu, cho hắn một nụ cười sáng lạn: “Còn có chuyện gì sao?”

“Ta.....” Hắn bất giác tránh đi ánh mắt của ta, lúng búng nói không ra lời.

“Không có chuyện gì?” Ta vẫn cười, nơi ấm áp nhất trong lòng dần lạnh đi.

“Không có chuyện gì thì ta đi.” Quay người đi, tiếp tục nhấc bước.

“Y Ân, ta thật sự là thích người!” Tuyết Vô Tình đột nhiên la lớn.

Lại lần nữa quay đầu, ta bảo trì nụ cười trên môi, “Biết rồi. Còn có chuyện gì khác không?”

“Đừng như thế! Đừng đối với ta như thế! Người khóc đi! Người khóc đi có được không?” Hắn bước nhanh tới nắm lấy vai ta dùng lực lay lắc, biểu tình trên mặt có bi thương, cũng có sợ hãi.

“Nụ cười của ta không đẹp sao? Tại sao muốn ta khóc?” Ta cố sức giãy khỏi khống chế của hắn, hung hăng tát một cái lên mặt hắn.

“Người cho rằng sau khi làm chuyện như vậy đối với ta, sau khi lừa dối ta, cô phụ tín nhiệm của ta, người còn có tư cách đến điều khiển tình tự của ta sao?”

Trước mắt đen đi, ta lao đảo một bước, xem chút hôn mê.

Hai tên đó đồng thời đưa tay ra đỡ ta, nhưng bị ta hung hăng phát ra.

Nhẹ nhàng thở dốc, ta siết chặt quyền của mình, dùng từng chút từng chút đau đớn sâu vào tận xương và hàn ý để chống đỡ cho thần trí thanh tỉnh.

Cánh tay còn lại chậm rãi đưa ra nâng cằm hắn lên, hắn cao hơn ta, ta làm động tác này thật sự là nhìn không hợp chút nào, nhưng lúc này, sẽ không có ai để tâm đến chi tiết nhỏ này.

Trên mặt hắn phủ lên một vết đỏ rõ ràng, trong mắt là bi thương, sợ hãi hỗn tạp và nhiều hơn cả là hối hận.

“Hối hận rồi?” Ta lần nữa nhướn môi cười, “Trễ rồi, bất cứ ai từng lừa gạt ta, bất cứ ai từng phản bội tín nhiệm của ta, vĩnh viễn không có cơ hội lần thứ hai tổn thương ta.”

Không chút do dự quay người đi, ta không quay đầu lại, đi thẳng tới chuồng ngựa đất Long Diệm Mã Vương ra, nhanh chóng phi vào màn đêm sâu thẳm.....

Chống đỡ thân bệnh, ta trên đường tùy tiện chọn một khách ***, trả tiền gần gấp bội mới thuê được một gian phòng chứa củi. Không còn cách nào, trong ngày cử hành khánh lễ, có thể thuê được phòng đã không tồi rồi, hà tất còn để ý nhiều làm chi?

Tuy là phòng chứa củi, nhưng ông chủ đầu óc biết làm ăn đại khái sớm đã dự kiến tới điểm này, sớm đã thu dọn sạch sẽ chỉnh tề.

Ta hỏi xin ông chủ mấy củ gừng, cưỡng bách mình nuốt từng củ xuống, vị cay chát và cảm giác kích thích đáng sợ giã vò bao tử của ta, nhưng ta hiểu rõ, chỉ có khiến thân thể đổ mồ hôi mới có thể nhanh chóng trục xuất hàn ý khỏi cơ thể!

Quấn chặt bản thân vào trong mền, bức mình cái gì cũng không nghĩ tới, nhắm mắt lại, những củ gừng đó, giúp ta nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Buổi trưa ngày hôm sau, ta nhàn tản tỉnh lại, như ta mong muốn, trên người ta dính nhớp dọ ngoài, cười khỏ một tiếng, không biết mồ hôi là bị gừng bức ra, hay là do ác mộng dọa chảy ra.

Phân phó chuẩn bị nước nóng tẩy đi cảm giác không thích ứng trên cơ thể, tuy vẫn có chút choáng váng, nhưng ta biết, ít nhất bệnh trạng cảm mạo sẽ không còn nghiêm trọng nữa. Lỡ qua giờ cơm trưa, ta gọi người hầu trong *** đưa cơm vào phòng. Thấp thoáng nghe thấy ngoài cửa có khách nhân trụ lại đang nói chuyện, sứ giả của Lăng Ca Vương Triều và Phụng Duyệt nữ Vương đều đang tìm ta.

“Tìm? Tìm được lại thế nào?” Lạnh lùng cười, trong lòng ta đã có sẵn chuẩn bị, chỉ đợi đến tối khi cửa thành sắp đóng_____xong qua!

Quả nhiên, như ta dự liệu một đường thuận lợi, họ chỉ là tìm ta, hơn nữa ngàn lần phân phó không thể tổn thương ta, Long Diệm Mã Vương ngạo mạn nhảy qua rào chắn, để lại một đám hô hoán và gọi lớn ở sau lưng.

Cuối cùng, lại chỉ có một mình.

Một đường ngựa phi không ngừng chạy đến Lâu Tây, ta phải tranh thủ trước khi ta không còn chống đỡ nổi nữa, hoàn thành lời thề với Long Diệm Mã Vương.

Trên đời này, con người là không đáng tin, nhưng ít nhất, ta muốn khiến nó, tin ta!

20. Chương 20

Xảo ngộ “Sao lại xui xẻo như thế?” Ta cười khỏ, nghiêng nghiêng dựa vào gốc cây, đánh giá bầu trời sao thấp thoáng sau tầng lá. “Hi_____” Long Diệm Mã Vương ngoan ngoãn nằm cạnh ta, chỉ là không ngừng lắc đuôi và thỉnh thoảng lắc đầu trái phải nói rõ nó đang bất an. “Ta biết, ta biết, đây không thể trách người, đều trách con xà chết tiệt đó! Nhưng người không phải đã đâm chết nó rồi sao? Cũng coi như là báo thù cho ta rồi mà! Đừng liều mạng trách cứ bản thân nữa được không?” Ta đưa tay gãi đầu nó, nhưng vẫn nhin không được cười khỏ. Có thể nào trách nó chứ? Rõ ràng là ta một đường đi suốt ngày đêm không nghỉ, không có cho nó một chút thời gian nghỉ ngơi, nên mới dẫn đến nó trong lúc hoảng loạn bị một con xà lớn bằng cánh tay dọa sợ, hất ta ngã xuống lưng nó làm ta bị thương ở chân. “Như vậy đi! Ở đây không tính là thâm sơn cùng cốc, người đi xem thử xung quanh có người hay không, dẫn họ đến cứu ta được không?” Ta nghĩ ra kiến nghị kỳ quặc nói. Mã Vương nhưng lại thật sự cúi đầu, bắt đầu suy nghĩ vấn đề này. “Ha ha ha ha ha ha ha.....” Thật sự là nhin không được, phản ứng của nó thật sự là rất đáng yêu nga! ! Vòng tay ôm cổ Mã Vương, tiếng cười của ta dần thấp xuống, cuối cùng biến thành khóc thầm không tiếng động. Một quá..... Tại sao phải khảo nghiệm sức nhẫn nại của ta như thế? Tại sao luôn chờ khi ta cho rằng mình tìm được hạnh phúc thì lại hung hăng đẩy ta xuống địa ngục? Đáng hận! Hận họ vô tình, hận họ quyết tuyệt! Nhưng mà, ta càng hận chính là sự yếu đuối của mình! ! Không có lần sau nữa, sau lần rơi nước mắt này, sẽ không có ai có thể tổn hại ta nữa, sẽ không có ai có tư cách tổn hại ta nữa. “Mã Vương, người nên nhớ kỹ,” Ta ghen ngào hung hăng nói, “Không có ai đáng để người rơi lệ, người đáng để người rơi lệ, sẽ không để người phải khóc thầm! Cho nên, đừng đem quyền lợi tổn thương bản thân giao cho bất cứ ai! Người hiểu không?” Tuy trong con mắt to lớn của nó chỉ có nghi hoặc, nhưng nó lại ngoan ngoãn gật đầu. “Hiểu cái đầu người! Con ngựa ngu ngốc này! !” Ta nhin không được lại cười lên. “Thật không biết người và một con ngựa làm sao có thể nói chuyện vui vẻ đến thế!” Vô cùng đột ngột, một thanh âm thanh thoát vang lên trước mặt ta. “Nghe lén người khác nói chuyện là kẻ tiểu nhân không ra gì.” Tuy biết rõ đó có thể là người duy nhất cứu được mình, nhưng với khả năng kẻ này đã nhìn trộm mình rất lâu, và tất cả bí mật đều bị người ta biết được, sau khi lúng túng ta không chút do dự xuất ngôn khiển trách. “Cái gì?” Tựa hồ là không ngờ được ta lại có phản ứng như thế, hần kinh ngạc một chút, gần như dự định phát tay áo bỏ đi, hết nửa ngày mới căng mặt đi tới trước mặt ta, đưa tay đỡ ta đứng lên, tâm không cam lòng không nguyện

nói một câu, “Là ta thất lễ.” Hấn còn rất trẻ, đại khái chừng hai mươi, tướng mạo sao, có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, chỉ là cặp mắt đó, tựa hồ thiếu đi một chút sinh khí linh động. “Ta đỡ người lên ngựa trước, doanh địa của chúng ta cách chỗ này còn một đoạn đường.” Di? Nhìn không ra là hấn có thể cẩn thận như thế! Có người phục vụ đương nhiên là tốt, nếu như không phải ta tự mình không thể lên ngựa, ta cũng không dự định để Long Diệm Mã Vương đi tìm người giúp đỡ! Một đường trầm mặc, hấn đại khái là một người rất nghiêm túc, không thường giao tiếp với ai, nhưng tựa hồ hấn trời sinh không phải như vậy, cho nên nhìn tổng thể thấy rất mâu thuẫn. “Này, người hình như gặp phải phiền toái gì, có thể nói ra nghe thử không?” Sắp tới doanh địa mà hấn nói, sau khi ra khỏi rừng cây, vượt qua một gò đất, từ xa có thể nhìn thấy được một số lửa trại. “Người nói cái gì?” Hấn nhíu mày, có một loại phần nộ khi tâm tư bị người ta nhìn thấu, nhưng rất nhanh, hấn thu lại biểu tình lúng túng đó, như mặt nước bình lặng. “Không có, ta không gặp phải phiền toái gì, đa tạ lòng hảo tâm của người, nhưng người quá nhiều chuyện rồi!” Hấn lắc đầu, trả cho ta nụ cười lạnh. Nhún vai, ta không nói gì nữa. Ta từng là diễn viên giỏi nhất, đối với biểu hiện và hoạt động tâm lý của con người, ta từng có nghiên cứu qua. Vì để bảo hộ cho mình mà võ trang mình thành bí mật sao? Ta cười lạnh, kịch ta diễn có thể khiến cho những khán giả tuy biết rõ tình tiết đó là hư cấu cũng phải nương theo tình tự của ta mà cùng ta bị thương, cùng ta vui vẻ, cùng ta cao hứng, cùng ta tuyệt vọng, một chút tâm tư nhỏ nhỏ của người, làm sao có thể giấu được ta? Nhưng mà, ta tựa hồ cũng không có rảnh để phê bình người khác. Rất nhiều lúc, người đều sẽ phải đưa ra chọn lựa này. Đến doanh địa, người phụ trách trông đêm thấy hấn dẫn ta vào, trừ một chút kinh ngạc trong mắt, cũng không có tùy ý mở lời hỏi cái gì, điều này khiến ta hiểu rõ, hấn là chủ nhân của doanh đại, hơn nữa thân phận không tầm thường. Quả nhiên, hấn phân phó một tiếng, lập tức có người tìm đại phu trị liệu cho ta. “Vị công tử này, nếu ngài đau thì xin cần cái này!” Muốn nẹp xương thì trước tiên cần phải kéo ra, một văn nhược thư sinh như ta khiến đại phu có cảm giác hơi bó tay, do dự một chút, cuối cùng giao cho ta một cục vải. “Không cần, làm phiền ngài rồi.” Ta nhàn nhạt cười, cự tuyệt đề nghị của đại phu. Sau một trận bệnh nặng, ta phát hiện cổ ‘nội lực’ trong thân thể này có một tác dụng khác: Đó chính là nó có thể khiến ta không cảm thấy đau đớn trong một đoạn thời gian! Ta vẫn có tri giác, chân tay nên chiếu theo hành động thế nào thì hành động thế đó, nhưng vô luận là đau thế nào, ta có thể khiến mình không cảm thấy được! Sau khi đại phu băng bó cho ta xong, ta tuy vẫn đau đớn mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, nhưng người trong doanh địa vẫn tặc lưỡi khen ngợi khả năng nhẫn nại của ta. Mà người cứu ta về, được họ xưng hô là ‘chủ tử’ thì có một chút tâm thần hoang mang. “Nếu như y cũng có thể giống như người thì tốt rồi.....” Tuy không biết hấn thông qua gương mặt ta mà nhớ tới ai, nhưng ta biết, hấn vẫn là có tâm sự. “Ta là Vô Tịch, có thể biết tên của người không?” Mỗi một người biết ta tên là ‘Doãn Ân’ hay ‘Y Ân’ đều sẽ lừa ta, vậy thì từ bỏ cái tên dễ bị người lừa gạt này, vận may của ta có thể tốt hơn một chút không? “Ta? Ta tên là Phương Thiên Hằng.” Tâm tư của hấn vẫn đang lang thang phiêu đảng đâu đâu, nhưng ta thì lại bị dọa một phát. Phương Thiên Hằng? Đây không phải là..... đệ đệ của cái tên xui xẻo Phương Thiên Tứ được ta đầu tư cổ vấn sao? Làm sao lại gặp phải hấn? Sau khi lang thang gần năm tháng, sau khi cứu được Phương Thiên Tứ hơn nửa năm, ta thế nhưng lại gặp được đệ đệ của y? Thế giới này cũng thật là nhỏ a.....

21. Chương 21

Thiên Hằng

“Ta có thể ôm người không?” Phương Thiên Hằng đột nhiên hỏi, kéo tâm trí không biết bay đi phương nào của ta trở về.

“Hả? Người nói cái gì?” Ta bị dọa nhảy dựng, không hiểu gì cả.

“Ta nói, ta có thể ôm người không?” Hấn rất lớn tiếng lặp lại một lần, đồng thời thân thể cũng dựa sát lại ta.

“‘Ôm’ mà người nói và ‘ôm’ mà ta nghĩ có cùng một nghĩa không?” Ta rất cẩn thận nghiêng người đi, chọn lựa từ ngữ hỏi rõ ràng.

“Chắc là..... đúng đi, ta muốn cùng người.....” Do dự một chút, hấn đột nhiên không biết làm sao để nói cho hết câu.

“Không được!” Ta trầm đĩnh chặt sắt cự tuyệt.

Nếu như người tạo thành lo quần của hắn là Phương Thiên Tứ, vậy thì ta không phải trở thành kẻ thứ ba sao? Đợi ngày nào đó huynh đệ họ hòa hợp, không phải sẽ đem ta vứt sang một bên sao?

“Tại sao? Điều kiện của ta không tốt sao? Đi với ta người cũng không bị chịu thiệt!” Một tay của hắn đã nắm lấy vai ta, trong miệng còn đang tiến hành công tác thuyết phục ta.

“Ta nói không được là không được!” Ta giãy khỏi tay hắn, chỉ vào mũi hắn nói: “Người cách xa ta một chút! Người làm chuyện như vậy mà không cảm thấy xấu hổ sao? Rõ ràng trong lòng nghĩ tới người khác, vậy mà lại làm ra biểu tình ta chỉ muốn người!”

Hắn trừng mắt thật to, dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn ta nửa ngày, cuối cùng ngoan ngoãn lùi ra.

“Cảm giác của người cũng thật là nhạy bén nhỉ!” Hắn lầm bầm thầm thì, có chút không biết làm sao.

Biểu tình dễ thương ghê! ! !

Hắn thật sự là loại thương nghiệp kỳ tài được xưng là mặt ngọc kim đồng sao? Sao nhìn thế nào cũng thấy..... ‘thuần’ như thế a?

“Nguyện ý nói cho ta tâm sự của người không?” Ta ngừng điệu chậm rãi, tuy không học qua thuật thôi miên, nhưng chiêu này trước đây ta cũng đã thử nghiệm qua rồi!

“..... Ngủ đi!” Hắn do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn kiên quyết cự tuyệt đề nghị của ta.

“Thiệt ~ ~ ~” Ta khinh thường hắn do dự không quyết, trong lòng thì lại thở nhẹ một hơi.

Tại sao? Vì hắn là một người học võ! Nếu như hắn nhất định muốn ôm ta, ta trốn cũng không thể trốn! ! !

Thật là phiền muộn, lẽ nào không có công phu thì đã định là sẽ bị ức hiếp sao? ? ?

Quyết định rồi, đợi chân ta khỏi, ta sẽ bắt đầu tập luyện mấy thứ thái cực quyền, bát quái chưởng, vô địch liên hoàn thối, phạt sơn vô ảnh cước mới được! ! !

Sáng sớm tỉnh lại có một gương mặt xinh đẹp xuất hiện ngay trước mặt ta thì đương nhiên là rất tốt cho mắt, nhưng nếu như trên gương mặt đó bày ra một biểu *** cầu bất mãn đáng sợ chỉ cách người có một centimet, nước dãi ba tấc xem người là con mồi.....

Đổi lại là ai cũng sẽ có phản ứng giống như ta đi?

“A! ! ! !” Ta không chút do dự phát ra một tiếng thét, thuận tay nắm lấy một vật thể kim thuộc dài dài bên cạnh mình hung hăng gõ tới!

Có lẽ là không ngờ được phản ứng của ta lại lớn như vậy, Phương Thiên Hằng bị võ trường kiếm trong tay ta bức lui lại. Đây chắc là bội kiếm của hắn rồi?

“Người cứ như vậy đối xử với ân nhân cứu mạng của người sao?” Dục hỏa trong mắt bị nộ hỏa thay thế, nhưng ta thì thở nhẹ nhõm ra.

Thấy hắn không có ý muốn lại gần, ta lạnh lùng cười, “Ta cầu người cứu ta sao?”

Đưa tay cởi bỏ vòng băng bó, quả nhiên, vết thương vậy mà đã kết sẹo rồi, kiểu dáng rất mau lành, một chút cũng không nhìn ra vết tích bị thương đáng sợ ngày hôm qua.

Dùng ánh mắt cổ quái nhìn ta, Phương Thiên Hằng lại lui một bước, đại khái chắc coi ta là yêu tinh rồi.

“Nếu vết thương của ta đã tốt rồi, thì không nhọc người phí tâm nữa, cáo biệt tại đây thôi!” Ta mặc xong y phục của mình, tuy có vài vết rách do cây cối quệt qua, nhưng cũng không dơ bẩn, hướng hồ đến thành trấn tiếp theo, ta tự nhiên có thể mua cái mới.

“Người có phải là đang tìm ca ca tên là Phương Thiên Tứ của người?” Lúc gần ra khỏi cửa, ta đột nhiên muốn thấy bộ dáng biến sắc của hắn.

“Người từng gặp y!” Bạo long a! ! ! Cổ áo dưới tác động ngoại lực khổng lồ chế hời hợt của ta, ta vừa ho vừa vỗ lên tay hắn, “Bỏ tay..... ta sắp bị người bóp chết rồi! ! !”

Cặp mắt đỏ trần ngập hy vọng nhìn ta, lập tức buông bàn tay ra một mở một nắm, hẳn thật sự đối với ca ca này tâm niệm không quên a!

Chẳng qua là, loại kích động này là kích động vì người đáng chết còn chưa chịu chết? Hay là kích động vì người tâm niệm vẫn còn sống?

“Xin lỗi, người gặp được y lúc nào?” Bình tĩnh tâm tình kích động một chút, Phương Thiên Hằng lãnh tĩnh lùi lại một bước.

“Đại khái bảy tám tháng trước đi.” Nghĩ nghĩ, ta quyết định cho hắn một đáp án bảo thủ. Trước khi có được sự đồng ý của Phương Thiên Tứ, ta sẽ không bán đứng tông tích của y ra. Còn về hành tung hiện tại của y ta có biết hay không..... Hừ hừ, lúc đầu khi đưa cho y năm vạn ngân phiếu bên trong đó có kẹp hai tờ giấy mà khi ta ở trong Lục Vương phủ nhằm chán không có gì làm đã vạch ra kế hoạch làm ăn, cũng không có gì nhiều mà chỉ là hiện đại hóa một chút hệ thống ý thức quản lý, ý thức phục vụ tổng quy lại, nhưng với tầm mắt của y, chắc có thể hiểu rõ ý của ta, đối với việc làm ăn y muốn làm như thế nào, ta không có quy định cứng nhắc gì, nhưng trên hai tờ giấy kế hoạch làm ăn đó ta cũng đã viết rõ hai cái tên: chính đạo là ‘Phi Diệu’, cửa bên là ‘Hải Thiên’. Lấy từ câu ‘Hải khoát bằng ngư diệu, thiên cao nhậm điều phi’. (Biển rộng mặc cá nhảy, trời cao tùy chim bay.)

Cái gọi là chính đạo, tự nhiên là chỉ giao dịch mua bán thông thường, ví như hành nghề liên quan đến ăn mặc ở đi lại.

Còn về cửa bên, không gì khác hơn chính là mấy nơi thanh lâu kỹ viện hay sông bãi.

Hơn nữa trong năm tháng lang thang ở Lâu Tây này, ta đã không chỉ một lần từ trong miệng của thương đội nghe được thương hiệu ‘Phi Diệu’ ở phía nam Lăng Ca như thế nào trong một đêm mọc lên, mà ‘Hải Thiên’ ở đâu đó thì lại vừa có mấy cô nương xinh đẹp, tiểu quan thanh tú gì đó được đưa vào.....

Chỉ là không biết, vị Phương Thiên Tứ từng vô cùng thâm trầm trước mặt ta đó hiện tại sẽ dùng tâm trạng gì để đối đãi với vị ‘chủ nhân’ nắm trong tay ‘khế ước bán thân’ của y đây?

“Bảy tám tháng trước?” Phương Thiên Hằng cúi đầu, nhanh chóng tính toán trong lòng, đột nhiên ngừng đầu lên cấp tốc hỏi: “Rất cuộc là bảy tháng trước hay là tám tháng trước? Ở chỗ nào?”

Ta lùi về một bước hướng tới cửa doanh trướng, một tay vén rèm trướng lên: “Bảy tháng trước, ở trong hồ môn quan của Lăng Ca.”

Lóe người đi, ta xông ra khỏi doanh trướng, kéo Long Diệm Mã Vương phi bụi mà đi.

Người này quá nguy hiểm, trước khi làm rõ được ý đồ của hắn, ta vẫn nên tránh đi thì tốt hơn, chỉ cần đem tin tức ca ca của hắn còn chưa chết nói cho hắn, chắc đã đủ để hắn đau đầu một trận đi?

.
. .
.

“Long Diệm, người không thể lại tùy tính a, tìm không được đàn ngựa trước kia của người thì người không chịu rời khỏi ta sao?”

“Người là đang thâm nghĩ muốn ta nuốt lời đi? Đừng quên, lúc đầu ta hứa sẽ thả người về Lâu Tây, người mới chịu ngoan ngoãn theo ta, không phải sao? Hiện tại người lại ở đây làm mình làm mẩy cái gì?”

Rời khỏi đội ngũ của Phương Thiên Hằng, ta lại ở cùng với Long Diệm Mã Vương loanh quanh trên thảo nguyên Lâu Tây gần một tháng, cuối cùng, nhẫn nại của ta cũng không thể chống đỡ tiếp nữa!

Ở giữa lưng chừng núi của một ngọn núi nhỏ tìm được một hang động cho người trú nhờ, ta bắt đầu thuyết giảng với nó.

Nó nghiêng đầu không nhìn ta, Long Diệm Mã Vương không biết là chột dạ hay là không muốn để ý tới ta.

“Người rớt cuộc muốn thế nào? Đừng cho rằng ta cái gì cũng không biết!” Ta nghiêng rặng vang ken kết, “Lập tức sẽ đến mùa hạ rồi, đàn ngựa hoang sẽ tụ hợp đến chỗ có nguồn nước, có thảm cỏ xanh tươi! Người thì cứ chờ ta đi loanh quanh trên rìa núi, người..... người rớt cuộc có muốn về nhà không! ! !

Thật là tức chết ta mà! Ta biết ta nhân phẩm tốt, người không nguyện ý rời khỏi ta, vậy người rõ ràng đường hoàng chờ ta về Lãng Ca là được rồi! Lãng phí bao nhiêu thời gian của ta ở chỗ quỷ hoang sơn dã lĩnh này làm cái gì! ! !

Trừng mắt thật to, Long Diệm Mã Vương vẻ mặt sùng bái (?) nhìn ta, chớp chớp mắt, lại lộ ra ánh mắt ta là kẻ ngốc.

Ta ngạc nhiên: Trừ việc không thể nói chuyện, nó..... nó..... nó quả thật còn thông minh hơn cả con người! Nhưng mà, bị con ngựa của mình cười mỉa? Thật sự là có chút.....

22. Chương 22

Tinh quái

Bị ta tẩm quất một trận nên Long Diệm Mã Vương cuối cùng không còn chờ ta đi lang thang khắp nơi nữa, nó tựa hồ rất tích cực chống phá, dù sao chỉ cần ta muốn rời khỏi rìa núi quanh co này, nó liền nháo với ta, luôn không chịu để ta đi.

Lạy nó, cung nỏ của ta chỉ còn lại năm ba chục cây, nếu còn không ra ngoài thì chắc chắn là chết đói, tuy không có con thú cỡ lớn nào đến uy hiếp mạng sống của ta, nhưng chết đói cũng không nằm trong cách chết dự tính của ta!

Thật kỳ quái, lẽ nào ở đây có thứ gì tốt, người thủ chết ở đây vì sợ người khác giành mất sao?

Đạt được cái gật đầu ứng đáp của Long Diệm Mã Vương, ta xem chút bị chính mình ghen chết!

Cũng đúng nga! Trong tiểu thuyết yy có rất nhiều người đều là ở những nơi ít có bóng người tìm được thứ tốt, ví dụ như mấy thứ tuyệt thể võ công này, trân quý tài bảo này, chiếc nhẫn thần kỳ này, rồi trượng thần long này, tuy mỗi lần xem thấy ta đều cười chê, nhưng ta đến thời không quỷ quái này lâu như vậy, vẫn luôn đi ngược với vận may, lẽ nào thứ mà Long Diệm Mã Vương canh giữ ở đây sẽ mang tới vận may đổi đời cho ta?

(Tiểu thuyết yy: có nghĩa chủ yếu là tiểu thuyết khiêu ***, còn một nghĩa nhỏ là tiểu thuyết mà bên trong chứa những điều giả tưởng không cách nào có thật ngoài đời.)

Ôm suy nghĩ đáng cười mà ngay cả chính mình cũng muốn mỉa mai, ta cũng bắt đầu tìm kiếm trong núi, xem xem có chỗ nào đặc biệt kỳ quái không, nhưng đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Lại ngây ra ở đây thêm mười ngày, Long Diệm Mã Vương bắt đầu gấp gáp, tiếp theo không lâu nữa chính là ngày trăng tròn, xem ra tám phần lại có linh tính gì đó rồi!

Quả nhiên, trước một đêm của tối trăng tròn, Mã Vương chờ ta đi vào sâu trong núi, đi vào một sơn cốc bị sương mù bao kín chưa từng bị ta phát hiện.

“Ở nơi này sao?” Sâu trong cốc là một thủy đầm chết chóc đen ngòm, cuối ngày không có mặt trời càng khiến cho không khí nơi này âm trầm đến đáng sợ.

Ở chỗ cách không xa thủy đầm tìm được một khối lồi vào trên vách núi, vừa đúng có thể co cả người ta vào bên trong, Mã Vương nằm phía trước ta, che đi hơn nửa người ta, ta chỉ có thể nhìn qua lưng nó để trông ra tình cảnh bên ngoài.

Tối khuya, đưa tay không thấy năm ngón, ta vẫn nỗ lực mở to mắt, muốn nhìn rõ mặt nước tĩnh lặng đó có động tĩnh gì không.

Trăng lên giữa trời, khi ta sắp ngủ gục, đuôi của Mã Vương quét qua ta một chút, khiến ta cả người tỉnh táo lại.

Chuyện gì đây? Ta không nhìn rõ cái gì hết a!

Cổ nhiệt lưu luôn không nghe sai khiến trong thân thể dần dần hoạt động tới não bộ ta, đột nhiên mắt nóng lên, ta thể nhưng có thể nhìn được biến hóa trong cốc!

Mặt nước bình lặng bắt đầu xuất hiện gợn sóng lăn tăn, từ đáy đầm trời lên bong bóng nước từng cái vỡ ra trên mặt nước, cứ như có người nào đó đang nhả khí ở trong nước.

Ở dưới đó có người sao? Làm sao có thể! Ta ở đây đợi cả một ngày, có người có thể ở lâu như vậy dưới nước sao?

Đáy nước có thông đạo? Trong tiểu thuyết người thấy nhiều rồi đi? Nếu như đáy nước thật có thông đạo, mặt nước sao có thể bình lặng như thế?

Ta an tĩnh ngồi bên cạnh Long Diệm Mã Vương, kỳ quái nga, lúc này nó lại thành thật như vậy, quay đầu nhìn về chỗ ta, không dám nhìn cảnh phim ta đang quan sát.

Dưới mặt thủy đàm giống như đột nhiên xuất hiện một mắt nước*, nổi lên trên tràn đầy bọt khí, nhưng ta lại phát giác, thủy đàm này tựa hồ hạ thấp xuống không ít, lẽ nào dưới nước bị ai đập một cái động? Nước đều chảy ra?

Khi mới vừa sầu muộn vấn đề không có đáp án này, một cái đầu đen thui từ trong nước chui ra, sau đó là cái cổ dài dài.

Thân thể ta cứng ngắc trừng mắt nhìn thứ đó, theo phản xạ quay nhìn Mã Vương một cái: Long Diệm Mã Vương, hình như ta đối với người không tệ bạc mà? Người thể nhưng lại đưa ta tới đây làm bữa khuya cho xà yêu? ? ? Đây chính là thứ tốt đẹp mà người nói sao? ? ?

Thân xà dài đủ hai ba chục mét nhảy ra khỏi mặt nước, rồi dừng ở trên mặt nước cố gắng uốn éo.

Sẽ không phải là đang lột da đi? Hưởng ứng với suy đoán của ta, phần đầu của con xà đó bắt đầu tách ra, một mặt lưu quang xẹt qua ở bộ phận bị tách mở.

Bỏ đi, cũng coi như là trước khi chết được nhìn một màn điện ảnh kỳ ảo cuối cùng đi! Ta còn chưa từng nhìn thấy con xà to thể này lột da nha!

Dù sao cũng chạy không thoát, ta không tìm được tự mĩa mai mình.

Mặt lưu quang đó dần dần giãy khỏi lớp da rắn đen đen, nhìn không rõ nó có phải là hình trạng của xà hay không, nhưng ít nhất không phải là mảnh mai dài dài rồi.

Không biết qua bao lâu, ta thậm chí nhàm chán đến ngủ mất, cho đến khi tiếng ‘hí hí’ của Mã Vương gọi tỉnh ta.

“Trời sáng rồi?” Ta nhu nhu mắt, đứng lên rời khỏi vách động lồm vào đó, uốn lưng một cái.

“Ai đó!” Dưới chân dẫm phải thứ gì, xem chút trượt ngã, ta lúc này mới phát hiện trên đất có người nằm.

“Người tỉnh rồi?” Lười biếng chớp mắt, hần từ từ ngồi dậy, loại trung tính yếu điệu đó khiến ta nhìn không rời mắt, thanh âm trầm thấp lập tức nói rõ giới tính của hần.

“Người chắc không phải là tối qua.....” Cổ quái đánh giá hần một chút, ta nhìn quanh tứ phía, sau đó chỉ chỉ vào cái hố bụi đã không còn một chút nước nào.

“Người nhìn thấy rồi?” Hần chớp con mắt xanh lục, hiếu kỳ nhìn ta.

Gật đầu, ta ngáp một cái, kéo Long Diệm Mã Vương đi ra ngoài.

“Người không sợ ta?” Hần đuổi theo, trường bào hắc sắc trên người xẹt qua u quang khiến ta nghĩ tới bộ da rắn bị lột kia.

“Nếu như người còn là bộ dạng của động vật nhuyển thể dài dài đó, ta đương nhiên sẽ sợ, hiện tại thể này.....” Gương mặt có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung này làm sao cũng khiến người ta không thể dậy nổi tâm tình sợ hãi.

Mắt xanh của hắn lóe lên, một cảm giác quái dị dâng lên trong lòng ta, sau đó hắn cười, “Thì ra là thế, người không phải là người của thế giới này.”

Biết vừa rồi có thể hắn đã xem lướt qua ký ức của ta, nhưng nói ra một cách đường hoàng như thế, ta vẫn là có chút bức bối: “Biết người pháp lực cao cường, đạo hạnh vô biên rồi, nên làm gì thì làm gì đi, đừng tới chọc ta!”

“Người không thích bị người ta biết được bí mật?” Hắn liếc sang Long Diệm Mã Vương, Mã Vương lập tức ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, ngô..... quả nhiên cường hãn!

“Phí lời! Người hy vọng ai ai cũng biết bí mật của người sao? Vậy thì không gọi là bí mật nữa!” Không thể bỏ lại Mã Vương ở chỗ quỷ này, ta cũng tự nhiên phải dừng lại.

“Là người, ta không để ý.” Đồng tử lục lại chớp, trong đầu của ta vang lên ong ong, trong mấy giây ngắn ngủi, cảm giác phụ hồn vừa rồi lại đến, từng cảnh tượng nhanh chóng lướt qua, khiến ta biết rõ tất cả trải nghiệm của nam nhân trước mắt.

“Người..... người đây là cường bách trúng thưởng!” Ta nhảy lên, chỉ vào mũi hắn, “Ta không muốn biết chuyện của người! Một chút cũng không muốn! Làm quái gì đem mấy thứ đó nhét vào trong đầu ta!”

“Như vậy mới công bằng a!” Nụ cười của hắn rơi vào trong mắt ta, rõ ràng cực kỳ đáng ghét.

Ta trừng hắn, không nói một lời.

“Ta lột đi lớp da rắn này.” Hắn phát phát hắc bào hơi sáng trên người, “Chỉ có thời gian ba tháng dừng lại trên tinh cầu này. Vì hoàn thành lời hứa của ta.....” Hắn lại nhìn Mã Vương một cái, “Ta sẽ bảo hộ người ba tháng, trong ba tháng này, ta có thể làm bất cứ chuyện gì cho người, bao gồm..... trừng phạt những người đã từng tổn thương người.”

“Không.....” cần nữa, lời đã muốn phụt ra khỏi miệng, nhưng lại vòng một vòng ở đầu lưỡi rồi nuốt về, con đại xà này đã tu luyện gần vạn năm ở tinh cầu này, sau khi trải qua lời kiếp bởi vì thương thế quá nặng lại không nguyện từ bỏ thân thể của mình, bị bức phải chìm vào ngủ mê, nhưng vì bảo hộ chính mình, nó đã hứa với tổ tiên của Long Diệm Mã Vương một điều kiện, đợi sau khi nó tỉnh lại, sẽ dẫn cả tộc của Long Diệm Mã Vương rời khỏi đây, tìm một tinh cầu khác thích hợp cho chúng cư trú. Nếu như đời Long Diệm Mã Vương khi nó tỉnh lại đã có chủ nhân, thì trước khi rời khỏi tinh cầu này, nó sẽ phụ trách luôn việc bảo hộ người đó, giống như tôi tớ đi theo cạnh người đó. Điều kiện là: Mỗi một đời Long Diệm Mã Vương trước khi chết nhất định phải đến thủy đàm này, đem hồn phách của chúng dâng hiến cho con đại xà làm thức ăn, và bảo đảm không có ai sẽ đến đây quấy rầy giấc ngủ của nó.

Trên môi gắn lên một ý cười gian xảo, ta đột nhiên trở nên đặc ý: “Ý của người là, người sẽ làm bảo tiêu cho ta ba tháng, và nỗ lực làm bất cứ việc gì ta muốn làm cho ta?”

“Chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta.” Hắn hiểu rõ cười, biết ta sẽ không cự tuyệt hắn đi theo.

“Thích theo thì người cứ theo đi, thù..... vẫn là do ta tự mình báo thì vui hơn!” Trở người leo lên lưng Long Diệm Mã Vương, ta lần đầu tiên cảm giác được nhẹ nhõm thuần túy sau khi đến thế giới này.

Ba tháng thì cứ ba tháng vậy, con đại xà này đủ để giúp ta lật ngược trời đất rồi!

23. Chương 23

Nô bộc

Bên cạnh có thêm một vị bảo tiêu nặng đô như thế, Long Diệm Mã Vương tự nhiên có thể công thành lui thân, nghĩ tới ba tháng sau nó cùng đồng bạn có thể ở trên một tinh cầu linh khí tràn đầy nào đó tung hoành, hiện tại công tác chuẩn bị tự nhiên cũng không tính là gì, chỉ là phải chia cách với ta vẫn khiến nó luyến tiếc không rời.

“Được rồi, đi thôi! Ta muốn có được tự do như người mà còn không được đây! ! !” Hung hăng vỗ lên hông nó, ta nhàn nhạt cười, đúng a! Tự do của ta, cũng chỉ có ba tháng mà thôi, nghĩ tới những ý niệm vọng tưởng đang cuộn cuộn trong đầu, ta lại có chút do dự.

Hiện tại cố nhiên có thể dựa vào sức mạnh của Tư Nại Khắc này lật tay khiến gió, ngửa tay tạo mưa, nhưng ba tháng sau, ta đi đâu để tìm một bảo tiêu tới bảo hộ cho ta không bị ngọn sóng lớn vỗ tới nuốt chửng?

Vì sự không vui do hai ba người mang lại, thật sự đáng để ta dùng máu của hai ba vạn người bù đắp sao?

Thật sự là có chút nhức óc a!

Một tay cầm lên mớ tóc màu bạc phủ trên vai của Tư Nại Khắc, ta hơi dùng sức, không đến mức làm hấn đau, nhưng lại kéo mấy sợi tóc màu bạc đỏ thẫm bằng ra, “Này, người nói, nếu như ta giết rất nhiều người, đối với tu luyện của người có ảnh hưởng không?”

“Nhẹ chút!” Hấn bắt mân đập tay ta ra, “Người đi một bước dẫm chết bao nhiêu con kiến, người sẽ thấy tội lỗi sao?”

Con..... con kiến?

Ta phần hện buông tay, “Này, ta cũng là một trong số đó có được không? Người không thể trực tiếp trả lời là ‘sẽ không’ sao?”

Hấn có chút ngoài ý muốn chớp chớp mắt, “Người không phải luôn muốn nằm ngoài rìa của thế giới này sao, căn bản không xem mình là người trong cuộc mà? Sao lại đột nhiên lấy ‘con kiến’ tự hình dung mình?”

Vậy sao?

Là như thế sao?

Thì ra ta không hề dung nhập vào thế giới này sao?

Cho nên mới không cảm thấy quá nhiều đau đớn sau khi bị phản bội, cho nên mới dùng tư thái không nhanh không chậm để hưởng thụ sự nhàn tản của mình, một chút cũng không đem tổn thương lúc đó để trong lòng.

Thì ra là như thế a?

Tựa hồ cũng không có gì là không tốt mà?

Trừ một góc nào đó trong tim cảm thấy cô tịch ra, thì không có cái gì là không tốt cả!

Nếu như thật sự bỏ ra chân tâm, vậy lúc đó.....

Trong lòng chợt đau, vội vàng lắc đầu xua tan đi những hồi ức bất kham.

Ta đại khái tìm chết đi?

Mở tay ra, lặng lẽ nhìn lòng bàn tay của mình.

Bỏ đi, kẻ bàng quan là không có đạo lý gì cả.

Tuy đặt thân ở trong, sẽ có càng nhiều lạc thú, nhưng cũng không loại trừ khả năng càng nhiều đau khổ.

Còn chuyện chơi đùa bọn họ thì bỏ đi, không tất yếu phải làm cho cả thiên hạ này cuốn vào cảm giác cá nhân của mình.....

Giống như khi có một vụ tai nạn xe cộ, nếu không bị thương, thì cũng không tất yếu phải đi kinh động đến mấy vị cảnh sát! “Này, người biết bay chứ”? Dịch chuyển tức thời? Có thể nào nào dạy ta không?” Tuy có toàn bộ ký ức của Tư Nại Khắc, nhưng mấy thứ mang tính học thuật này, nếu không có được chỉ dạy một cách hệ thống, thì thật sự không biết làm thế nào nắm vững trong tay.

“Muốn đi đâu?” Căn bản không tin tưởng ta có thể học được, hấn đưa ta kéo ta vào lòng, trực tiếp đập nát ý đồ của ta.

“Ta muốn đi tìm nô bộc của ta_____ nô bộc chân chính, loại có giấy bán thân đó.” Ngẫm nghĩ, hấn chắc là biết ta đang nói tới ai.

“Thiết, tiểu quý!” Hấn bắt mân hừ thấp một tiếng, che mắt của ta lại, sau đó bỏ xuống, cảnh tượng trước mắt đã là thành thị theo phong cách Lăng Ca.

“Hả?” Ta kinh dị trừng to mắt, biết hẳn có khả năng, nhưng không biết là hẳn có thể làm được nhẹ nhàng như thế.

“Người người muốn tìm, chắc là ở đó.” Chỉ vào một đình viện xinh đẹp ở đối diện con đường, hẳn biến mất không dấu vết trước mặt ta, bên tai truyền tới tiếng thầm thì của hẳn.

“Chuyện quá mức kinh thế hãi tục ta vẫn không thể làm được, tin tưởng người cũng không hy vọng ta tiếp tay tất cả chuyện đó đi. Chiếc nhẫn trên ngón tay người là bảo vật ta luyện trong lúc nhân tử vô sự, trừ khi người nguyện ý, ai cũng không thể gỡ nó xuống. Đây là nơi an phận tạm thời của ta, người có đồ đạc gì không thuận tiện cầm theo cũng có thể nhét vào trong này. Có việc thì tìm ta, gọi tên của ta là được.”

Đô? Nhẫn Càn Khôn trong truyền thuyết cũng thật sự tồn tại à? Ta đánh giá chiếc nhẫn kiểu xưa trên tay, quay người đi vào khách *** kế bên, trước cửa treo màn liêm sa, trên đó ghi rõ là khách *** ‘Phi Diệu’!

Tại sao không trực tiếp đi tìm Phương Thiên Tứ?

Người từng thấy qua thanh lâu nào mở cửa làm ăn vào ban ngày ban mặt chưa?

Không nhìn thấy trên bảng hiệu viết ba chữ thật lớn ‘Hải Thiên Các’ sao?

“Xin chào khách quan, xin hỏi ngài ăn cơm hay là trọ lại?” Nhẹ nhàng tinh tế hỏi han ai mà không thích nghe?

Nhìn vị tiểu nhị đang đi tới, ân, tướng mạo đoan chính, y phục chỉnh tề, miệng mồm lạnh lợi, cũng không tồi.

“Trọ lại. Xào hai món ăn đưa vào trong phòng!”

“Mời sang bên này.” Tiểu nhị nhiệt tình dẫn đường cho ta, trong miệng còn thấp giọng hỏi, “Khách quan muốn ăn thức ăn khẩu vị gì, thanh đạm một chút, hay là vị nồng một chút, có muốn vị cay không? Có cổ kị gì không?”

“Thanh đạm một chút là được, không cần bỏ gừng.” Thấp giọng cười, cái này ít nhất cũng là thái độ phục vụ của khách sạn bốn sao đi? Ở nơi này thế nhưng lại có thể hưởng thụ được.

Phân phó tiểu nhị chuẩn bị nước nóng cho ta, sau khi ăn cơm ta muốn tắm rửa.

“Không vấn đề, chỉ là sau khi ăn cơm thì tốt nhất nên nghỉ ngơi một chút rồi mới tắm, tắm liền đối với thân thể không tốt. Có cần ta mang cho ngài hai phần mới nhất của ‘Giang Hồ Chí’ xem thử không?”

“Ha ha ha ha.....” Thật sự là nhịn không nổi, ta cười lớn ra tiếng, “Người tên là gì? Những khách nhân khác đối với sự phục vụ của người có chăm sóc đặc biệt gì không?”

“Cái này, khách quan, ngài hỏi cái này làm gì?” Hẳn trước hết là đỏ mặt một chút, nhưng không có chính thức trả lời vấn đề của ta.

“Không có gì, người đi đi, có chuyện thì ta lại gọi người.” Cúi đầu cười thầm không thôi, dẫn đến sự nghi hoặc của một sinh mạng khác trong chiếc nhẫn.

“Kỳ quái, những chuyện này không phải đều là người dạy cho tên Phương Thiên Tứ đó sao? Có cái gì đáng để người vui vẻ như thế chứ?”

Không trả lời, ta chỉ tiếp tục ôm bụng cười lớn, rất có ý tứ à, rất có ý tứ! Không ngờ sẽ biến thành thế này! Không biết ta có phải cũng có thể mở được một chuỗi nhà hàng cổ đại đầu tiên ở Lãng Ca Vương Triều không?

24. Chương 24

Thanh lâu

Nơi này tuy rằng cách xa đô thành của Lãng Ca, nhưng trình độ phồn hoa cũng thuộc loại nhất đẳng, thậm chí ở một số bộ phận còn vượt trội hơn.

“Vị khách quan này, ngài là lần đầu tiên đến Hải Thiên Các của chúng tôi đi, không biết ngài muốn tìm cô nương hay là tiểu quan? Nếu như muốn tìm cô nương, muốn thanh thuần một chút thì xin mời ngài qua Sơ Tú Viện bên này, còn muốn kích thích một chút thì mời đi theo con đường này đến Quần Phương quán. Nếu là muốn tìm tiểu quan, xin mời sang bên này tới Kinh Thảo Viên.” Lại là một tiểu tử nhiệt tình vô cùng.

Mới vừa bước cửa ‘Hải Thiên Các’, ta liền sáng mắt, không có những kẻ dung tục đầy phấn son đến chào kéo, cũng không có treo đèn giăng hoa rực rỡ vị đạo phong trần khắp nơi, tuy đây vốn là chủ ý mà ta đưa ra, nhưng cũng khiến ta có chút bội phục tài năng của Phương Thiên Tứ.

“Không cần, ta có thể tùy tiện tự mình đi xem thử không?” Mỉm cười cự tuyệt thuyết giải của tên đó, ta muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình trước.

“Như vậy a.....” Hần hơi mỉm cười, lấy một tấm thẻ trong số một đồng thẻ giắt ở thắt lưng ra đưa cho ta, “Mời ngài cầm theo tấm thẻ này, nó có thể chứng minh ngài chỉ là khách nhân của nơi này, nếu có người quấy rầy ngài, dựa vào nó ngài có thể tìm được những người mặc y phục giống ta đến giúp ngài, dù sao tướng mạo của ngài.....” Hần không nói hết câu, đó cũng chẳng phải là lời hay ho gì. Tuy biết tướng mạo của ta thiên về âm nhu, nhưng bị lấy ra so sánh với tiểu quan, tựa hồ cũng có chút tổn thương đến tự tôn của ta.

Nhận lấy tấm thẻ, ta cười rời đi.

Tư Nại Khắc chỉ nói Phương Thiên Tứ ở đây, nhưng theo ta suy tính thì Phương Thiên Tứ này tám phần là không đích thân chủ trì sự vụ ở nơi này, nếu không người gặp được y trên thương trường nhiều lên, như vậy sẽ khiến cho đệ đệ của y ngửi được tiếng gió, nhưng nếu hơn một tháng trước Phương Thiên Hằng còn không biết tin tức của y, vậy thì chắc y đã tìm vài người có thể trông cậy ra mặt hành sự, còn bản thân thì ẩn nấp sau màn che?

Làm sao mới có thể tìm được y đây? Thật bức bối, sớm biết thì lúc đầu nên cho y để lại ám hiệu gì đó như ‘Thiên vương cái địa hổ, ngọc tháp trấn hà yêu’ gì đó mới đúng!

Vốn muốn trực tiếp hỏi Tư Nại Khắc, nhưng lại không cam tâm từ bỏ như thế, bị hắn chê cười, suốt đường đi yên lặng, rồi lại đi vào trong Kinh Thảo Viên.

Hương mực tràn đầy, chính giữa còn có một hai tiếng cổ vũ, không phải chứ, ta rốt cuộc là đi vào ngôi trường hay là thanh lâu đây?

“Đẹp! một bức ‘Kinh Thảo Viên’ gãy gọn chân thiết thật đẹp!” Di? Có người viết chữ ở trong Kinh Thảo Viên?

Nghĩ tới chữ lần đầu tiên ta viết bị người ta chê cười, ta liền đối với nét bút có thể được lớn tiếng tán dương đó ôm mấy phần hiếu kỳ.

“Trình huynh khách khí rồi, chữ của ta cũng chỉ là nhờ vào danh tiếng của ta thôi, nếu như ở phường tự, cũng chẳng là chữ đẹp gì.” Khiêm tốn bình hoàn ưu nhã hữu lễ rất có năng lực thu hút hảo cảm của người khác, nhưng ta đối với một tia cao ngạo như có như không trong ngữ khí đó cảm thấy không mấy hảo cảm.

Đi qua tiền viện, ta nhìn thấy trong thính đường có hai nam tử đang nói chuyện, bên cạnh còn vây quanh bảy tám tiểu quan rõ ràng đơn bạc hơn.

Không biện pháp, vừa nhìn khí thế đã có thể phân biệt thân phận của những người này.

Cái người tay đang cầm giấy phác thảo, vẻ mặt rất đắc ý, không cần nghi ngờ là kẻ vừa viết ba chữ Kinh Thảo Viên, đang tự tán thưởng mình. Mi mục sắc bén, tuấn lãng phiêu dật, chỉ là, cặp mắt đó..... là màu mắt vàng của Lăng Ca hoàng thất.

Không phải đi, lại là người có liên quan đến bọn họ? Nhíu mày, đang suy nghĩ xem có nên đi khỏi không.

Vị Trình huy có khí vị của dân giang hồ đã lại nhìn thấy ta, vẻ mặt liền mang biểu tình kinh diễm la lớn: “Di? Không phải nói là không có người nào mới vào sao? Một tiểu công tử yêu kiều như thế này lại từ đâu ra đây? Đến đến đến, trước cùng Trình mỗ uống mấy ly nào!”

Còn chưa kịp phản bác, hắn đã phóng người nhảy đến trước mặt ta, ưu thế mạnh mẽ vạm vỡ hơn ta mấy phần kéo ta vào trong lòng hắn!

“Buông tay, tên phù phiếm này!” Hung hăng giãy khỏi bàn tay hắn, ta chán ghét lùi lại vài bước.

“Ngoan ngoan qua đây, trong thành Khánh Châu này, một tiểu quan nhỏ bé như ngươi còn có thể điều võ dương oai sao?” Tên họ Trình cười dữ tợn, đưa tay lại muốn kéo ta qua.

“Mở to mắt chó của ngươi đi! Ai nói ta là tiểu quan ở đây?” Dơ tấm thẻ trong tay lên, ta nhìn về những thị tùng mặc ‘đồng phục’ đứng ở cửa đại thính. Kỳ quái, khi vừa mới đi vào cửa, rõ ràng không cảm nhận được nơi này có người đến!

“Trình gia, vị công tử này là khách nhân ở đây, không phải là tiểu quan trong viện của chúng tôi.” Thị tùng đi tới khom người, chắn trước mặt ta, cười trừ với tên họ Trình đang phất tay, “Trong viện của chúng tôi nếu có tiểu quan tư sắc thể này, nào dám giấu diếm chứ, ngài nói đúng không?” Bắn cho ta một ánh mắt, ta biết ý lùi lại, quay người đi ra ngoài, trong miệng còn lẩm bẩm: “Thật xúi quẩy! Đến tìm vui cũng gặp phải chuyện này! Mẹ nó, ngày mai nhất định phải đi thấp hươu trừ tà!”

“Đắc tội rồi a!” Tên họ Trình đó ở sau lưng ta ném ra một câu như vậy, ta làm như không nghe thấy, vội vàng chạy biến.

Thành Khánh Châu, hình như là lãnh địa của tam ca của Long Vô Dạ __ Long Vô Tranh đi? Nam nhân đó, là Long Vô Tranh?

Dừng lại ở một đình hóng mát trong viện, ta cười lạnh lên tiếng: “Hừ hừ, thật sự là rừng lớn thì chim nào cũng có! Hoàng đế hiện tại của Lăng Ca, hình như vẫn chưa có con cái gì thì phải?”

Thanh âm của Tư Nại Khắc nhẹ vang lên bên tai: “Không sai, đừng nói là sinh hạ, ngay cả đang mang thai cũng không có. Nếu như hắn chết rồi, cuộc chiến tranh giành Vương vị này rất đáng coi đây! Nhưng mà, người không phải là luyến tiếc mấy con kiến đó chứ?”

“Ai đi luyến tiếc mấy con kiến này? Tuy nói là chán ghét, nhưng ta cũng không muốn để hắn chết! Hơn nữa, ai nói chỉ có khi hắn chết rồi, thì Vương vị này mới có người đến tranh chứ? Chỉ cần hắn ngoan ngoãn nằm trên người không lên tiếng suốt ba ngày, thì cái hồ nước đục này đã đầy đến mức có thể mò cá rồi..... đi, làm hắn bị bạo bệnh, nằm trên giường mười ngày tám ngày, nhưng ngàn vạn lần không thể để hắn đoạn khí!”

Một trận gió nhẹ thổi qua, trong mấy tiếng thở, thanh âm của Tư Nại Khắc đã lần nữa vang lên bên tai: “Có chút phiền toái....”

“Thế nào?” Ta kinh ngạc, tên hoàng đế chưa từng đắc tội với ta sẽ không bị Tư Nại Khắc không cẩn thận làm chết mất chứ?

“Không có gì, hắn trúng độc, đã hôn mê bất tỉnh bốn năm ngày rồi, tin tức ngày mai sẽ truyền tới nơi này. Nếu như ta không ra tay, tính chừng thêm hai ba ngày nữa, hắn không chết thì cũng không tỉnh dậy nổi nữa.” Khẩu khí bao hàm phiền muộn khiến ta hiểu rõ hắn đang không vui vì xuất sư bất lợi.

“Đừng để hắn chết, đi giải độc cho hắn đi, để hắn tiếp tục ngủ! Đừng cho người khác phát hiện, đặc biệt là người hạ thủ. Có thể làm rõ là ai sai khiến không?” Điểm điểm môi mình, ta có chút không thích ứng khi đột nhiên biết được tin tức cơn bão sắp ập đến.

Không mất bao lâu, “Độc rồi, độc đã giải rồi, nhưng không thể nhìn ra, ba ngày sau hắn sẽ tạm thời ngừng hô hấp khoảng mười phút, thời gian này chắc đủ để tìm ra chủ nhân đứng sau rèm đi? Sau đó hắn ít nhất phải ngủ thêm chừng mười ngày nửa tháng nữa, thời gian này đủ để người chơi đùa rồi chứ? Nếu như không đủ, ta còn có thể cho hắn ngủ thêm một chút nữa!”

Người bị nghiện chơi đùa rồi hả!

Có chút không quen lăm với cảm giác một sinh mệnh nằm trên đầu ngón tay ta, ta trầm trọng than dài.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân nhỏ vun, ta cảnh giác quay đầu, là thị tùng vừa rồi đã thay ta giải vây.

“Là Y Ân công tử phải không? Xin mời theo ta.”

Di? Ở đây có người biết ta?

“Công phu không tồi, nhưng không có ác ý gì.” Tư Nại Khắc thấp giọng.

Phí lời, cái này ta cũng biết vậy, nếu không phải hấn cố ý, ta sao có thể nghe được tiếng bước chân của hấn? Người này, chắc là dẫn ta đi gặp Phương Thiên Tứ đi? Trong mơ hồ, ta có cảm giác này.

25. Chương 25

Ngoài ý muốn

Đi qua Kinh Thảo Viên đã từng thấy vừa nãy, ta theo người thị tùng ra hậu viên của Kinh Thảo Viên, tựa hồ là một hoa viên, không lớn, nhưng một góc hoa viên có hòn giả sơn gần như còn cao hơn cả tường khiến ta cảm thấy có chút gì ẩn mật.

Quả nhiên, thị tùng dẫn ta đến bên hòn giả sơn, không biết đã khởi động cơ quan gì, một khối đá lớn nặng nề dịch chuyển sang một bên, lộ ra một thông đạo tối đen.

Ta tìm không được có chút cảm giác như kẻ trộm, xém chút đã bật cười.

Các cơ quan trong thông đạo thì ta không cần nói nhiều, dù sao trong sách cũng miêu tả rất nhiều, ta chỉ biết, không phải người của mình thì không cách nào đến được mật thất sau cùng.

“Thật sự là người.” Ta nhìn Phương Thiên Tứ vì lâu ngày không tiếp xúc với mặt trời nên rõ ràng có chút tái nhợt, lộ ra biểu tình ta biết là vậy mà.

“Chủ tử, sao người lại chạy tới nơi này?” Một chút cũng không kỳ úy khi có người khác ở đây, y vừa mở miệng thì gọi ta là “chủ tử”, một mặt nói rõ y thật tâm làm việc cho ta, không có nửa phần tư tâm, mặt khác, cũng nói rõ tại đây đều là tâm phúc của y.

“Nhân tản vô sự, đến thăm người thôi.” Tuy ngữ khí của y tựa hồ rất lo lắng, nhưng ta nghĩ nhiều lắm cũng chỉ là vì chuyện của Hoàng đế Lăng Ca trúng độc thôi, vì ta đã nghe Tư Nại Khắc nói qua, nên cũng không để ý gì.

“Chủ tử, hoàng đế bệ hạ của Lăng Ca Vương Triều đã trúng độc năm ngày chưa tỉnh rồi, người biết không?” Y nói thẳng.

Ta gật đầu, không có một chút kinh ngạc, nhưng chuyện y biết hoàng đế trúng độc ngược lại khiến ta kinh dị.

“Vậy người còn chạy tới nơi này vào lúc này sao?” Sự nghi hoặc của y khiến ta cuối cùng giác ngộ.

“Có liên quan tới ta sao?” Trừ Lục Vương Gia Long Vô Dạ, ta và Lăng Ca Vương Triều này còn có quan hệ gì khác sao?

“Người không biết? Người hạ độc là đại ca Doãn Thành của người, hấn muốn triều đình lấy đầu của Lục Vương Gia và người để đổi giải được!”

Hả? ? ?

Thì ra chuyện là như vậy!

Thì ra người toàn thiên hạ đều biết hoàng đế trúng độc, chỉ có ta là chậm chạp thôi.

Đại ca Doãn Thành của Doãn Ân?

“Hấn làm sao nhập cung?” Ta ngồi xuống, dù sao độc đã được Tư Nại Khắc giải rồi, ta còn có gì phải lo lắng chứ, chỉ không hiểu Doãn Thành này đang làm việc thay cho ai?

“Hấn hình như là..... nam sủng của bệ hạ.....” Phương Thiên Tứ có chút lúng túng trả lời. Di? ? ? Lẽ nào người của Doãn gia đều có đức tính này sao?

“Bị người bên gối của mình hạ độc, ta thấy vị hoàng đế này cũng thật sự đủ thất bại.” Tư Nại Khắc nhẹ cười bên tai ta, ta thâm sâu đồng cảm gật đầu.

“Cứ như vậy? Không có gì khác nữa? Triều đình có phản ứng thế nào?” Ta nhàm chán nghĩ, còn mong chờ có tin tức gì khác nữa đây!

“Cái này....” Phương Thiên Tứ cẩn thận nhìn biểu tình của ta, ấp a ấp úng, “Triều đình hiện tại đang loạn thành một mớ hỗn độn, quần thần phân thành hai phe, một phe chủ trương lập tức bắt Lục Vương Gia và người, người của phe này đều là tâm phúc của Tam Vương Gia. Phe còn lại kiên quyết không đồng ý, nếu như bệ hạ có cái gì không hay xảy ra, Lục Vương Gia chính là thiên tử kế vị thích hợp nhất, cho nên các lão thần trong triều đều muốn trước hết tìm được người rồi nói sau. Nhưng đến hiện tại, Lục Vương Gia đã bị giam lỏng trong vương phủ, không được tự tiện rời khỏi. Doãn Thành tuy đã bị bắt, nhưng hấn sống chết không chịu giao ra giải được.”

Không phải đi! !

Ta chần kín nhìn Phương Thiên Tứ, cũng chính là nói, vô luận chuyện này phát triển theo bước nào, ta đều nhất định phải chết không cần nghi ngờ? Nhân mã hai phe đều đang tranh nhau bắt ta, vậy ta còn có thể chạy đi đâu?

“Ta nghe nói.... Lục Vương Gia từng bái sư học võ, sư phụ là Vô Hồi Cốc cốc chủ, không có ai đến Vô Hồi Cốc cầu cứu binh sao?” Chớp chớp mắt, ta đem chuyện này bỏ qua một bên trước, ta cũng muốn biết chút tình trạng hiện giờ của tiểu quỷ.

“Chủ nhân thật sự là tin tức linh thông, đã phái người đi rồi, nhưng mà.....” Mặt Phương Thiên Tứ lộ ra âu lo, “Lịch đại Vô Hồi Cốc chủ đều có quan hệ mật thiết với vương triều Lâu Tây, nói thật, muốn ông ta xuất thủ, không có mấy phần nắm chắc.”

“Không sao, chỉ cần phái người đi là được, nếu như biết nguyên do chuyện tình, ông ta chắc sẽ xuất thủ cứu người, chỉ là không biết thời gian có kịp không.” Ta cười thầm trong lòng, tiểu quỷ mắt xanh dương, nếu như người còn muốn gặp ta, tốt nhất là đuổi đến trước khi hoàng đế tạm ngừng thở theo lời Tư Nại Khắc, nếu không, thì đừng trách ta ngay cả người cũng kéo luôn xuống nước!

“Ngoài ra còn có chuyện khác, vì không xác định lai lịch đến của tin tức, cho nên chỉ có thể nghe qua rồi thôi.” Phương Thiên Tứ tuy không biết tại sao ta lại chắc chắn Vô Hồi cốc chủ nhất định xuất thủ tương trợ, nhưng dù sao hoài nghi của y cũng không thể thay đổi bất cứ thứ gì, có cố chấp đi nữa cũng không đem lực chú ý đặt lên vấn đề đó nữa.

“Bên ngoài có người đồn đãi, nói Tuyên Hòa Quốc quốc chủ Tuyệt Vô Tình và Lục Vương Gia Long Vô Dạ là huynh đệ song sinh.” Phương Thiên Tứ mang thần tình cổ quái nói.

“Đây có là gì? Mấy loại đồn đãi liên quan tới cung đình còn chưa đủ nhiều sao?” Đột nhiên nghe thấy tên của người đó, ta bất giác cảm thấy phiền não, quái dị nhìn Phương Thiên Tứ, ta nghĩ chắc y còn định nói tiếp.

“Vốn là không có gì, mọi người nghe rồi cũng thôi, nhưng mà.....” Phương Thiên Tứ mang vẻ mặt vô tội nói, “Tin tức Phụng Duyệt truyền tới, Nữ Vương thoái vị, lệnh cho Tuyên Hòa Quốc quốc chủ tạm thời ngụ lại chấp chính vương vị phò trợ ấu chúa, sau đó mất tích.”

Cái gì? Đây chẳng phải tương đương với việc đem vương vị tặng cho người khác sao?

“Hừ, hừ hừ.....” Ta cười lạnh, “Đại thần trong triều là vì lo ngại lời đồn này mới tạm thời giam lỏng Lục Vương Gia đi? Dù sao nếu như lời đồn là thật, kẻ một bước đăng lên vương vị đó có liên can tới bang giao hai nước!”

Thật sự là có ý tứ! Ta còn chưa bắt đầu lật trời, đã có người bắt đầu giúp ta báo thù rồi sao? Chắc là Di Nhi đi? Chỉ có nó mới biết chuyện của ta nhiều nhất, nhưng mà, nó làm như thế thì được cái gì?

Tuyệt Vô Tình đăng cơ lên vương vị của Phụng Duyệt, chỉ sợ hiện tại cũng gấp đến mức đầu sút trán rồi đi? Cũng tốt, hưng phong dậy sóng ở một đại quốc dù sao cũng dễ dàng hơn một tiểu quốc Tuyên Hòa nhỏ bé

nhiều, cứ cho hấn đau đầu thêm một thời gian vậy, còn về chuyện ở đây, tựa hồ ta cũng chỉ cần lặng yên quan sát là được, dù sao hiện tại ta mà xuất hiện thì chỉ có con đường chết, vẫn là ngồi chờ coi thì hơn.

“Lời đánh giá về Tam Vương Gia ở thành Khánh Châu này như thế nào?” Nếu đã muốn xem trò, thì trước tiên nên hiểu rõ tình trạng của mỗi diễn viên.

“Nói thật, không thể nào cả. Dù không đến mức tội ác tày trời, thì cũng làm đủ loại việc ác, nếu như hấn đăng cơ vương vị.....” Phương Thiên Tứ lắc đầu.

“Bỏ đi, không cần quản chuyện bên này nữa.” Biểu thị y kêu người kế bên lui ra, ta nhàn nhã nói, “Đệ đệ của người hình như đã đến Lăng Ca rồi.”

“Cái đó..... ta biết.....” Biểu tình y có chút khó xử đều rơi vào mắt ta, đủ để diễn giải y nhớ hấn mong hấn nhưng lại sợ gặp hấn.

“Người dự tính gặp hấn chứ?” Mát lạnh bởi thêm một câu, phí lời, nếu đã hạ quyết tâm thì sẽ không có biểu tình thế này!

“Ta không biết.....” Sự trầm mặc và lãnh tĩnh vừa rồi toàn bộ bay sạch, hiện tại biểu tình của Phương Thiên Tứ khiến ngay cả ta cũng đều có chút không kìm nổi muốn trêu ghẹo y một chút.

“Bỏ đi, người nếu nghĩ không ra, ta giúp người là được! Người cảm thấy trong lòng hấn, cái gì quan trọng nhất?” Ta cười quái dị một tiếng, rất vui sướng hỏi y.

“Ta không biết, chắc là..... việc làm ăn của hấn đi.....” Biểu tình của Phương Thiên Tứ tràn đầy sự mê hoặc không nói nên lời, “Mỗi lần hấn có được một mối làm ăn, đều sẽ rất vui vẻ, cũng chỉ có lúc đó, hấn mới dịu dàng một chút.” Chìm sâu trong hồi ức, Phương Thiên Tứ tựa hồ nhớ lại chuyện hạnh phúc nào đó, bất giác cười lên.

Thật sự là làm mất người sáng rõ mà!

“Có thể giữ gìn hạnh phúc như vậy, cũng coi như là một loại hạnh phúc đi.....” Lời nói lẩm bẩm nhỏ nhẹ không lọt vào tai Phương Thiên Tứ, ta cười khổ cắt đứt hồi ức của y, lấy khế bán thân của y ra vẩy vẩy, “Được, vậy ta ngược lại muốn nhìn xem, hấn nguyện ý bỏ ra cái giá như thế nào để chuộc người về!”

“Chủ tử!” Phương Thiên Tứ kinh ngạc, có chút không biết làm sao.

“Người yên tâm, ta lại không ăn mất hấn, cũng chỉ là.....” Ta nuốt lại phần sau câu nói, có một số chuyện nếu nói rõ ra thì không còn ý nghĩa gì nữa.

“Được rồi, người bận rộn mà, lúc rảnh nhớ tìm kiếm tội chứng của Tam Vương Gia, ta không muốn thấy hấn làm hoàng đế đâu! Sau khi giải quyết chuyện bên này xong, người lập tức đến Phụng Duyệt quốc một chuyến, ta muốn bầu trời của Phụng Duyệt đổi màu!”

26. Chương 26

Gió yên

Hai ba ngày tiếp theo, ta vẫn đăng hoàng phô trương đi dạo khắp nơi ở thành Khánh Châu, trong cung vẫn không có tin tức gì, người phái đi Vô Hồi Cốc đã truyền tin về, nói rõ Cốc chủ không ở trong cốc.

Tin tức này khiến đám triều thần lại cãi nhau ầm trời.

Tam Vương Gia Long Vô Tranh mấy ngày nay rất dễ chịu, hấn thu liễm khá nhiều những hành vi khoa trương thường ngày, tựa hồ đã nắm chắc phần thắng trong tay, ngồi ổn trọng ở Long Đình. Cũng đúng, tuy Lục Vương Gia ở đô thành, nhưng dù sao cũng đã bị giam lỏng, hơn nữa từ Khánh Châu đến đô thành cũng chỉ cần phi khoái mã nửa ngày là đến, những huynh đệ khác nếu không phải chết yểu thì ở xa tích chân trời, một khi bệ hạ về trời, kiểm tra lại, tiểu tử họ Doãn và Lục Vương Gia có quan hệ không thể nói rõ, tuy trong miệng hàm hồ nói muốn đầu của Lục Vương Gia, nhưng ai biết bọn họ rốt cuộc có cùng một giục hay không, dùng thủ pháp giấu đầu hở đuôi che mắt thiên hạ cũng không phải là không có khả năng!

Chỉ là, những lời này người bên ngoài nói rồi thôi, chứ không thể chân chính nghiên cứu sâu thêm gì, nghĩ tới nam nhân vẫn ngoan ngoãn nằm trong lao tù của hắn, hắn bắt giác cảm thấy rất vui, không hổ là người của Vô Hồi Cốc, bản lĩnh dùng độc thật sự là hàng đầu, nếu không phải tên Doãn Thành đó nhảy ra gây chuyện, có ai biết bệ hạ không phải bạo bệnh mà là trúng độc chứ?

Thật sự là tên ngu ngốc mục quang thiển cận!

Đợi bệ hạ thần không biết quỷ không hay lên tây thiên, bản thân lại đăng cơ xưng đế, đến lúc đó, muốn ai chết còn không phải là việc rất dễ dàng sao? Vậy mà ngay lúc quan trọng lại có một tên nhảy ra phá hoại chuyện tốt của mình! Thật sự không nên có lòng nhân từ với tên đó như vậy, nên sớm cho hắn quy thiên mới đúng!

Nhưng mà không sao cả, để ngày mai chạy về đô thành, trước mặt bệ hạ dùng yêu cầu của Doãn Thành làm cái cớ, trước hết xử lý Lục đệ yếu ớt đó, sau đó đợi khi bệ hạ đoạn khí thì lại giết Doãn Thành là được, vậy thì còn có ai có thể tranh với ta?

“Tam Vương Gia, tin tốt! Chúng ta bắt được tên đệ đệ Doãn Ân mà Doãn Thành nói rồi!” Vội vàng xông vào nội thất làm kinh động đến mộng đẹp của Tam Vương Gia, nhưng lập tức nghe được tin tức tốt thì có thể bình phục ít nhiều nộ khí của Tam Vương Gia.

“Vậy thì tốt, ngày mai mang theo cùng đi.”

“Tư Nại Khắc, người nói kẻ ngốc thì có thuốc trị không?” Ta đánh giá chỗ mình bị giam giữ, cũng không tồi, ít nhất còn có giường.

“Người nói thử xem?” Tư Nại Khắc có chút bất đắc dĩ, “Người rút cuộc là đang dự tính cái gì?”

“Không có a!” Ta cười nhẹ, “Người không biết tất cả những vai phản diện khi tự cho rằng có thể một tay nắm chắc cục thế đều sẽ dương dương tiêu sái phát biểu ngôn từ tội ác của mình sao? Đến lúc đó bước lên xoay chuyển cục diện không phải thích hợp nhất a, người nói thử xem?”

“Chỉ biết người sẽ không thành thật ngồi chờ, nhắc người một điểm nếu người chết thì ta có thể rời khỏi đây trước kỳ hạn, nên ta sẽ không cứu người đâu nga!” Tư Nại Khắc mát lạnh nói.

“Hả? Người không phải làm bảo tiêu sao? Sao có thể không coi sinh tử của ta ra gì?” Ta cố ý làm ra vẻ kinh dị lắm nhảm.

“..... Người cũng thật sự là nhảm chán vô cùng!” Tư Nại Khắc không lý tới ta.

Không bao lâu, thanh âm của hắn lại tự động xuất hiện bên tai ta: “Trong địa lao có một nam nhân sắp chết, người chắc nhận thức hắn.”

“Là ai?” Ta ngạc nhiên, trò chơi dù sao cũng chỉ là trò chơi, nếu thật sự xảy ra án mạng, cũng mất đi ý nghĩa của trò chơi.

“Viễn Phương của Vô Hồi Cốc.”

“Cái gì?” Chấn kinh nhìn mặt bàn trống không, trong đầu ta từ từ mang tất cả mọi chuyện sâu chuỗi lại.....

Di Nhi! Nó thế nhưng là người của Tam Vương Gia! Chỉ có nó biết Viễn Phương đại ca là người của Vô Hồi Cốc, được độc hại hoàng đế chắc cũng là lấy được từ trên người Viễn Phương đại ca.

Khó trách..... nó ở Lục Vương phủ bao nhiêu năm như thế cũng không có ai biết nó có võ! Nó biết tới hôm đó có thích khách, cũng biết ta và thích khách ở bên nhau đêm đó, nhưng cái gì cũng không nói! Còn xóa sạch tất cả dấu vết!

Nó chắc đã nhìn ra Long Vô Dạ có hảo cảm với Doãn Ân, cho nên mới luôn đi theo ta.

Tam Vương Gia lợi dụng xong Viễn Phương đại ca, Di Nhi lại không nguyện giết hắn, sợ Tam Vương Gia nuốt lời, nó liền bắt đầu phát tán lời đồn.

Chuyện Tuyệt Vô Tình và Long Vô Dạ là huynh đệ song sinh chỉ có ba người chúng ta biết, tên mất xanh dương thân là sư đệ của Lục Vương Gia có thể cũng nắm rõ, Viễn Phương đại ca có thể cũng là một trong những nhân chứng, cho nên Tam Vương Gia nhất quyết phải giữ hắn lại.

Một khi chứng thật được quan hệ huyết thống của Long Vô Dạ và Tuyết Vô Tình, vô luận kết quả họ là nhi tử của ai, thì Lục Vương Gia thân mang theo lời đồn thổi không hay đã mất tư cách đăng cơ lên vương vị Lăng Ca, huống hồ vào lúc tất yếu, Di Nhi tùy thời có thể đột nhiên hạ sát thủ!

Vô Hồi Cốc cốc chủ không ở đó, nhất định là Di Nhi tiên hạ thủ vi cường, dù ông ta rời khỏi Vô Hồi Cốc!

Trời ơi! Sao lại thế này?

“Này, chúng ta rốt cuộc có cần cứu người không?” Tiếng nói của Tư Nại Khắc lay tỉnh ta, ta yếu ớt phát tay, “Cứu, đương nhiên phải cứu, chỉ là hiện tại không được, người trước tiên treo mạng của hắc lại, tuyệt không thể để hắc chết.”

Thế giới này, thật sự là điên rồ.....

Thành công một quyền đập nát mộng hoàng đế của Tam Vương Gia, cuối cùng khi bị bắt giam hắc vẫn còn không thể tin công sức của mình lại thua sạch như vậy, Di Nhi trở thành kẻ hy sinh duy nhất. Một sinh mạng tươi trẻ cứ thế tiêu tan, không biết sau này Viễn Phương có còn nhớ tới nó không.

Đáp án rất đơn giản! Lục Vương Gia an bài tìm được tên mắt xanh dương, lặng lẽ đưa người nhập cung, hoàng đế vốn đã không có chuyện gì tự nhiên liền được cứu tỉnh, sau đó bọn họ sắp đặt tốt cục diện, trực tiếp chờ Tam Vương gia chui đầu vào rọ.

Còn ta, căn bản không có cơ hội ra diễn!

“Thật nhàm chán, thật vô vị, một chút cũng không có cơ hội cho ta ra diễn a!” Ta nhỏ giọng báo oán với Tư Nại Khắc, cứ cảm thấy trò chơi này chưa kịp xem đã.

“Muốn chơi, người liền đi Phụng Duyệt đi! Người không phải muốn cho bầu trời nơi đó đổi màu sao? Tên Phương Thiên Hằng kia đã đuổi tới Lăng Ca, người có thể trước tiên chơi đùa hắc, cẩn thận khi đối phó với Phụng Duyệt, chủ tướng hậu viện bị người ta cướp đi mất rồi!”

Di? Thật sao hả!

Ta nhàn nhạt cười, vẫn nên thuận theo ý nguyện của mình đi! Cảm tình Doãn Ân dành cho Lục Vương Gia đã không đủ để quấy nhiễu ta nữa, ta chung quy vẫn là một người trung thành với chính mình!

Ta có phải quá ích kỷ không? Tuy đã từng nghĩ qua để ngàn vạn người phải đổ máu vì sự bất cam của ta là chuyện rất tàn nhẫn, nhưng lại làm sao cũng không thể áp chế tâm lý đang phẫn hận bất bình này.

Ai bảo người dám lừa ta! Ai bảo tiểu cô cô của người thương người như vậy! Ai bảo người đi vào vùng nước đục này!

Cuối cùng tìm một lý do cho sự báo thù của mình, ta nhàn nhã về lại thành Khánh Châu.

Trước tiên phải bắt chặt Phương Thiên Hằng, đem hai huynh đệ này giữ trong lòng bàn tay làm công cụ kiếm tiền cho ta, ta mới có thể nắm chắc cơ hội lật mình!

27. Chương 27

Giải quyết

“Sao lại là người?” Phương Thiên Hằng trừng trừng ta như nhìn thấy quỷ, biểu tình chán kinh đó nhìn thật mất dạ.

“Không sai, chính là ta.” Cười nhẹ nhõm, ta bắt đầu cảm thấy trận chơi này phi thường đặc sắc, “Có thể ngồi xuống không? Ta không thích ngưỡng cổ nói chuyện với người khác.”

“Ca ca của ta đâu?” Hắc nói thẳng, phi thường dứt khoát điểm đúng chủ đề.

“Đàm luận tốt điều kiện, người tự nhiên có thể gặp y.” Ta bắt đầu phát huy tài năng diễn xuất của mình.

“Nói!” Tiếng nghiêng rằng thật khủng bố!

“Người muốn gặp y đến mức đó sao?” Ta cố ý quái dị hỏi, “Chúng ta có thể tạm sự chuyện cũ mà!”

“Y đang ở đâu? Người rót cuộc có điều kiện gì? Tại sao lần trước không nói với ta?” Mặt của hắn trừng đến mức sắp lồi ra rồi nga, nhưng chỉ khiến ta càng buồn cười thôi.

“Muốn gặp y, có thể, lấy tất cả tài sản ra đổi!” Ta thông dong nói, bên miệng còn đeo một nụ cười tà.

“Người đưa ra yêu cầu quá mức rồi!” Vừa nhắc tới tài sản của hắn, hắn tựa hồ lập tức lạnh tỉnh lại, sự xung động vừa rồi biến mất không chút dấu vết.

Quả nhiên trời sinh là người làm ăn! Có thể có người như thế này làm thủ hạ hành sự, thật sự là một vận may!

“Muốn hay không tùy ngươi, hoặc là chỉ cần ngươi ký khế ước bán thân, ta liền lập tức đem khế ước bán thân của y cho ngươi.” Ta nhàn nhạt cười, “Dùng tự do của ngươi đến đổi tự do của y, hoặc là dùng tất cả tài sản của ngươi để chuộc y về. Hai chọn lựa đó chọn một đi!” Thật vui vẻ a! ! Ta rất thích cảm giác nắm chắc hỷ nộ ai lạc của người khác trong tay! Nhìn biểu tình ẩn nhẫn không dám phát bạo của Phương Thiên Hằng, ruột của ta muốn cười đến đứt mất rồi!

“Ngươi!” Phương Thiên Hằng phẫn nộ đứng lên, miễn cưỡng áp chế tình tự của mình, hắn phiền não bắt đầu đi qua đi lại trong phòng.

“Nghĩ xong chưa? Đầu của ta rất choáng, xin ngươi ngoan ngoãn ngồi xuống đi. Nếu không, ta liền tiễn khách!” Cẩm ly trà hương thơm tỏa tứ phía, ta cẩn thận nhấp một ngụm, ân, thật là đồ tốt!

Thật ra ta cũng không muốn cường thế như vậy, nhưng Phương Thiên Hằng thật sự quá quá phận rồi.

Lần đầu tiên ta chuyển tin cho hắn nói muốn gặp mặt hắn, hắn không chút do dự cự tuyệt.

Được thôi, ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, trực tiếp cầu kiến thì không có tư cách, ta nhịn!

Lần thứ hai, ta nói rõ là ta có tin tức liên quan tới ca ca của hắn muốn bán cho hắn, hắn cư nhiên trực tiếp phái người truyền lời nói người mà hắn không tìm được thì không ai có thể tìm được, còn nói ta là kẻ lừa gạt.

Được thôi, có lẽ hắn đã bị mấy tên lừa gạt thế này lừa hết mấy lần rồi, cố giải tỏa tâm tình, ta nhịn!

Lần thứ ba, ta phái người đưa thư tín do Phương Thiên Tứ tự tay viết đưa cho hắn, kết quả bắt đầu từ đêm đó, hắn liền tiếp phái người tự tiện xông vào nhà dân, rõ ràng là lớn gan muốn cướp người!

Ta nhịn ta nhịn..... ta nhịn không nổi nữa rồi! ! !

Ta liền đặc biệt lệnh cho Phương Thiên Tứ không được phép đi bất cứ đâu cứ thành thật ở trong phòng cho ta, rồi lấy đi cây châm tai mà ngày đó Phương Thiên Hằng tự tay đeo lên cho Phương Thiên Tứ trước khi đưa y đi, lần này không có thêm bất kỳ thư tín nào nữa, kèm theo châm tai là thời gian và địa điểm đàm phán, ta cũng không muốn kéo dài thêm nữa!

“Ta không tin ca ca sẽ ký cái thứ đó!” Sư tử bạo nộ cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bắt đầu nghi vấn tờ giấy trong tay ta.

Hả? Bộ ta lớn lên có bộ dáng giống kẻ lừa gạt lắm sao?

Trầm mặt xuống, ta không nói một lời đẩy tờ khế ước tới trước mặt hắn.

Đại danh Phương Thiên Tứ được rồng bay phượng múa ký lên.

Hắn lập tức giật lấy đang muốn xé, ta lại nói mát, “Xé đi, xé đi, dù sao thứ này ta có thể bảo ca ca bảo bối của ngươi ký thêm mười tờ hai chục tờ, ngươi cứ tận tình mà xé! Chỉ là tờ này bị ngươi xé rồi, tờ tiếp theo ta không biết sẽ rơi vào tay ai đâu. Suy nghĩ đi, nói không chừng một ngày nào đó còn có thể gặp được người người ngày nhớ đêm mong ở trong một thanh lâu nào đó nga!

“Ngươi!.....” Nhân thần phần hận của hắn gần như sắp đem ta đi lăng trì thật sự, hắn phần hận vút khế ước xuống, cuối cùng than dài một tiếng, tiết khí nói: “Được, theo ngươi, cái gì cũng theo ngươi, ngươi muốn cái gì, toàn bộ đều lấy đi!”

Ta lúc này mới cao hứng cười lớn: “Vậy mới đúng nga! Như vậy mới là thái độ cầu cạnh người khác đúng không? Đến đây, ngoan ngoãn ký lên tờ khế ước này, người lập tức có thể nhìn thấy ca ca của ngươi rồi!”

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy trực tiếp lấy tất cả tài sản của hắn thì mới tốt, dù sao Phương Thiên Tứ đối với vị ân nhân cứu mạng ta đây quyết không thay lòng, lấy được tài sản rồi thì lại cho họ quản lý, Phương thị có thêm “Phi Diệu”, huynh đệ hai người một văn một võ, một tối một sáng, tin tức khắp thiên hạ đều sẽ rơi vào lòng bàn tay ta.

Mà ta, chỉ cần ngồi uống trà, dạo quanh mấy bước rồi đếm tiền thôi! !

Nắm lấy bút lông đã chấm đầy mực, múa may một chút, tất cả đều đã định xong.

Thỏa mãn thu hồi khế ước, ta tỉ mỉ kiểm tra lại một lần, rồi vui sướng nhét vào trong chiếc nhẫn, ta cười lớn ha ha: “Phương Thiên Tứ, ngươi thấy rồi đi, đệ đệ của ngươi không nỡ để ngươi chết đó!”

“Các ngươi……” Sắc mặt Phương Thiên Hằng tái nhợt, một bộ bị đả kích.

Phương Thiên Tứ đang dự định nhào vào lòng hắn lại không động dậy chút gì, bên miệng lộ ra nụ cười khổ.

“Ngươi lại cảm thấy bản thân bị lừa có phải không? Ngươi lại cảm thấy chúng ta cùng một giuộc lừa gạt người đúng không? Ngươi lại bắt đầu nghĩ ngươi là kẻ vô tội nhất đúng không?”

Di? Hóa ra vị Phương Thiên Hằng này còn bị chứng vọng tưởng bị hại sao?

“Muốn ta đem tình hình tối hôm đó tỉ mỉ nói lại cho ngươi nghe không?” Ta cười dữ tợn một tay kéo cổ áo Phương Thiên Hằng, “Có muốn ta tìm vài người đến diễn lại tình cảnh tối hôm đó trước mặt ngươi một lần không? Trong trời đất này có bao nhiêu người yêu nhau sau khi oanh yến đôi đường rồi còn có thể có cơ hội hòa giải chứ? Có bao nhiêu oan hồn còn chưa kịp nói lời yêu đã phải lang thang dưới địa ngục ngươi biết không? Ngươi mẹ nó có thể có một ca ca và tình nhân dù chết cũng gọi tên ngươi, so với người khác đã may mắn hơn gấp trăm lần, ngươi cư nhiên còn có tâm tư nghĩ đông nghĩ tây không chịu nắm lấy hạnh phúc của mình! Ngươi nếu như cảm thấy mình bị lừa, lão tử trả lại khế ước cho ngươi, từ nay về sau không cho phép ngươi gặp lại Phương Thiên Tứ!”

“Đừng!” Hắn giống như nhờ bị mắng mà tỉnh lại giẫy thoát khỏi hai tay của ta, nắm lấy Phương Thiên Tứ kéo vào lòng, khàn giọng nói xin lỗi.

Thật hạnh phúc a!

Ngưỡng mộ nhìn bọn họ một cái, ta ra khỏi phòng, lưu lại một không gian nhỏ cho họ, lúc này giữa họ chắc không thể dung nạp thêm người ngoài đi?

Đến lúc nào, ta mới có thể có được sự ấm áp luôn khiến người khác ngưỡng mộ muốn có đó? Sự ấm áp chỉ chuyên thuộc về ta…….

28. Chương 28

Vuột mắt

“Tư Nại Khắc, ngươi nói Phương Thiên Hằng phải cần bao lâu mới có thể hoàn thành cơ sở triển khai ở Phụng Duyệt?” Ta lười biếng dựa trên lớp lông động vật mềm mại, nhìn nam nhân tóc màu bạc ngồi ở góc xe ngựa.

“Tiềm lực của con người và vô tận, mới cùng tương ngộ với tình nhân ca ca của mình, lập tức lại bị ngươi phái đi hoàn thành nhiệm vụ như vậy, ngô……” Giơ tay nhắc một nhúm tóc lên chơi, con ngươi của Tư Nại Khắc ấm áp mà đầy chế giễu, “Cứ coi như là thời gian để hắn phát tiết nộ khí, khoảng chừng cần nửa tháng đến hai mươi ngày đó.”

Vừa bình định nội loạn của Lăng Ca (hình như không có loạn gì lắm mà?), lại nắm được huynh đệ Phương gia làm thuộc hạ trung thành của ta, ta lập tức bắt đầu tính kế tà ác để chinh Tuyền Vô Tình.

Làm thế nào mới có thể khiến cho nhiếp chính vương ngủ không ngon giấc, ăn không biết vị?

Đương nhiên là chuyện cổ quái trong nước liên tiếp xảy ra rồi!

An bài Phương Thiên Hằng đến Phụng Duyệt quốc dùng thế lực của Phương gia để nhiễu loạn thị trường là một mặt, Phương gia tuy lớn, nhưng dù sao cũng không thể nào một tay che trời, nhưng chỉ cần bố trí một chút, vẫn có thể tạo tác dụng lớn lao.

Nếu thời gian hần cần ở đó không ít, ta cũng không tất yếu phải vội vàng tới đó, chắc nên đòi Tư Nại Khắc đưa ta đến những nơi hiểm dấu chân người, du ngoạn lang thang, thỏa mãn một chút lòng hư vinh và hiếu kỳ của ta.

“Nếu đã lâu như thế, vậy thì....” Ta cười vô cùng xấu xa, lại cố ý ném qua một cái mị nhãn, đè thấp thân thể bò qua chỗ hần, “Người có thể nào trong đoạn thời gian này, để ta trở thành một võ lâm cao thủ không?”

Hần mỉm cười ngạc nhiên, trên gương mặt tuấn mỹ xẹt qua một ánh đỏ đáng nghi, vội vàng quay đầu đi không nhìn ta, “Cái đó..... nào có ai có thể một lần ăn đã mập được! Người cho rằng võ lâm cao thủ không đáng giá đến thế sao!”

“Như vậy a?” Ta lười biếng hồi phục lại tư thế ban đầu, vẻ mặt thất vọng, “Xem ra là không có biện pháp rồi? Vậy làm sao đây, đợi hai tháng lại thêm hai mươi ngày nữa, ta không phải sẽ phải trốn đông tránh tây sống qua ngày sao?”

Câu nói này không phải là chuyện giạt gân gì, khi Lãng Ca nội loạn, hoàng đế bệ hạ vì bảo vệ ca ca Doãn Thành không ra gì của Doãn Ân, thế nhưng trực tiếp lập triều, nói hần đã không thể nào có con cháu, vì bảo vệ huyết mạch hoàng thất không bị đứt đoạn, nên đem hoàng vị truyền cho Lục Vương Gia Long Vô Dạ đã có hai người nhi tử! Long Vô Dạ mấy lần cự tuyệt, hoàng đế bệ hạ mới hảo tâm lại cho hần năm năm tiêu dao, còn nói rõ: Trong vòng năm năm này nếu hoàng đế ngài có xảy ra chuyện gì đó, Lục Vương Gia Long Vô Dạ nhất định phải lập tức đăng cơ xưng đế.

Lạy nó, hiện tại hần chỉ là một Lục Vương Gia, đã tìm kiếm ta khắp thiên hạ, để hần lên làm hoàng đế rồi, ta không phải là vĩnh viễn không còn ngày an bình sao?

Cảm tình của hần đối với Doãn Ân thật sự kỳ quái, khi lợi dụng y thì dịu dàng thân thiết, dùng xong thì một cước đá bay, khi ta bị Tuyệt Vô Tình thương tổn, hần tựa hồ cũng đau lòng nhiều hơn là phần nộ, hần rốt cuộc đang nghĩ cái gì a?”

Trong đầu nặng nề, ta hung hăng trừng Tư Nại Khắc ở trước mặt một cái: “Đừng mãi dùng thuật rình mò có được không?”

“Ai bảo biểu tình của ngươi lại phong phú như thế?” Hần tình ngay lý thẳng trả lời, sau đó trả lại cho ta một nụ cười ám muội: “Có cần ta nói cho ngươi biết vị Lục Vương Gia đó rốt cuộc đang nghĩ gì hay không?”

“Ngươi biết?” Ta trước tiên là ngạc nhiên buột miệng hỏi, sau đó mới nghĩ ra: Gia hỏa này căn bản không phải là người, đương nhiên có cách biết rồi!

“Thật ra.....” Nụ cười của hần có mấy phần bất đắc dĩ: “Vị Lục Vương Gia đó là chờ đợi tiểu tử trước kia trưởng thành.”

“Đi?” Ta kinh ngạc, cho dù hiểu được ý tứ của hần, ta vẫn kinh dị mở to miệng: “Đợi đã, đợi đã, ngươi là nói, Lục Vương Gia động tình với Doãn Ân, chỉ là sợ y tuổi còn nhỏ không thể tiếp nhận, cho nên muốn đợi y trưởng thành một chút mới bộc bạch với y?”

Tư Nại Khắc gật đầu.

“Sẽ không đi? Vậy sao hần đem Doãn Ân vứt vào phủ không nghe không hỏi?” Ta không tin.

“Trong nhà đại phú đại quý nào mà không có người tranh đấu ghen ghét? Muốn bảo hộ y không bị người ta hãm hại, đương nhiên không thể đối tốt với y, người không biết Lục Vương Gia thường xuyên len lén nhìn y sao? Thật ra tiểu tử trước đó cũng không biết.” Tư Nại Khắc nhàn nhạt trả lời.

“Vậy thì..... vậy thì.....” Ta cứng họng nghẹn lưỡi trừng to mắt, bị nhìn lén thì làm sao mà biết?

“Đúng! Tiểu tử đó không có phúc khí này, tự dừng lại tiện nghi cho ngươi!” Tư Nại Khắc chớp chớp mắt, làm ra biểu tình người rất là hạnh phúc nha.

Ta phiền muộn! ! !

Khó trách ngày đó hấn lại tình ngay lý thẳng giáo huấn Tuyệt Vô Tình như thế, thì ra bản thân hấn cũng không tốt lành gì!

Chỉ đáng thương cho Doãn Ân, rõ ràng là chuyện tốt lương tình tương duyệt, nhưng lại vì một bên chần chừ mà vĩnh viễn không có cơ hội sống cạnh nhau.....

Kết cục này, là ai tạo thành đây?

Nếu như Lục Vương Gia không phải vì cẩn thận bảo hộ y....

Nếu như Doãn Ân không phải luôn trốn trong viện tự oán tự than..... nếu như.... chỉ là nếu như a..... cũng giống như khi ta mắng chửi Phương Thiên Hằng, có vài người, có vài chuyện, có vài tình cảm, đã dễ vượt mất rồi, thì không bao giờ có cơ hội quay đầu nữa.....

Nếu đã như thế, tại sao còn không chịu cẩn thận trân trọng? Ta nỗ lực co người thành một đồng, vô thanh rơi lệ cho Doãn Ân, chỉ có như vậy, mới có thể hơi hòa hoãn sự thương cảm và thất vọng thuộc về Doãn Ân.....

Vượt mất rồi, thì không bao giờ quay lại được nữa.....

29. Chương 29

Học võ

“Thật ra, cũng không phải là không có cách.” Do dự một lúc, Tư Nại Khắc than thở, đại khái là không quen với sự trầm mặc của ta.

“Cách gì?” Nhất thời vẫn chưa thể hồi thần từ trong mớ tình tự hỗn tạp, ta ngốc ngốc hỏi.

“Người không phải muốn trở thành võ lâm cao thủ sao?” Tư Nại Khắc không hảo khí nói.

“Có cách gì?” Vừa nghe tới cái này, ta vui sướng như một con chim nhỏ nhảy vào lòng hấn, “Nhanh nói nhanh nói! ! !”

Hấn nâng mặt ta lên, nhẹ nhàng chùi đi nước mắt lưu trên mặt ta, sau đó đỡ ta ngồi vững, dùng cặp mắt màu lục của hấn nhìn ta nói, “Người muốn học võ thì không khó, khó ở chỗ là muốn trở thành võ lâm cao thủ, người cho rằng những võ lâm cao thủ đó dựa vào cái gì mà được xác định?”

“Ân, cái này..... chắc là nội lực đi?” Ta không xác định trả lời.

“Đúng, không có sự khổ luyện mười mấy hai chục năm, người nào có năng lực tương đồng với họ mà nói? Hai mươi ngày mà muốn có được sự khổ luyện hai mươi năm của người ta, người cũng quá tham lam rồi đi?” Nụ cười của Tư Nại Khắc sáng rõ, nhưng lại khiến ta toàn thân không thoải mái.

“Vậy người sao lại nói là có cách! ! !” Ta tức giận trừng hấn.

“Người a!” Hấn sùng ái cười, “Cứ luôn muốn được lợi. Kỹ xảo, người nếu so với bọn họ, thì thiếu mất kỹ xảo. Trong thân thể của người có một cỗ nội lực không chịu khống chế, ta khi ở trong chiếc nhẫn đã truyền linh lực giúp người khống chế để biến uy lực của nó càng lên lớn mạnh, như vậy, mỗi lần người xuất chiêu ít nhất có thể chứa đựng được nội lực người khác khổ luyện trên hai mươi năm, nhưng kỹ xảo thì không có cách nào thành thực. Nếu thời gian đã dư dả, ta kiến nghị người tìm một nơi để luyện tập mấy bộ chiêu thức thì hơn.”

“Tư Nại Khắc! Người thật sự là một thiên tài! ! ! Người đối với ta tốt quá!” Ta lại bỏ nhào vào lòng hấn lần nữa, hung hăng hôn một cái lên mặt hấn, lại tự vui sướng lên trời xuống đất.

Quá tốt rồi, quá tốt rồi, sau này chỉ cần ta không nguyện ý, thì không có ai có thể cưỡng bách ta làm chuyện ta không muốn làm nữa!

Khóe môi Tư Nại Khắc nhẹ câu lên một nụ cười nhạt, con mắt thúy lục lại trở nên đậm nhiên, chỉ là, ta không chú ý thấy.

Nếu đã quyết định chuyện cần làm, tiếp theo đó đương nhiên là tìm một chỗ để ta có thể an tâm luyện tập.

Nhảy xuống xe ngựa, thả hai con đại vương trên núi bị bắt tới làm ngựa vận chuyển đi, ta nhét mã xa vào trong chiếc nhẫn, sau này còn cần dùng tới.

Con hổ đáng thương cũng không dám quay đầu chạy thẳng một mạch vào rừng, nhấp nhô mấy cái rồi biến mất. Ngô, tuy hổ có tính thể nào cũng sẽ không sợ xà, nhưng mà đối với Tư Nại Khắc..... sức mạnh không cùng một đẳng cấp, nên cũng phải ngoan ngoãn mà phục tùng.

“Nói thử nơi lý tưởng của ngươi đi!” Tư Nại Khắc cười nhạt, mà ta lại thập phần khát khao mở to mắt: “Phải có một khe suối tinh khiết, phải có một dòng thác không lớn lắm, rồi thêm rừng cây rậm rạp không thấy ánh mặt trời!”

Những chỗ như vậy trong tiểu thuyết võ hiệp có thể tìm được nhiều, ta không tin Tư Nại Khắc không tìm được!

“Luyện võ mà thôi, lại không phải là nghỉ dưỡng.....” Tư Nại Khắc vừa bực mình vừa buồn cười nhẹ kéo ta ôm vào lòng, lần này, hẳn không có che mắt ta, ta chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt gấp khúc uốn éo, giấy tiếp theo ta đã đi tới nơi phù hợp những điều kiện ta vừa nêu ra.

Vui sướng chạy về phía thác nước, mặt nước trong vắt thấy cả đáy, khe suối lấp lánh ánh sáng, hai bên bờ khe suối kéo dài ra một rừng cây rậm rạp.

“Nơi này là giao giới của ba nước Phụng Duyệt, Lô Tây, Lăng Ca, vì vách núi dốc đứng, là nơi dã thú xuất nhập, rất ít có ai đến nơi này, ngươi chắc có thể an tâm ở lại đây.” Tư Nại Khắc rờ rờ đầu ta.

“Ngươi không ở lại với ta sao?” Ta không phải không nỡ xa hẳn, chỉ là đơn thuần nghe ra được hàm ý trong lời nói của hắn mà thôi.

“Hai mươi ngày này ta không thể ở cạnh ngươi, Long Diệm Mã Vương bên đó hình như đã xảy ra chuyện, ta phải qua xem thử.”

“Cái gì? Vậy ngươi còn không đi nhanh đi!” Tuy vì tránh sản sinh quá nhiều cảm tình với Mã Vương, cho nên ta vẫn không đặt tên cho nó, nhưng thứ cảm tình này tựa hồ không có nhiều liên hệ với chuyện đặt tên, nghe nói nó xảy ra chuyện, ta vẫn rất lo lắng.

Tư Nại Khắc do dự một chút, muốn nói lại thôi.

“Ngươi yên tâm, ta biết ngươi không thể lấy thêm hai mươi ngày sau ba tháng này để bù đắp chuyện lần này, nhưng ta cũng không để ý, ngươi cũng không cần đặt trong lòng, cứ coi như ta là yêu cầu ngươi đi giúp Long Diệm Mã Vương là được!” Ta biết hẳn coi trọng lời hứa nhất, cũng biết thời hạn ba tháng không phải hẳn tùy tiện nói chơi, từ khi hắn xuất quan đã bắt đầu tính toán, ba tháng đại khái là kỳ hạn dài nhất mà hắn có thể lưu lại trên tinh cầu này.

Không còn cách nào, hẳn không nói ra nhưng ta không thể giả vờ như không biết, chỉ đành mở miệng giải khai trói buộc cho hắn vậy!

Ai..... đi đâu mà tìm được một vị chủ tử biết hiểu lòng người lại thân thiết vui vẻ như ta đây chứ?

Tựa hồ vừa được thả lỏng, hắn lại lộ ra nụ cười sáng rõ, “Trên chiếc nhẫn có một trận phù dựa vào linh lực để duy trì, bất cứ dã thú nào có ác ý với ngươi đều sẽ tự động bị đánh ra ngoài ba thước, ngươi cũng phải tự cẩn thận. Ngươi không phải cũng có ký ức của ta sao? Từ trong đó tìm một số chiêu thức thích hợp để luyện tập đi! Ta sẽ cố nhanh chóng trở về.”

Gật đầu, ta biểu thị hẳn đi nhanh về nhanh.

Thanh tịnh ưu nhã, ngô, đích thật là một nơi nghỉ dưỡng tuyệt vời.

Vậy thì, ta ngủ một giấc vậy!

Ngày mai bắt đầu luyện tập cũng không muộn a!

.

Ngồi trên tảng đá dưới thác nước, ta cắn răng bảo trì thư thể khoang chân mà ngồi, không đến năm phút, ta lại bị lực nước đẩy rớt xuống.

“Thiết ~ ~ ~ thấy quý mà!” Ta tứ chi vô lực trèo lên bờ, cứ vậy ngã luôn trên bãi cát, thở dốc liên hồi, không muốn động đậy.

Đã là ngày thứ mười rồi, từ khi ta bắt đầu tự luyện tập theo phương pháp của mình, đã trôi qua mười ngày rồi.

Những bộ chiêu thứ có được trong ký ức của Tư Nại Khắc đơn giản mà thực dụng, mới ngần ngừ hai ngày ta đã toàn bộ quen tay, rồi cấp thêm nội lực cho chiếc nhẫn trong khu rừng kế cận, hiện tại ta cũng có thể đạt đến trình độ của cao thủ nhị đẳng rồi, chỉ là kiên trì không được bao lâu_____

Thân thể này quá yếu, đây là vấn đề thể chất, khiến ta khổ não rất lâu.

Tối hôm đó ta suy nghĩ cả đêm, cuối cùng quyết định thử nghiệm chịu đựng xung lực khi ngồi dưới thác nước, xem thử xem có hiệu quả gì hay không.

May mà đang mùa hạ, nếu không ta sẽ chịu đủ thảm.

Lần đầu tiên ngồi lên tảng đá, ta gần như lập tức bị xô rớt xuống, sau đó lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư.....

Dần dần ta phát hiện, nội lực không chịu khổng chế trong nội thể đích thật dưới tình trạng cảm nhận được xung kích từ bên ngoài sẽ ngoan ngoãn cải tạo thân thể của ta, tăng mạnh tính đề kháng và tính dẻo dai của thân thể.

Tính đề kháng và dẻo dai càng mạnh, thời gian ta kiên trì dưới dòng thác càng lâu, mà thời gian ta kiên trì càng dài, thời gian ta được cải tạo tự nhiên cũng càng dài, cứ như vậy dưới sự tuần hoàn tốt đẹp này đã giúp ta có thể ngồi ổn định trên tảng đá đó hơn một phút.

Sự tiến bộ này khiến ta vui vẻ đến hát vang, nhưng qua ba ngày ngần ngừ, ta lại không cười nổi nữa.

Không biết là thân thể này đã đến cực hạn, không còn chỗ trống để cải thiện, hay là cổ nội lực trong thân thể này đã vô lực tiếp tục cải tạo, dù sao thời gian ta có thể ngồi dưới thác nước chỉ nhiều nhất là năm phút mà thôi, sau đó bất kể ta có nỗ lực thể nào, thân thể này cũng không có một chút tiến bộ nào nữa.

Đến hôm nay, tình huống như vậy đã duy trì năm ngày, xem ra không có khả năng kỳ tích sẽ xuất hiện nữa.

Hơi thở gấp rút dần bình ổn lại, ta tự cười nhạo mình: Thật là lòng tham của con người y như con xà cổ nuốt mồi lớn, nếu so với tình trạng trời gà không chặt trước đây, hiện tại thể này đã không tồi rồi, vậy còn cái gì không thỏa mãn nữa?

Cuối cùng, thể lực thiếu hụt khiến ta mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ.

30. Chương 30

Ma lực

Tỉnh lại trong hương cỏ thơm và tiếng chim kêu, bắt đầu một ngày mới, ai, ngày tháng như vậy thật sự khoái hoạt như thần tiên a!

Nếu có cố gắng ngồi dưới thác nước cũng chỉ là phí công, thì ta không lãng phí mỹ cảnh trước mắt nữa!

Thật sự rất thích loại cây này, tuy hình dáng của nó rất khó nhìn, nhưng cảnh nghiêng của nó gần như mọc cao hơn mặt nước một mét là nơi thích hợp nhất cho ta nghỉ ngơi.

Lười biếng dựa nghiêng trên thân cây, từ trên cao nhìn xuống bóng đổ trên mặt nước, “Thật xinh đẹp a! Làm sao có thể khiến một nam nhân lớn lên thông minh đến thể này chứ! Thật là phạm tội mà!”

Thầm thì phun ra mấy câu tự luyến, tựa hồ có chút lý giải được tại sao họ luôn muốn ôm ta.

Không muốn không muốn! ! !

Lắc đầu vẫy đi gương mặt đột nhiên hiện lên trong đầu, ta có chút chán nản vung tay ra chiêu với bóng nước, “Đến!”

Không biết ma pháp ở thế giới này có phải cũng tồn tại giống vậy không?

Thoáng chốc, một mặt ba động dị thường xẹt qua đầu ta, ta cảm thấy bản thân có thể làm được.

Bàn tay vô ý thức vươn ra năm ngón hơi cong lại, lực chú ý tập trung trên một chỗ cố định ở mặt nước, tưởng tượng ra cảnh một hoa nước ngoan ngoãn dâng lên rồi rơi vào trong năm ngón tay hơi cong của ta.

Giây tiếp theo, mặt nước bình lặng hơi nhô lên, một quả cầu nước lớn như một nắm tay tách khỏi mặt nước, chậm rãi di chuyển về hướng bàn tay ta.

Thành công rồi? Tinh thần vừa thả lỏng, quả cầu nước đó lập tức mất đi hình dáng rơi thẳng xuống, tạo nên gợn lăn tăn.....

Ta vô ý thức đưa lòng bàn tay di chuyển đến trước mắt, nhịn không được bỏ ngón tay vào trong miệng, hàm răng dùng sức cắn xuống.....

“Đau!” Ta nhảy dựng lên, lắc lắc ngón tay dính máu răng.

Làm sao có thể, làm sao có thể thật sự làm được?

Nhịn không được lại thử một lần, vẫn là thành công!

Lần này ta cố gắng khắc chế sự hưng phấn của mình, cầm quả cầu nước trong lòng bàn tay, không ngừng thử biến hóa nó thành đủ hình dạng, quả thật một chút cũng không khó khăn!

Cho đến mười lăm phút sau đầu ta đau muốn nứt rồi lão đảo ngã xuống nước.....

Cái gì chứ! Thì ra cũng có giới hạn thời gian! ! ! Lần nữa tỉnh lại, đã là tịch dương xế chiều, cả khu rừng phủ lên màu ráng vàng xế chiều.

Cũng may ta ở trong nước không cần hít thở, nếu không không phải vừa rồi đã bị chìm chết rồi sao? Phiền muộn trầm vào nước, dùng đạn chỉ thần thông mới nắm vững được bắn ngất hai con cá trong đàn cá bơi ngang người ta, ta biết ta đã giải quyết được vấn đề cơm ăn của mình rồi.

Dùng đá lửa lấy trong chiếc nhẫn, và một chút vật phẩm để nhóm lửa, ta quyết định ngày mai đi tìm trái cây dại để ăn, ngày ngày ăn cá, cảm thấy toàn thân ta giờ cũng đầy mùi tanh luôn rồi!

Nhàn tản híp mắt lại, vô ý thức chuyển mục quang lên dòng thác, đột nhiên bị một thứ không nên xuất hiện ở đó thu hút toàn bộ tâm trí____ đó giống như, là một con người?

Thác nước không cao lắm, đợi khi ta chú ý thấy, thì người ít nhất đã rơi được nửa quãng đường, ta chỉ kịp la lớn một tiếng. “Định.!” Tốc độ trọng lực rơi xuống của người đó giảm bớt, với một lực đạo khá an toàn rơi vào trong đầm nước.

Không kịp để tâm đến đầu đau vì đã khổng chế một diện tích nước khá lớn, ta lập tức nhảy xuống nước, kéo người không biết đã chìm trong nước bao lâu lên bờ.

Cũng may cũng may, còn chưa chết! Nếu không không phải sẽ phá hoại phong cảnh tốt đẹp ở nơi này sao? Cơ mà____ người này gặp phải chuyện gì vậy? Ta xem thử: Ngô, vũ khí bén như dao kiếm tạo thành mười bảy vết thương, trong đó vết kiếm nghiêng ở sau lưng là khá sâu, kéo dài từ vai trái đến thắt lưng phải, xem ra là do một người thuận tay trái gây ra. Những cái khác thì không có gì, nhiều lắm cũng chỉ là lằn da ngâm trong nước quá lâu có chút nhăn nheo, đầu và chân bị đá ở chỗ nước cạn cắt trúng. Sau đó chính là điều chí mạng nhất____ hấn trúng độc!

Lần đầu tiên ta nhìn thấy mái tóc vàng xinh đẹp đến thế ở thế giới này, tựa như từng sợi dương quang tỉ mỉ dệt thành một màu vàng đậm, ẩm ướt dán sát vào mặt hấn, men theo từng góc cạnh, ngũ quan tuần láng, đôi môi ngậm chặt cho thấy hấn chắc là một nam nhân rất quyết đoán, nếu như không phải vì trúng độc mà trở nên tím thẫm, thì chắc sẽ có màu hồng nhạt như máu đi?

Làn da màu lúa mạch, đây là làn da khỏe mạnh chỉ khi thường xuyên vận động dưới mặt trời mới có thể có. Không giống ta, rõ ràng nên là một người da vàng, nhưng làn da trên người lại trắng bệch không có chút huyết sắc, lẽ nào có quan hệ với việc mẫu thân của Doãn Ân là người da trắng? (Đây là Tư Nại Khắc ngẫu nhiên nhắc tới, trên thực tế, Doãn Ân chưa từng gặp qua mẹ của y.)

Bờ vai dày rộng, hai tay chắc khỏe thon dài, thân hình cao tráng hữu lực, nhưng không có loại da thịt quá khoa trương, xem ra là bộ dáng rất tạo cảm giác an toàn...

Ngô, hình như không đứng ở đâu.....

Xử lý xong vết thương và giải độc cho hắn, ta ngốc ngốc ngồi một bên, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Rốt cuộc là thế nào?

Hắn bị thương đúng không? Ta xử lý vết thương đúng không? Cho nên ta thoát y phục của hắn đúng không? Sau khi xử lý xong vết thương, hắn không thể mặc y phục ẩm ướt đúng không? Cho nên hiện tại hắn *** nằm trên y phục của ta, không sai lầm đi!

Đúng là không có gì sai lầm, vậy chỗ nào không đúng?

Ta khổ sở suy nghĩ, nửa ngày cũng không nghĩ ra rốt cuộc là chỗ nào không đúng.

Bỏ đi, nghĩ không ra thì không cần nghĩ nữa, ta lấy một chiếc y phục từ trong chiếc nhẵn ra phủ lên người hắn, khi ta tỉ mỉ đắp vì sợ hắn bị lạnh, ta đã nghĩ ra chỗ nào không đúng rồi!

Vừa rồi, khi ta nhìn thân thể hắn như vậy, hình như, ta có phát si tâm a..... a! ! ! Ta nhảy lên chạy về bờ hồ, vốc nước lên tạt vào mặt, muốn dội tắt nhiệt độ nóng bỏng trên mặt mình.

Không có, ta không có, không có không có không có! Ta phủ định hành vi vừa rồi của mình, phủ định cách nghĩ trong thoáng chốc của mình, từ từ bình ổn xuống. Sau kinh nghiệm trải qua bao nhiêu chuyện, cảm tình đối với ta mà nói, đã là một sợi thông lọng, vô luận ta có thuyết phục bản thân nói nó không phải như thế, nhưng vô luận thân thể hay là tâm lý, đều đã sản sinh ra cơ chế bảo hộ tự động trốn tránh rất nghiêm trọng.

Ai cần để tâm người có thật tâm không, cứ cách xa ta ra một chút! Ta như thế này, còn có thể nói chuyện tình cảm với ai được nữa? Tư Nại Khắc thì không giống vậy, hắc là ca ca, là nô bộc, là bảo tiêu, quan trọng nhất chính là, hắn chỉ tồn tại trong sinh mạng của ta có ba tháng, ba tháng qua đi, thì giống như gió thổi qua cây, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa, cho nên đối với hắn, ta có thể khóc có thể nháo có thể cười thậm chí có thể nửa thật nửa giả trêu chọc hắn, nhưng đối lại là người khác.....

Không được! Tuyệt đối không được! ! ! Phán định tâm tình rạch ròi, tự nhiên cũng đối với cái bệnh mê tuấn lãng này cách xa một chút, đã có điều bộ nhất kiến chung tình, vậy thì nên cẩn thận đừng để lại bị kéo vào cạm bẫy lâu ngày sinh tình vẫn tốt hơn.

Một lần nữa bị tiếng chim kêu đánh thức, ta thư giãn tứ chi, thoát hết tất cả y sam trên người chuẩn bị thoải mái tắm một cái, đột nhiên nhớ tới còn có một người không biết khi nào sẽ tỉnh lại ở đây, ta mang đơn y cuối cùng vừa mới cởi ra cột vòng ở thắt lưng, tránh để có thể bị lúng túng.

Từ sau lần trước bị Tuyệt Vô Tình thương tổn, ta vẫn luôn bận một thân tố bạch, từ trong ra ngoài tuyệt đối không có màu sắc nào khác.

Nếu như làm người không thể làm một người đơn thuần trung hậu, vậy thì ít nhất trong phạm vi có thể, ta chỉ truy cầu một chút cảm giác tự lừa mình dối người mà thôi.

Chỉ lo hưởng thụ làn nước mát lạnh, ta đã bỏ qua đôi mắt không biết đã tỉnh táo lại bao lâu ở sau lưng.

Cái đầu tóc dài gần như chạm đất này, vẫn luôn là cái thứ khiến ta đau đầu nhức óc. Cắt đi, thì lại có chút tiếc nuối, không cắt, mỗi lần ở trong nước, mớ tóc này luôn bắt giắc quần lấy tay chân ta, tuy cũng rất hưởng thụ khi ở trên bờ, mớ tóc mát lạnh này xoa trên làn da xích lỏa mịn màng trơn láng, nhưng khi phải gội đầu, ta vẫn thật sự là khóc không ra nước mắt.

Đứng ở nơi nước cao tới thắt lưng, ta liên tục vuốt thẳng mái tóc, sau đó khi nó hoàn toàn xuyên thẳng thì biến nó thành cái đuôi gỗ, đó là cách duy nhất khiến nó không thể cản trở hình thái chơi đùa trong nước của ta.

Mặt trời dâng lên đằng đông, kim quang chói lọi.

Trong mảnh thiên địa nhỏ bé này chỉ có thể thấy được dương quang vào sáng sớm và hoàng hôn, vì nguyên nhân địa thế, thái dương hơi nghiêng về hướng tây mấy phần, nên bị đỉnh núi cao hoàn toàn che kín. Khi mặt trời treo giữa trời, thác nước vẫn in bóng núi, và tảng cây um tùm chẳng chịt không để lộ một kẽ hở nào, ánh mặt trời cường liệt hoàn toàn bị chắn ngoài rừng cây.

Được tắm trong ánh mặt trời như vậy khiến ta cảm thấy độ ẩm đã lâu không có được, không giống với độ ẩm của con người, độ ẩm này khiến lòng người ta dần dần ẩm áp hơn.

Cứ như vậy đứng trong nước, ta nhắm mắt hưởng thụ ánh mặt trời, cảm nhận nhiệt độ của dương quang và sự mát lạnh của nước, cảm giác này, có thể khiến ta quên hết phiền não và thống khổ của quá khứ.

Khi mặt trời bị vách núi che mất, ta thở dài dễ chịu, đi tới chỗ nước sâu, toàn tâm trí đều đặt vào làn nước mát.

Ta sở dĩ chán ghét máu, là vì trước giờ ta đều không cho rằng mình đang sống, dịch thể mang theo nhiệt độ đó, sẽ khiến ta cảm thấy bản thân không hề hoàn mỹ.

Ta thuộc về hàn băng, băng lạnh, cô độc, âm u..... đây mới là đại từ dành cho ta, trên người ta, không nên có thứ thuộc về hơi ấm, cho nên, ta ghét máu của mình.

Cũng chính là vì như thế, nên hơi ấm có thể khiến ta cảm nhận được sự tồn tại của mình, mới có thể khiến ta khát cầu.....

Bỏ đi bỏ đi, trong số mạng nếu có thì tất có, còn nếu đã không có thì không cần cưỡng cầu, có được là may mắn của ta, không có được là số mệnh của ta.....

Nói như vậy đúng là không sai, nhưng có thể thật sự nhìn thông mới đáng nói.....

Lười biếng dựa vào thân cây mà ta thích dùng để ngủ nhất, ta còn đang nghĩ: Nếu như thật sự có thể tìm được hơi ấm đó, có phải là, ta cũng sẽ không còn ghét máu của mình nữa không.....

Vì tất cả vết thương đều đã xử lý tốt, ta cũng lười đi tìm thảo dược nấu thuốc cho hần, dù sao ta cũng không phải là người vạn năng, tìm được thì tốt, vạn nhất qưo trúng độc thảo gì đó đem đi nấu, đến cuối cùng hần tất thổ, vậy không phải sẽ lãng phí hết nỗ lực hai ngày nay của ta sao?

Bệnh của hần đại khái là do mất máu quá nhiều, tròn một ngày không tỉnh lại, khi màn đêm sắp buông xuống, ta phát hiện nhiệt độ cơ thể của hần có hơi thấp.

“Mất máu quá nhiều mà thôi, độc cũng đã giải rồi, thân thể làm sao lại lạnh đến mức độ này?” Ta thăm thì lăm bầm, đối được tốt cho hần, sau khi suy nghĩ trái phải, vẫn là cần rằng thoát đi tất cả y vật, đem thân thể ẩm áp dựa vào vòng tay hần, dán chặt vào ***g ngực hần, cảm nhận được hơi mát từ lòng bàn tay, trên mặt, ta thăm thì tự nói: “Kỳ quái, loại nhiệt độ máu này, vậy mà có một ngày có thể dùng để cứu người khác? Cầu mong người vạn lần đừng tỉnh dậy trước ta, người cũng không muốn vừa tỉnh dậy liền phát hiện bản thân đang ôm một nam nhân đi.....”

Cảm giác khi tỉnh lại trong lòng người khác thật rất kỳ quái, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ bên tai, sẽ có một cảm giác nhịp tim đập của mình sẽ dần dần cộng hưởng với nó. Trừ việc nhanh chóng rời khỏi thân thể đã ẩm lên đó, ta không nghĩ ra phương pháp nào nữa.

Khi ở cùng Tuyệt Vô Tình, hần trước giờ luôn dậy sớm hơn ta, đây đại khái cũng là một thủ đoạn hần bảo hộ ta đi, rõ ràng biết sẽ thương tổn ta, thì hà tất phải để ta ghi nhớ hơi ấm của hần, nhưng một phần nào đó, ta vẫn tán thưởng hần, bất quá điều này không biểu thị ta sẽ nhẹ tay khi ở Phụng Duyệt.

Kẻ tổn thương ta, ta có thể tha thứ. Tại sao? Đương nhiên là vì ta nhất định khiến kẻ đó đau gấp bội lần!

Ngâm trong nước nửa ngày ngồi liệt kê công sự, đến khi cảm thấy ngũ tạng đều kháng nghị ta mới nhớ ra còn có một người bệnh.

Không phải đi..... ta thế nhưng đã bỏ quên hần hai ngày trời, từ khi ta kéo hần ra khỏi nước thì đã có gần hai ngày hần không ăn không uống, hần không phải sẽ trở thành người thực vật đi?

Vội vàng nhảy khỏi nước, ta tìm kiếm trái cây dại để đối phó với cơn đói của mình.

Nhìn hần nửa ngày, ta mới bắt đầu dãi than dài, được thôi, bất kể người có thể sẽ biến thành người thực vật không, việc hấp thụ nước vẫn là chuyện vô cùng thiết yếu đúng không? Thật là phiền phức!

Ta cắn một miếng trái cây thật lớn, tựa như phát tiết mà cố sức nhai, nhưng lại cẩn thận giữ lại dịch nước trong miệng, cúi người xuống, hôn lên cánh môi ưu mỹ của hần, cẩn thận tách môi hần, đẩy dịch nước vào trong.

Hần hoàn toàn không có phản ứng, chỉ là hơi thở không mấy ổn định. Đây là hiện tượng bình thường đúng không?

Ta có chút hoài nghi chớp chớp mắt, nuốt mớ sơ thực trái cây xuống, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Khi lần nữa tiếp tế dịch nước trái cây cho hần, ta hoàn toàn không dự đoán được, hần lại đột nhiên ôm ta rồi lật ngược lại.

Kinh hô một tiếng, ta trừng to mắt đang muốn lùi về, nhưng sau khi thiên hoàn địa chuyển bị hần đè dưới người, mà hần lại chuyển khách làm chủ đem đầu lưỡi thò vào trong miệng ta, vừa đoạt đi mớ sơ thực trái cây trong miệng ta, vừa không ngừng hấp hút đầu lưỡi của ta.

“Ngô.....” Ta vốn đã bị hần đè đến nghẹt thở, hần làm như vậy ta càng thêm hít thở khó khăn, nếu như không phải ta vẫn có một chút lãnh tĩnh, phát hiện hần vẫn không hề mở mắt ra, hơn nữa biểu tình rất bình tĩnh, thì ra nhất định sẽ hung hăng quật chết hần!

Dùng hết sức lực toàn thân, cuối cùng thoát khỏi khống chế của hần, mở lớn miệng hít thở, ta đứng lên, nhìn kẻ đang tỉnh thần mê mang.

Đôi mắt rất đẹp! Nếu như nói đôi mắt lục của Tư Nại Khắc an tĩnh nhàn hòa như thảo nguyên, thì mắt của người này chính là thâm sâu thần bí như biển cả. Đôi mắt thâm lam thiên về màu tím, thần tình hoang mang không được trợ giúp, hần hần hần hần hần.....

Hần không phải trở thành người thực vật, mà hần mất trí nhớ rồi! ! !

Sẽ không đi.....

Ta hoang mang thất thố không biết nên làm thế nào mới tốt, hần lại canh ngay lúc này ngắt tiếp.

Cũng may, nếu như hần không ngắt đi, ta cũng đã có dự tính đập cho hần ngắt rồi.

Mồ mồ trái tim đang đập điên cuồng ở ***g ngực, ta chậm rãi trấn định lại.

Chắc là không sao đi? Hành vi vừa rồi của hần chắc chỉ là hành vi muốn ăn rất tự nhiên trong trạng thái đói khát, nếu như ta chỉ đem trái cây đặt bên miệng hần, hần chắc sẽ tự động ăn luôn, cho nên nụ hôn đó..... không phải không phải, đó không phải là hôn..... đó là ngoài ý muốn, đúng, là ngoài ý muốn!

Ta nỗ lực thuyết phục chính mình, sau đó đặt trái cây cạnh hần, rồi trèo lên ‘cành’ cây mà ta thích nhất, yên tâm nằm xuống, thở dài thoải mái, xem bộ dạng vừa rồi của hần, chắc sẽ hồi phục rất nhanh. Hy vọng ngày mai hần có thể tỉnh lại.....

31. Chương 31

Thanh tĩnh

Tuy biết hần có lẽ rất nhanh sẽ tỉnh lại, nhưng ta lại không hề nghĩ hần sẽ tỉnh dậy trước ta, để bây giờ ta phải đối mặt với tình huống này.

“Người là ai? Đây là nơi nào?” Cảm giác bản thân được ôm xuống cây, được dịu dàng đặt lên mặt đất, sau lưng có hơi ấm xuyên qua y phục, hai tay bị một cánh tay lớn khống chế ở sau lưng, một cánh tay khác thì

kéo ta vào ***g ngực ấm áp, cánh tay lưu luyến trên gương mặt ta, bên tai là giọng nói thanh thoát tràn đầy từ tính, còn mang theo chút dụ hoặc và quả quyết.

Ta hiểu khá rõ bàn tay nhẹ nhàng trượt qua môi ta có bao nhiêu sức mạnh, tối qua ta đã biết phần tử nguy hiểm sau lưng này có lực bạo phát mạnh bao nhiêu, bàn tay nhìn thì như vô hại này lúc nào cũng có thể bẻ gãy cổ ta.

“Ta là ai không quan trọng, chỉ cần người hiểu rõ bản thân mình là ai là được rồi.” Người mất ký ức đáng ra sẽ không có tâm phòng bị cẩn trọng như thế này chứ? Ta ngoan ngoãn dựa vào ***g ngực sau lưng, không dám có chút hành vi giãy dụa.

“Trả lời vấn đề của ta, ta không thích lặp lại.” Ngữ khí bình tĩnh thản nhiên nói rõ người này rất tự tin, ngạo khí, lại là một gia hỏa có thân phận không đơn giản. Chỉ có dưới hoàn cảnh đặc biệt mới có thể bởi đường ra được tính cách và khí thế này.

“Ta tên là Vô Tịch, nơi này là giao giới của Lâu Tây, Lăng Ca và Phụng Duyệt.” Thuận theo ý nguyện của hắn trả lời vấn đề, ta không có chọn lựa nào tốt hơn. Nếu không phải ta xác định rõ thời gian khổng lồ năng lực chỉ có năm phút của mình không thể làm gì được hắn, thì ta sẽ không ngoan ngoãn như thế.

“Là người cứu ta?” Thả hai tay bị bẻ ra sau lưng của ta ra, hắn tựa hồ đã xác định rằng ta vô hại.

Ta nhảy dựng lên, móc thanh trường kiếm ‘Thanh Âm’ không vớ ra khỏi chiếc nhẫn rồi quay người chỉ thẳng vào cổ họng hắn, “Ta có thể cứu người, tự nhiên có biện pháp thu cái mạng đó lại!” Ta thật sự rất ghét cái loại gia hỏa chuyện gì cũng tự cho rằng mình đúng, Long Vô Dạ như thế, Tuyết Vô Tình như thế, tên mất xanh lam kia như thế, gia hỏa trước mặt chỉ còn sót lại nửa cái mạng cũng như thế, sao mấy tên này không ngoan ngoãn ở nhà ăn ngon chờ chết đi, cứ thích đến khắp nơi quậy phá làm chi?

Có lẽ là ta một chút sát khí cũng không có, có lẽ là tự ta cảm thấy chột dạ, hắn không có hành động quá khích gì, chỉ là tĩnh lặng dựa nghiêng ở đó, nhân thần đậm nhạt nhìn ta.

“Thật vô vị, sáng sớm không để yên cho người ta ngủ!” Múa kiếm một cái, rồi ném Thanh Âm ra một bên, ta quay người đi về phía thủy đầm trầm xuống, y phục bị ướt đẫm với ta hiện tại mà nói, một chút lực cản cũng không có, tùy tiện bắt lấy hai con cá, ta thò đầu ra khỏi nước, thấy hắn vẫn ở yên đó không động, ta dùng sức ném cá qua. “Nếu người đã khỏi rồi, thì tự mình xử lý đi!”

Nói thật, hắn có lẽ là gia hỏa rất lợi hại, trên người bị thương nhiều như vậy, nhưng trừ một kiếm rõ ràng là do bị đánh lén ra, còn lại đều chỉ là vết thương ngoài da nhân nhật, vết kiếm chí mạng đó, cũng trong lúc cấp bách tránh được nơi nguy hại nhất, cũng khéo léo tiêu trừ đi một phần lực đạo, không có chỗ nào bị thương nặng tới mức không thể phục hồi.

Còn bảy ngày, không biết Tư Nại Khắc ra sao rồi, Long Diễm Mã Vương cụ thể đã xảy ra chuyện gì ta cũng không rõ, nhưng ngay cả Tư Nại Khắc cũng phải cần thời gian dài như thế, có thể thấy đó không phải là chuyện đơn giản.

Nhức đầu quá! Làm sao mà sống hòa bình với tên gia hỏa tính khí cổ quái này đây?

Lại ngâm mình trong nước thêm một chập, thật sự không có biện pháp, mới bắt đầu đã leo lên bờ.

Hắn chuyên tâm xử lý hai con cá đó, thật nhìn không ra một người tôn quý không ai sánh bằng như hắn cư nhiên còn biết nướng cá?

“Ta bị dòng thác đẩy xuống đây phải không?” Hắn nhàn nhạt hỏi.

“Ân.” Không muốn quá để ý tới hắn, ta vẫn còn bức bối hành động ngu xuẩn vừa rồi của hắn.

“Vừa rồi, xin lỗi.”

Di? Ta quái dị ngẩng đầu lên, vừa khéo đụng phải cặp mắt xanh bích của hắn.

“Người chừng nào thì đi?” Cảm thấy hắn muốn cười đối với sự quái dị của ta, ta quay mặt đi, thản nhiên hỏi.

“Người..... đang đuổi ta đi sao?” Hắn lộ ra biểu tình có chút ủy khuất.

Ta không mở miệng, vì đó là sự thật.

“Trong mảnh rừng đó, là người làm phải không?” Nghi hoặc suy nghĩ một lát, ta mới hiểu rõ hắn đang nói tới thành quả luyện tập của ta, không ngờ chỉ mới một lúc, hắn đã dạo quanh khắp nơi rồi, nơi đó tuy không cách quá xa nơi này, nhưng cũng tuyệt đối không gần.

“Người muốn nói cái gì?” Ta phòng bị nhìn hắn.

“Nếu như có thể, ta có thể mời người làm bảo tiêu tạm thời của ta hay không? Với vết thương hiện tại ta không thể động thủ với người khác, nhưng ta cần tìm được người của ta.”

Lạy người đó, chỉ dựa vào sức mạnh duy trì được năm phút của ta sao?

Ngay cả chuyện có còn ai muốn ám toán người không còn không biết, ta nào dám ở cạnh người chứ?

Vạn nhất lại bị ám toán thêm mấy lần, chỉ sợ đợi đến khi Tư Nại Khắc trở lại thì chỉ có thể thu thập di thể của ta thôi!

Nhìn ra được ta đang do dự, hắn nhẹ thở dài, “Sẽ không lâu lắm đâu, bọn họ sẽ nương theo thủy lưu để tìm ta, chỉ cần hội họp với họ thì sẽ an toàn.”

Bọn họ? Thủ hạ của người sẽ tìm tới, người hạ thủ ở sau lưng người không phải cũng tới luôn chứ?

“Vết thương sau lưng người..... người đó còn sống không?” Trước tiên cứ làm rõ rồi nói.

Trong thoáng chốc, màu mắt của hắn trở nên tối đi, tử quang âm u mang theo khí tức thị huyết. Ta không khỏi run rẩy một chút.

“Đương nhiên đã chết rồi. Có gan làm vậy, thì nên có sẵn giác ngộ rồi. Hắn cho rằng ta trúng độc, lại chịu một kiếm của hắn thì không thể sống nổi, đáng tiếc hắn đắc ý quá sớm, bị ta một kiếm xuyên tim.”

“Vậy thì tốt.” Tuy là ban ngày, ta vẫn cảm thấy từng cỗ hàn ý.

“Có thể không? Có lẽ chỉ cần hai ba ngày thôi.” Âm ảnh đáng sợ khủng bố trong con mắt đó tan đi, hắn có chút lo lắng hỏi.

“Được thôi.” Ta nghe thấy tiếng trả lời trầm thấp của mình.

Đáng chết! Rõ ràng là nên cự tuyệt! ! !

“Cảm tạ!” Hắn lộ ra nụ cười rất dịu dàng, từ từ, không mang theo chút cảm giác uy hiếp nào lại gần, sau đó.....

Một nụ hôn mềm mại, rơi trên môi ta.

32. Chương 32

Trị thương

Tuy rất muốn nói ta ghét hắn, nhưng nụ hôn đó.....

Ta vẫn thích.

Không có bất cứ cưỡng bức nào, không có bất cứ ái muội nào, tựa hồ chỉ đơn thuần là sự cảm tạ.

Cho nên, ta không cự tuyệt, mà hắn, cũng không xâm nhập sâu.

Đột nhiên ta phát hiện bản thân tựa hồ là người rất vô tình, đối với người khác là như vậy, đối với bản thân mình cũng như vậy, rõ ràng biết có thể sẽ bị thương, rõ ràng biết có thể lại là một cạm bẫy, nhưng khi sự ấm áp chào đón ta, ta lại không chút do dự đi tới, tham luyện sự ấm áp nhất thời này, sau đó trong lúc cô đơn lại tự thương tổn chính mình.

Lần này, cũng là như vậy, rõ ràng muốn cự tuyệt, rõ ràng không muốn chìm sâu, rõ ràng không muốn lại cùng hắn sớm chiều bên nhau, kết quả vẫn là ta tự phản bội ý nguyện của mình.....

Đây tuy là nơi ít thấy dấu chân người, nhưng muốn tìm đường ra thì lại vô cùng đơn giản, trên thực tế, bên cạnh dòng thác có một con đường có thể thông được lên đỉnh thác, tựa hồ là nơi dã thú thường xuyên xuất nhập nên để lại đầy vết chân.

Mất máu quá nhiều khiến sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, hơn nữa vết thương xéo qua lưng khiến hắn không thể có động tác quá lớn. Tuy cũng muốn đem chuyện đổi được để mặc cho hắn giải quyết, nhưng khi nhìn hắn luống cuống tay chân tự lo làm cho vết thương lại rách ra, ta vẫn phải chủ động nhận việc.

Thật là.....

“Người vẫn tốt chứ?” Tuy ta vẫn làm con đà điểu kiên trì không hỏi tên của hắn, sợ mình lại động tâm, nhưng khi sắp lên đến đỉnh thác, khi hắn bất giác nhú chân mày lên vẫn làm ta không kìm được hỏi han.

“Không sao.” Hắn đơn giản trả lời, nhưng thanh âm quá mức khàn khàn đó làm ta hiểu rõ vết thương của hắn lại rách ra.

“Lên trên thì nghỉ một chút, có thể kiên trì nổi không?” Nếu bản thân người không nói, thì đừng trách ta không hiểu ý người, hơn nữa nơi này cũng không phải chỗ để nghỉ ngơi, chỉ cần gió hơi lớn một chút, thì có thể thổi người rơi xuống vách núi.

“Được.” Hắn thấp giọng thở dốc trả lời, không nói gì nữa.

Mười mấy phút sau chúng ta cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi, hắn lao đảo một chút, xem chút rơi xuống, ta nhanh tay lẹ mắt ào tới đỡ hắn, không chút dấu vết chuyển trọng tâm cơ thể hắn lên vai ta, ta đỡ hắn tới bờ sông tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống.

“Mất máu quá nhiều sẽ thường xuyên choáng váng, qua mấy ngày sẽ tốt thôi.” Ta rất tự nhiên thò tay cởi thắt lưng hắn, nhưng đột nhiên nghĩ tới hắn còn đang tỉnh táo, liền đỏ mặt, lùi về sau một bước, vội vàng muốn hắn tự cởi y phục, ta nhảy xuống khỏi tảng đá lấy bông trắng từ trong nhẫn ra.

Chỉ là hai nụ hôn mà thôi, ta đã đến mức này sao? Huống hồ lại còn là người ngay cả bản thân mình cũng không biết rõ!

Hung hăng phỉ nhổ chính mình thấy sắc dục ý, ta trở lại cạnh hắn, quả nhiên, vải bố băng kín tấm lưng dày rộng của hắn đã nhiễm đỏ hơn nữa, cẩn thận gỡ mớ băng dính đầy máu mà nếu như là ngày xưa nhất định sẽ khiến ta nghiêng răng nghiêng lợi đó xuống, dùng vải ướt lau sạch vết máu khô trên lưng hắn, ta tìm được được vết dao thương mà Tư Nại Khắc có chú thích rõ ở trong nhẫn, cẩn thận bôi lên vết thương của hắn, xong xuôi thì thay băng mới.

Đột nhiên có chút dị tưởng nhìn chăm chăm vết thương dưới tác dụng của thuốc đã ngưng máu, ta đưa tay xoa xoa vết thương, tưởng tượng cảnh những vết máu này nhanh chóng ngừng chảy, rồi khép miệng.

Một tầng ánh sáng lam nhạt xuất hiện từ trong tay ta, máu dịch của vết thương dưới tay lấy tốc độ mắt người không thể nhìn thấy đông lại, vết thương cũng từ từ kéo da, chậm rãi di động đến lòng bàn tay ta, ánh sáng lam quả nhiên ngoan ngoãn thuận theo nó trở về.

“Ngô.....” Thân thể hắn đột nhiên run rẩy, “Người đang làm cái gì?” Chuyện xảy ra trên thân thể mình thì mình làm sao có thể không biết.

Nhưng đây là bí mật của ta, ta sử dụng chiếc nhẫn thường xuyên trước mặt hắn đã là chuyện ngoại lệ rồi, sao có thể đem tất cả chuyện của ta nói cho hắn được?

“Câm miệng!” Hung hăng gầm một tiếng, thầm nghĩ sao không sớm dùng tới phương pháp này.

Ngắn ngủi sau hai phút, vết thương dữ tợn đó đã ngoan ngoãn kết vảy liền sẹo, đầu hơi choáng, ánh sáng lam trong tay cũng biến mất không thấy nữa, ta có chút mệt nhọc nghiêng đầu dựa vào vai phải không bị thương của hắn, đầu đầy mồ hôi nhẹ thở dốc.

“Người sao rồi?” Thân thể hắn cứng lại, nhưng không quay đầu.

“Đừng động, để ta dựa một chút.” Ta suy yếu đến không còn chút sức lực, chỉ có thể khàn giọng trả lời.

Kỳ quái, chỉ là dùng sức mạnh tinh thần mà thôi, sao ta lại cảm giác như mình vừa chạy bộ đuổi theo ngựa thề này?

Nghe ta nói vậy, thân thể hắn càng cứng hơn.

Chuyện gì đây? Ta khiến người khác ghét dữ vậy sao?

Lúc đầu nếu như không phải ta giúp người bảo trì nhiệt độ, người sớm đã chết đến không thể chết tiếp nữa kia, hiện tại dám chán ghét ta sao?

Ta bực bội vì phản ứng của hắn, trong đầu âm thầm liệt ra hàng loạt phương pháp để chinh hắn.

Ta chính là người ích kỷ như thế, thứ người khác bỏ ra, ta chiếu theo đơn mà thu nhận, nhưng ta không bảo đảm ta sẽ có gì hồi đáp. Nhưng nếu là thứ ta bỏ ra, xin lỗi, người phải trả lại cho ta gấp đôi hoặc hơn nữa! Người không trả, ta liền đoạt, đoạt không được thì ta chinh chết người!

Cho nên, gia hỏa không cẩn thận được ta cứu này, người nếu đã thiếu nợ ta một mạng trước, lại yêu cầu ta bảo hộ đưa người đi tìm đồng bạn, người thiếu ta nhiều lắm rồi, cẩn thận đợi tiếp chiêu đi!

Tuy không liên quan tới tình cảm, nhưng ta chính là người nhỏ nhen như vậy.

Nghỉ ngơi một lúc sau, ta cuối cùng từ trong cảm giác suy yếu đáng sợ đó hồi phục được chút nguyên khí, giúp hắn khoát lại y phục đã trượt xuống tới thắt lưng, ta nhàn nhạt nói: “Vết thương đã kết sẹo rồi, chỉ cần người không liều mạng với người khác, thì không có chuyện gì, không cần băng bó nữa.”

Đứng lên, không để tâm phản ứng của hắn, ta móc Thanh Âm ra bắt đầu mở đường, phải mở đường ở nơi rừng cây rậm rạp này, thật sự không phải là việc đơn giản a.....

Nếu như không có Tư Nại Khắc, ta sợ cả đời này cũng không có cơ hội nhìn thấy cảnh trí mỹ lệ thế này a.

Long Diệm Mã Vương rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao Tư Nại Khắc còn chưa trở lại?

Ta cứ như vậy rời khỏi nơi này..... chắc..... không cần gấp nhỉ?

Vẫn lo âu vì Tư Nại Khắc và Long Diệm Mã Vương, ta lại lần nữa bỏ qua cặp mắt thâm sâu như biển sau lưng.

33. Chương 33

Thoát hiểm

Thanh Âm là thanh kiếm duy nhất không vỡ mà Tư Nại Khắc để lại trong chiếc nhẫn, khá là sắc bén, nhưng kỳ quái là nó không thể tổn thương người_____ dưới tình trạng không sử dụng nội lực, nó đối với người hầu như là vô hại_____ chỉ tương đương với một cây gậy sắt đơn thuần công kích.

Không tốn bao nhiêu sức phân biệt phương hướng, chúng ta đi thẳng theo hướng thủy lưu lên trên, gần gũi hai ngày đã thấp thoáng thấy được vết tích có người sống ở gần sông.

“Người xác định thủ hạ ‘trung thành’ của ngươi nhất định có thể tìm được đến gần đây sao?” Nếu như ta không nhận định sai, ở đây giống như đã tiến gần Vô Hồi Cốc rồi, cũng chính là nói, nơi này đã là lãnh thổ của Lâu Tây.

Lâu Tây tuy cũng có đường bờ biển rất dài, nhưng điều không may chính là, đường bờ biển Lâu Tây cập bờ, toàn bộ đều bị mạch núi cao chặn lại, tựa như sóng đánh vào một thùng sắt. Mà nước tuyết tan từ trên đỉnh núi toàn bộ hội tụ vào nước sông Nạp Cách Nhĩ, uốn lượn vòng qua thảo nguyên Lâu Tây phân ra thành mấy nhánh sông lớn, phân biệt xuyên qua đại bộ phận lãnh thổ Phụng Duyệt và Lăng Ca rồi chảy về biển.

Con sông này, chắc cũng là một nhánh của sông Nạp Cách Nhĩ.....

“Cúi đầu!” Hắn nhẹ giọng la lên, ta không chút do dự làm theo, hai ngày nay chúng ta đã đến được nơi mặt sông rộng lớn, nên thỉnh thoảng sẽ có thuyền xuất hiện, nhưng vì quá xa, chúng ta không thể nhìn rõ được đó là thuyền nào.

“Không sao rồi, chắc là người của ta.” Hấn nhẹ nhàng kéo tay ta, kéo ta ra khỏi đám cỏ vừa ẩn thân, sau đó nắm tay ta đi tới bờ sông.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó ta lập tức muốn rút tay lại, nhưng hấn siết chặt năm ngón, không để ta được như nguyện.

“Làm cái gì? Bỏ tay!” Ta kinh ngạc nhìn hấn, không biết hấn làm cái gì, trên chiếc thuyền không mấy lớn ở trên sông có người đang vẫy một lá cờ, sau đó hấn thở phào nhẹ nhõm.

“Đi theo ta.” Hấn kéo tay ta, men theo bờ đi lên thượng lưu, mà con thuyền đó cũng chuyển hướng lên thượng lưu, không thể giẫy thoát khỏi tay hấn, ta chỉ đành theo theo.

“Chuyện gì?” Ta một mặt cảm thấy may mắn vì mình không mất mớ y phục nào quá rắc rối, một mặt tiếp tục nỗ lực rút tay ra.

“Người sai khiến thủ hạ ám sát ta, cũng chính là đại ca của ta, hấn cũng đã đến gần đây, người ở một mình quá nguy hiểm, người của ta sẽ đợi tiếp ứng ở bên bờ phía trước, người nhất định phải đi theo ta!” Lần đầu tiên, hấn nói với ta như vậy.

“Đợi một chút.” Cổ sức giãy ra, ta cuối cùng thoát khỏi kìm kẹp của hấn, thở dốc phì phì cong cả lưng, ta gian nan bình ổn lại hơi thở.

“Nếu..... người..... đã..... tìm được.... đồng bạn rồi, ta..... cũng chính..... là không còn..... nhất thiết..... phải đi theo..... người nữa!” Vừa thở dốc vừa nói thật sự không phải là việc mà con người nên làm!

“Người a!” Hấn đột nhiên cười, cười rất vui vẻ, giống như một hồ ly đắc ý, ẩn ẩn cảm thấy có gì không đúng, nhưng tạm thời ta còn chưa thể nghĩ ra.

Nắm lấy tay ta, hấn lại lần nữa kéo ta đi tới, cũng may, là đi.

Ta tràn đầy nghi hoặc đối với nụ cười sáng lạn vừa rồi của hấn, không còn sức lực giẫy thoát lần thứ hai, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo, dù sao trước khi hấn hội họp với đồng bạn, vẫn còn tồn tại nguy hiểm.

Chui ra khỏi rừng, đã có thể nhìn thấy bóng dáng của thành trấn không xa, còn chưa kịp thở lấy hơi, một tiếng thét phá không khí vang lên.

“Cẩn thận!” Thuận tay đẩy hấn ra, trở tay cầm kiếm đánh gãy mũi tên mang đầy sát khí.

“Là ai?” Ta lạnh lẽo gầm lên.

“Không phải đi, đệ đệ thân ái của ta, từ lúc nào người đã truy lạc đến mức độ phải cần người bên gối bảo hộ vậy?” Một nam tử có tướng mạo hao hao như hấn xuất hiện từ khúc rừng không xa chỗ chúng ta, sau lưng còn có sáu bảy tùy tùng tuyệt đối không yếu đuối.

“Không ngờ người có thể đuổi đến đây, xem ra trong tất cả năng lực của người, chỉ có cái mũi là có tác dụng nhất.” Hấn dựng lông toàn thân châm chích, cho đến lúc này ta mới phát hiện, thì ra lời nói của hấn cũng rất không khách khí.

“Người.....” Nam tử đó biến sắc, trực tiếp biểu thị cho thủ hạ xông lên, “Đưa kiếm cho ta.” Hấn gầm nhẹ, Thanh Âm thoáng chốc đã rơi vào tay hấn.

Âm thầm kinh ngạc, từ lúc nào hấn đã hồi phục được nhiều như vậy? Lẽ nào là lần trị thương đó?

Không có thời gian cho ta phân tâm nữa, bốn trong số bảy người vây công hấn, ba người còn lại thì hướng về phía ta.

Cũng thật xem thường ta quá đi! Không có Thanh Âm, ta cũng sẽ không ngóc ngách mà đợi người đến trăm.

Lùi lại ba bước, nỗ lực tay đã nhắm chuẩn vào một trong số bốn người đó.

“Cúi đầu!” Ta nhẹ gọi một tiếng, cây tiễn nhỏ bé đã hóa thành một đạo ngân quang, sượt qua mái tóc màu vàng của hấn, chuẩn xác đâm vào chân mày của tên quý xui xẻo.

Một cái chuyển thân, hấn dùng ánh mắt sắc như dao liếc ta, “Đừng tham vui, cẩn thận!”

Di? Hắn đây là có ý gì? Ta có chỗ nào tham chơi chứ? Không lương tâm! Sớm biết thì không thèm giúp hắn.

Thoát hiểm tránh khỏi một kiếm bổ tới, ta bắt đầu lóe người lắc lư bất định tránh tới tránh lui giữa công kích của ba người kia, thỉnh thoảng đẩy cánh tay của tên a, thoát hiểm chém lên ống tay áo của tên b, lại đá lên chân của tên b, để hắn lão đảo nhào về mũi kiếm của tên c, nhưng từ đầu đến cuối công kích của họ vẫn nằm trong phạm vi không có tác dụng với ta.

Cũng may bộ pháp này không cần nội lực giúp đỡ, chỉ đơn thuần dựa vào sự khéo léo, nếu không ta làm sao chịu nổi?

Cuối cùng, gia hỏa cứ khoanh tay đứng bàng quan đó chịu không nổi cũng xuất thủ, hắn không đi tìm huynh đệ đang lấy một địch ba của mình, ngược lại lại gia nhập vào chiến cục của ta.

Lẽ nào ta có vẻ dễ ức hiếp hơn sao? Ta có chút không vui.

Nhưng không thể phủ nhận, gia hỏa này mạnh hơn, hắn gia nhập vào khiến ta dần dần có chút lực bất tòng tâm.

“Hừ, công phu chạy trốn không tồi, chỉ là không biết công phu trên giường có phải cũng lợi hại như vậy, đệ đệ này của ta là rất ít khi mang theo người bên gối đi cùng, càng huống hồ là lúc đang chạy trốn, nhưng mà, người cũng chơi vui lắm.”

Thật là thứ miệng thú!

Nhưng trong lòng ta lại lạnh lẽo, người đó, chỉ là lấy ta ra làm mồi nhử sao?

Tâm tư hơi tản mạn, chân đã không thể tránh khỏi mà hơi loạn lên, miễn cưỡng thoát được hai kiếm, nhưng lại đưa mình đến trong chướng phong của gia hỏa âm hiểm này, không còn đường tránh, ta hung hăng chịu một chưởng, phi ra khỏi vòng chiến.

“Vô Tịch!” Hắn thế nhưng cũng hoảng loạn lên, Thanh Âm trong tay lộ ra một khe hở, trên người lập tức bị thêm một vết máu.

“Hừ, công tử ta không phát uy, các người còn thật sự khoa trương sao!” Ta lạnh lùng hừ lên, hành vi của hắn đích thực có chút cổ quái, nhưng ít nhất cho tới trước mắt, ta vẫn chưa nhìn ra được chỗ nào mà hắn cần lợi dụng ta, hơn nữa vừa rồi trong thoáng chốc, sự hoảng loạn trong ánh mắt hắn là không phải giả, hắn thật sự lo lắng cho ta.

Không biết gia hỏa âm hiểm này lưu tình muốn để ta sống để chơi đùa, hay là thân thể của ta thật sự mạnh hơn trước một chút, dù sao một chưởng vừa rồi của hắn tựa hồ không khiến ta bị thương nhiều, chỉ là đau đến cần môi thôi.

Lau đi mặt hồng bên khóe miệng, cảm giác đáng ghét đó của ta lại đến rồi, ta ghét thứ dịch thể màu đỏ này, rất ghét!

“Một bên gây chia rẽ ly cách, một bên lại toàn tâm toàn ý muốn bắt ta, người rốt cuộc là muốn cái gì?” Rút thanh nhuyễn kiếm ‘Vô Phong’ ở thắt lưng, ta phát tay như hóa thành du long. Tia sáng ngân bạch lập tức ào ra dày đặc quấn lấy gia hỏa âm hiểm đó, lòng mang tức giận, ta hạ thủ cũng không lưu tình.

Ba tên a, b, c vội vàng nhập chiến, nhưng chỉ khiến cho mấy sợi tơ bạc chẳng ra to gấp bội, một chút cũng không có ý tứ sẽ bị đánh nát.

“Xú tiểu tử, thế nhưng dám giấu nghề!” Gia hỏa âm hiểm hét lên một tiếng, Vô Phong trong tay ta công kích yếu đi, vốn đã không tính giết người, chỉ là muốn xem thử kết quả luyện tập của mình mà thôi, người công, ta thủ là vậy.

Người không có ý hại hổ, nhưng hổ có tâm hại người.

Ta dù sao vẫn là đã quá xem thường trình độ bỉ ổi của gia hỏa đó, ta chuyển công thành thủ, thế kiếm không thể tránh khỏi lộ ra chút ngắc quằng, hắn liền phóng người tới, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng của ta.!

“Tìm chết!” Một thoáng đó, ta thật sự động sát cơ, bộ kiếm pháp này thật ra là một loại tà khí trong ký ức của Tư Nại Khắc, chỉ cần chuyển công thành thủ, thật ra chính là đang giăng cạm bẫy, nếu như đối phương chỉ là giao thủ, thì đôi bên an toàn vô sự, nếu tâm đối phương mang sát cơ, âm mưu lợi dụng đường kiếm ngắt quãng để tấn công, thì ngay lúc biến chiêu đó, chớp mắt sẽ đoạt đi tính mạng đối phương.

Dù sao lần đầu tiên quyết đấu dùng dao gươm thật sự, một khắc cuối cùng ta vẫn hơi chột dạ mà run rẩy một chút, khiến cho gia hỏa âm hiểm đã nằm trong tình cảnh chết chắc đó vẫn có thể đâm kiếm hướng về vai ta.

Không sao cả, kiếm của ta đâm trúng tim của ngươi, mà ngươi chỉ có thể đâm vào vai của ta, vẫn là ta lợi hại hơn.

Không kịp biến chiêu, bị thương chính là sẽ bị thương rồi.

“Vô Tịch!” Di? Gia hỏa đó khi nào thì đã giải quyết sạch mấy đối thủ rồi, còn thuận tiện giải quyết ba tên đang coi trò vui bên ta nữa, thấy ta sắp bị thương, hắn liền chém một kiếm qua, đâm vào kiếm của ca ca hắn, thuận thế ôm ta vào lòng.

“Hừ, tốt, rất tốt.....” Tên gia hỏa âm hiểm đó thấy tình thế bất lợi, cười lạnh hai tiếng, rồi chui vào rừng không thấy nữa.

“Ngươi không sao chứ?” Hắn ôm ta tỉ mỉ đánh giá.

“Hình như là ngươi bị thương nặng hơn đi?” Ta kỳ quái nhìn hắn, biểu thị trên người hắn có không ít vết đao.

“Không sao, không cần gấp. Còn ngươi? Chưởng đó có tổn thương tới ngươi không?” Hắn nâng cầm ta lên, sau khi đạt được câu trả lời khẳng định của ta thì lại ôm ta vào lòng, xem chút làm ta thở không nổi.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Từ lúc nào mà hắn lại thân cận với ta như thế? Xem chừng cũng đã năm phút rồi, ta suy yếu tự khinh thường thân thể không cách nào tiến bộ này, dù sao không có sức lực giãy thoát, hắn muốn ôm ta thì cứ để hắn ôm đi.

Đơn giản xử lý vết thương một chút, hắn ôm ta đi nhanh về một tiểu trấn, cho đến khi lên thuyền của hắn, hắn mới có thể thả lỏng.

Nhưng mà, ta cũng không xem nhẹ những ánh mắt quái dị của thủ hạ hắn khi lên thuyền, đương nhiên, còn có một vị mỹ nhân trong kinh động vẫn mang theo nhân thần chán ghét khinh thường.

Người này.....

Tuy sớm biết hắn không đơn giản, nhưng cho đến hiện tại ta vẫn không biết tên của hắn.....

Xem bộ dạng này, ta chắc không phải đã chọc tới nhân vật không nên chọc tới nào đó đi.....

34. Chương 34

Trúng độc

Hai ngày nay tâm đều treo lủng lẳng, cẩn thận thận trọng, lại thêm ta không biết nặng nhẹ vọng dùng vũ lực, tinh thần của ta cũng chỉ đủ để kiên trì lên được thuyền, nếu đã an toàn rồi, ta cũng tùy tính bỏ xuống toàn bộ tinh thần, trước tiên cứ đánh một giấc thật đã.

Khi mở mắt ra, bốn phía một mảnh đen kịt, khiến ta không nhận được có chút kinh dị. Vừa mới lật người, lại kinh động đến người đang chờ ở bên giường.

“Ngươi tỉnh rồi? Có đói không? Có chỗ nào không thoải mái không?” Sau một mùi vị hỏa dược cay mũi, một ngọn nến nho nhỏ lại gần, chiếu sáng căn phòng.

“Ân?” Có chút không thích ứng với độ sáng đột ngột, ta nhắm mắt lại nằm thêm một lát.

“Đây là nơi nào?” Ta nhìn cặp mắt tím lam đã ở chung mấy ngày nay, ít nhiều cũng bình phục được sự kinh nghi của mình.

“Đừng lo lắng, đây là phòng của ta, hiện tại chúng ta đang ở trên thuyền, nhớ chưa?” Hấn bưng tới một đĩa điểm tâm, “Lên thuyền rồi người liền ngất đi, đại phu nói người không có chuyện gì, chỉ là quá mệt mỏi, người đã ngủ hơn nửa ngày rồi, đã sắp tới sáng rồi.”

Không phải đi? Ta cầm lấy điểm tâm nhét vào miệng, trong lòng có chút lo lắng, chỉ là dùng nội lực không đến năm phút, ta thể nhưng lại ngủ một giấc từ giữa trưa đến khi trời sắp sáng? Lần sau không thể nào dùng cường độ mạnh như vậy, ít nhất là dùng đến ba, bốn phút thì phải giải quyết xong trận đấu, không thì từ anh hùng sẽ biến thành con gấu chó liềm.

“Vô Tịch, tiếp theo người có dự tính gì không?” Cặp mắt mang theo màu tím nhàn nhạt đó nhìn đắm đắm vào ta, tuy không có ác ý, nhưng câu dò hỏi của hấn vốn đã đủ để cho ta dấy lên phòng vệ.

“Người hỏi cái này làm gì? Người đã an toàn tìm được đồng bạn của người, nên trả cho ta thù lao xứng đáng, giao dịch của chúng ta cũng kết thúc ở đây, còn có vấn đề gì cần hỏi nhiều nữa chứ?” Ta phòng bị co về sau.

“Không phải không phải, người đừng hiểu lầm.” Con mắt hấn hiếm khi lộ ra một chút hoang mang, “Ta không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn..... chỉ là muốn.....”

“Chỉ là muốn cái gì?” Ta có chút không kiên nhẫn hỏi.

“Ta chỉ là nghĩ xem có thể giúp được gì cho người hay không thôi.” Hấn nhanh chóng nói, đầu cũng quay sang một bên, không dám nhìn mặt ta nữa.

Đáng nghi nga! Gia hỏa này hình như đồ mặt rồi?

“Giúp ta cái gì?” Ta nhỏ giọng xuống, đem cái đĩa trong tay đặt lên kệ thấp cố định trên giường, dựa lại gần hấn một chút, mở to mắt vô tà chớp chớp.

“Ca ca của ta vẫn ở gần đây, người nếu như xuống thuyền, nói không chừng sẽ bị hấn.....” Hấn như bị mê hoặc quay đầu lại, trần trần nhìn ta, ngây ngốc ngừng thần nhìn vào mắt ta, vốn lời nói ra đã càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chẳng nghe thấy gì nữa!

Ta phốc một tiếng cười to, cảm thấy phản ứng của hấn quả thật là rất vui, “Người đang lo lắng cho ta sao?”

Thật buồn cười, gia hỏa trước đó bảo ta bảo hộ đưa hấn về giờ lại lo lắng cho an toàn của ta?

Nụ cười trên mặt bất chợt ẩn đi, ta vì khả năng mình đột ngột nghĩ tới đó mà âm thầm kinh dị.

“Này, người không phải là ‘cố ý’ muốn ta đưa người trở về đó chứ?” Ta nhìn đắm đắm vào mắt hấn, một chút cũng không đùa cợt nhìn thẳng hấn.

Hấn kinh ngạc, sau đó cúi đầu, trầm mặc.

Không nói chuyện, vậy chính là ngầm thừa nhận rồi?

“Này, người có phải sớm đã biết thực lực của ta rất kém, sợ ta bị người của ca ca người thuận theo thủy lưu tìm được, mới ‘cố ý’ muốn ta ‘đưa’ người trở về đi?”

Vẫn không có phản ứng.

Người này..... ta có chút dở khóc dở cười nhìn mặt hấn, cuối cùng quyết định hỏi trực tiếp hơn một chút.

“Này, người không phải là đã thích ta rồi đi?”

Hấn đột nhiên quay đầu, cặp mắt màu tím lam nhạt ảm áp đó biến thành màu tím thẫm gần như là đen, mà tà khí bức người trong đó lại khóa chặt khí tức của ta, nhưng không có một li một tí nào muốn tổn thương ta.

Ngốc ngốc nhìn cặp mắt yêu dị đó, ta thể nhưng lại thất thần.

Động tác của hấn nhẹ nhàng ôm ta vào lòng, dịu dàng hôn lên trán ta, thấp giọng nói, “Ngủ thêm một chút đi, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Không có phản kháng, ta ngoan ngoãn thuận theo lực đạo của hấn nằm xuống, nhắm mắt lại.

Bên tai truyền tới tiếng cửa mở rồi đóng, ý thức của ta đột nhiên lại hồi phục thanh minh, một cỗ nhiệt lưu âm âm dâng lên não bộ, ta biết bản thân hiện tại nhất định là mặt đỏ như cà chua!

Sao lại như vậy!

Hắn không có làm cái gì, tại sao ta lại cảm thấy mình giống như đang..... xấu hổ?

Hắn lại không nói là thích ta!

Loại cảm giá này khiến ta ngọt ngào mà..... bất an.

Nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn của Tư Nại Khắc, tâm tình ta dần dần bình ổn, bắt đầu tỉ mỉ suy nghĩ một số vấn đề:

Tại sao sức ảnh hưởng của người này đối với ta lại lớn như thế?

Hắn tại sao không chịu nói tên của mình? Là quên rồi, hay là căn bản không muốn nhắc tới?

Nếu ca ca của hắn muốn đối với hắn bất lợi, tại sao hắn chỉ giết những tùy tùng đó, lại bỏ qua cho ca ca của hắn? Là vẫn còn niệm tình huynh đệ sao?

Một trận co giạt đột ngột tới khiến ta thống khổ co người lại, cảm giác ngũ tạng lục phủ gần như bị thiêu hủy này khiến ta trong thoáng chốc mất đi ý thức!

Ta trúng độc rồi! Đây là ý niệm đầu tiên của ta.

Là ai? Là ai muốn giết ta?

Là hắn? Không thể nào, hắn nếu muốn giết ta, cơ hội có rất nhiều, không cần dùng phương pháp này.

Nhưng mà, trên thuyền của hắn, làm sao có người nhận thức ta được?

Lẽ nào là nội gian của ca ca hắn ở trên thuyền?

Như vậy thì cũng nên hạ thủ với hắn, chứ liên quan gì tới ta?

Từng trận co thắt thống khổ khiến ta không tự chủ phun ra một ngụm máu tươi, màu sắc đen thui đó khiến ta hiểu rõ, nếu như còn không nghĩ biện pháp, ta chính là thật sự chết ở đây rồi!

Trong cổ họng toàn là máu, đau khổ trên người đã tiêu hao toàn bộ sức lực của ta, làm sao đây?

Cổ cầm chiếc đĩa điểm tâm vừa nảy lên, ta ho rồi hung hăng ném nó về phía cửa phòng.

Thanh âm cái đĩa va vào cửa trong màn đêm tĩnh mịch nghe đặc biệt rõ ràng, gần như đồng thời với lúc cái đĩa rớt xuống, cửa phòng bị đẩy mở, sau đó là gương mặt từ nghi hoặc thoáng chốc chuyển sang chấn kinh của hắn.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì?” Hắn nhào tới giường, gần như không dám chạm vào ta, bộ dáng thống khổ dữ tợn của ta dọa hắn dữ dội.

“Điểm tâm..... có độc.....” Ta run rẩy phun ra mấy chữ.

“Làm sao có thể!” Chấn kinh và phẫn nộ trên mặt hắn tuyệt đối không phải là giả vờ, nhưng lúc này mà hắn thất thần chính là ta sẽ chết đó.

“Đổ nước cho ta, có bao nhiêu đổ bấy nhiêu, nhổ ra lại đổ tiếp, sau đó, đi tìm Vô Hồi Cốc chủ, cứ nói..... người gọi hắn là tiểu quỷ đó sắp chết rồi.” Nhân khoảng không ngăn ngủ giữa những cơn đau, ta cắn răng nói ra phương pháp duy nhất mà ta nghĩ tới lúc này, nắm chặt tay hắn thấp giọng nói, “Ta biết không phải là người, đừng động thủ, đợi ta tỉnh lại.”

Từ bỏ tất cả ý thức, ta để mặc bản thân chìm vào hôn mê, loại thống khổ này đối với người luôn luyện võ có nội lực hộ thể mà nói, có lẽ không tính là cái gì, nhưng mà ta, ta chỉ là một kẻ đi xuất gia được nửa đường mà thôi.

Tuy trong lòng vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý gặp lại tên mắt xanh lam kia, nhưng ta muốn sống tiếp, không muốn chết không minh bạch như vậy!

35. Chương 35

Giác ngộ

Cảm giác bản thân như trôi nổi trên chín tầng mây, nhẹ nhàng, mềm mại, cứ nhiên ngay cả một chút trọng lượng cũng không có.

Cố gắng mở mắt ra, ta cẩn thận nhìn thế giới trắng tinh trước mặt.

“Đừng nhìn nữa, ngươi sắp chết mất rồi, còn có tâm tình xem như là chuyển lẽ hành a!”

Dô? Chết? Trong thoáng chốc, ký ức trước đó từng chút từng chút chảy lại vào đầu ta, tâm tình ta nháy mắt chìm vào vực không đáy.

“Muốn tỉnh dậy sao?” Một nhân ảnh trắng tinh đoan đoan chính chính dùng tư thế chân này gác lên chân kia ngồi trước mặt ta, mái tóc ngắn đến vai như ngân bạc, một cặp mắt thủy lục, âm áp khiến ta cảm thấy rất uất ức.

“Tư Nại Khắc!” Ta lớn tiếng kêu, bổ nhào vào lòng hắn, lực đạo lớn đến mức đem hắn đụng ngã xuống ‘đất’.

“Ai da! Ngươi nhẹ chút!” Hắn khoa trương la lớn, ta lại không chút động đậy sống chết nắm chặt áo hắn, đem đầu vùi vào trong lòng hắn không chịu ngẩng lên.

Qua một lúc lâu, ta mới bực bội lên tiếng: “Tại sao? Tại sao có người muốn ta chết?”

Nói thật, nỗi đau đáng sợ trước khi ta hôn mê đó thật sự dọa ta nga, cảm giác như nội tạng của mình đều bị lửa thiêu hủy, nhiệt độ cực cao tựa hồ như trong chớp mắt sẽ nấu chín ngũ tạng lục phủ của ta, loại cảm giác đó.....

Ta không kịp được run rẩy.

Tựa hồ có thể cảm giác được sự sợ hãi của ta, Tư Nại Khắc vòng tay ôm ta, nhẹ nhàng vỗ lên lưng ta, “Đừng sợ, đừng sợ, tạm thời sẽ không có chuyện gì.”

“Di? Ngươi ở đây? Mã Vương đâu? Nó không sao chứ? Ngươi sao lại đi lâu như thế?” Đột nhiên nhớ tới Long Diệm Mã Vương, ta lập tức giãy khỏi ***g ngực Tư Nại Khắc, thuận tay lau vết nước mắt trên mặt.

Trong mắt Tư Nại Khắc xẹt qua một sự băng lạnh mà ta không chút quen thuộc, nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Long Diệm Mã Vương không sao, tuy có chút phiền toái, nhưng căn bản vẫn không tổn hại gì, nhưng những người đó, ta một người cũng sẽ không bỏ qua!”

Tư Nại Khắc tính tình tốt như vậy cũng sẽ nổi giận?

Long Diệm Mã Vương đó.....

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Ta gấp gáp kéo áo hắn hỏi.

“Chuyện rất dài dòng a, không biết là ai đem lời đồn náo của Long Diệm Mã Vương có thể gia tăng công lực đi phát tán, đàn ngựa của Long Diệm Mã Vương liền mấy lần gặp phải mai phục, Long Diệm bị thương, vì tộc không thể không có chủ, nó bắt buộc phải cho một con ngựa khác lên làm Long Diệm Mã Vương, rồi vì che giấu cho chúng mà đi vào trong ngọn núi mà ta ẩn thân. Tình trạng của Long Diệm rất tệ, nhưng vì tranh đoạt nó, đám người kia đấu đá lẫn nhau đã cho ta một chút thời gian, ta đã cho nó tới một nơi an toàn rồi, hơn nữa tạm thời phong ấn ngọn núi đó.” Do dự một chút, Tư Nại Khắc vẫn nói tình trạng thật cho ta nghe.

“Long Diệm bị thương?” Ta chỉ nắm đúng trọng điểm này, đầu liền như khúc gỗ, lời nói phía sau gần như không nghe vào.

“Không sao rồi, không sao rồi, có ta ở đó mà! Mấy ngày nay ta chủ yếu là ở bên cạnh nó, linh lực của nó sau lần bị thương đó bắt đầu biến chất, ta không thể xen vào, chỉ có thể ở cạnh hiệp trợ, cho nên mới cần thời gian dài như thế, nếu như không phải nó cảm giác được tình trạng của ngươi không tốt, ta cũng không thể kịp thời tìm được ngươi.”

“Vậy hiện tại nó..... tạm thời không sao rồi? Biến chất có thể thành công không? Nếu như không thể thì làm thế nào?” Cảm giác được lời của Tư Nại Khắc không hoàn chỉnh, ta vội vàng truy vấn.

“Biến chất..... không thể nói rõ, nó và ta không giống nhau, Long Diệm là sinh vật duy nhất trên tinh cầu này có thể biến hình giống ta, chỉ có nó có thể đạt được trình độ của ta, nhưng nó vẫn còn quá nhỏ, ta không xác định được nó có thể biến chất thành công hay không, nếu như thành công rồi, đối với nó cũng là chuyện tốt, nếu như không thể.....” Nhìn ta một cái, Tư Nại Khắc ngữ khí thâm trầm, “Nếu như không thể, nó sẽ chết.”

“Vậy..... vậy ta có thể đi thăm nó không?” Ta thấp giọng hỏi.

“Hiện tại không thể.” Tư Nại Khắc không chút lưu tình cự tuyệt cầu khẩn của ta. Thấy ánh mắt thất vọng của ta, hắn lại than dài, bất đắc dĩ giải thích với ta: “Nơi đó không nằm trên mảnh đại lục này, là ở một đáy biển gần hòn đảo tên Cách Lạc Nhĩ, ở đó là nơi có linh lực đầy đủ nhất ở tinh cầu này, cũng là nơi duy nhất có thể giúp nó có thêm mấy phần thắng lợi của việc biến chất, người hiện tại chỉ là một linh thể, làm sao có thể đến đó chứ? Người sẽ trực tiếp hồn phi phách tán thôi. Nếu như người nhất định muốn gặp nó, thì nên bắt bản thân cố gắng sống tiếp, ta bảo đảm với người, trong vòng bốn mươi ngày nó sẽ không xảy ra chuyện gì cả, chỉ là người phải tranh thủ thời gian. Biết chưa? Người đã hôn mê bốn ngày rồi, hiện tại chỉ còn sáu mươi ngày nữa là đến lúc ta rời khỏi tinh cầu này rồi.”

Hôn mê bốn ngày? Ta kinh ngạc, trân trân nhìn Tư Nại Khắc.

“Đừng nhìn ta, hẳn tuy đã dùng giải độc hoàn tạm thời không chế độc trên người người, nhưng bọn họ vẫn không tìm được Vô Hồi Cốc chủ Li Thiển, nếu như người còn không tỉnh lại, qua thêm năm ngày, người liền chỉ có thể dùng hình thức này tồn tại trên thế giới, cho đến khi tìm được một đối tượng ký sinh thích hợp mới thôi.”

“Không muốn a!” Trong lòng ta nhảy dựng, “Người không thể cứu ta sao? Người không phải sẽ bảo hộ cho ta an toàn sao?”

“Y Ân, Vô Tịch, tổ tông của ta, người coi ta là thần sao? Nếu như ta có thể rời khỏi Long Diệm, thì không phải đã sớm trở về bên cạnh người rồi sao?” Hắn bất đắc dĩ nhẹ than, “Hiện tại người còn có thể dựa vào nỗ lực của chính mình mà chống đỡ thêm một đoạn thời gian, chỉ cần người nguyện ý tỉnh lại, ít nhất còn có thể kéo dài thêm mấy chục ngày, nhưng tiểu Long Diệm nhất định phải dựa vào linh khí của ta lọc tẩy tạp chất bên cạnh nó thì nó mới có thể tiếp tục biến chất, đây cũng là lý do tại sao ta chỉ có thể mang người tới hư không này. Thân thể của ta vẫn còn ở đáy biển bên Long Diệm!”

“Chỉ cần ta nguyện ý tỉnh lại? Đây là ý gì? Lẽ nào là do tự bản thân ta không muốn tỉnh lại hay sao?” Đầu óc ta mê mû.

“Vì người sợ đau!” Tư Nại Khắc đảo mắt trắng dã, có chút không muốn tin tưởng.

Bản thân ta cũng không tin a!

Nghĩ rồi lại nghĩ, ta gật đầu, “Ta biết rồi, ta sẽ ngoan ngoãn tỉnh lại, người nhất định phải trông chừng tốt Long Diệm Mã Vương, ta sẽ cố gắng nhanh nhất đi tới đảo Cách Lạc Nhĩ gì đó!”

Trông mắt Tư Nại Khắc đảo đảo, “Người đừng quên, ta chỉ còn sáu mươi ngày có thể ở trên tinh cầu này, người nếu như đem hết tâm tư đặt lên người Long Diệm Mã Vương, ta sẽ không thể giúp người báo thù nga!”

“Biết rồi, đừng phí lời!” Báo thù? Báo thù gì đây? Muốn báo thù ta sẽ không phải tự đi sao? Dù sao hiện tại ta cũng không phải là kẻ yếu đến trời gà không chặt, không bằng bữa nào đó trực tiếp lên vào phủ đệ của Tuyệt Vô Tình tấn cho hắn một trận là được, lại nói, nếu như ta và một người khác mang đáng về vô cùng hạnh phúc xuất hiện trước mặt hắn, đối với hắn không phải đả kích càng lớn sao? Hắn thích ta, nhưng ta đã không thích hắn nữa, đây chính là đủ để đả kích hắn, không phải sao?

Thì ra, buông bỏ một số chấp niệm, cứ nhiên lại đơn giản như thế!

Đây có xem như là một loại giác ngộ không?

Đúng a, có cái gì có thể so với hạnh phúc của mình chứ?

36. Chương 36

Bày tỏ

Đau đau đau đau đau! ! ! !

Sao lại đau đến vậy chứ?

Ta nỗ lực bắt chính mình tỉnh táo, càng cố gắng bách chính mình không vì nỗi đau này mà lại lần nữa từ bỏ thân thể yếu đuối đến đáng chết này.

Khó trách Tư Nại Khắc nói là chính ta không nguyện ý tỉnh lại!

“Vô Tịch, Vô Tịch! Người tỉnh rồi sao? Có thể nghe thấy ta nói không?” Oa, thanh âm khàn ghê nha!

Ta nỗ lực giãy dụa, cuối cùng khiến cho mí mắt tách ra một đường kẽ.

Không phải đi! Ta bị dọa đứng, gia hỏa tiêu tụy này thật sự là tên đẹp trai mà ta đã cứu sao?

“Bộ dáng của người..... nhìn thật xấu nha!” Ta không nhịn được cười nhạo hắn, nhưng lập tức lại phun ra một ngụm máu tươi.

Không phải đi? Chỉ là nói chuyện mà thôi, máu của ta có nhiều đến mức khiến ta phun ra không?

“Đừng gấp, từ từ nói.” Có lẽ là thanh âm của ta quá nhỏ, có lẽ là sự thanh tỉnh của ta khiến hắn vui sướng điên cuồng, hắn thế nhưng hoàn toàn không có chú ý xem ta nói cái gì.

Hắn nhẹ nhàng đỡ ta ngồi dậy, cho ta dựa nghiêng vào người hắn, lau đi vết máu bên miệng ta, sau đó thấp giọng nói: “Người đừng lo lắng, người của ta đã tìm ra hành tung của Vô Hồi Cốc chủ rồi, chúng ta cũng đang đuổi tới đó, người sẽ không có chuyện gì, đừng lo lắng.”

Nói cũng kỳ quái, ta vừa dựa vào lòng hắn, đau đớn trên người tựa hồ cũng giảm đi không ít, ta hơi nhẹ gật đầu, biểu thị ta nghe rõ hắn nói gì.

“Này, bộ dáng hiện tại của người rất xấu đó! Người đã mấy ngày không ngủ rồi?” Cảm giác đau đớn thoái lui, tinh thần của ta cũng tốt lên không ít, sau vài tiếng thở dốc, thanh âm của ta cũng lớn hơn vài phần.

“Người sẽ ghét ta xấu sao? Trên người không đau nữa sao? Xin lỗi, ta chỉ có thể làm được bao nhiêu đó thôi. Để người chịu khổ rồi, xin lỗi.” Hắn nhẹ nhàng hôn lên tóc ta, từng tiếng xin lỗi dịu dàng, ấm áp cõi lòng ta.

Lúc này, khi ta không biết có thể sống tiếp nữa hay không, hắn lại nguyện ý đối với ta như vậy, chắc..... đây thật sự là thích ta đúng không?

“Này, vấn đề hôm đó ta hỏi người, người còn chưa có trả lời ta đó!” Ta tham luyện độ ấm của hắn, chịu không được bắt đầu phóng túng tính tình của mình.

“Cái gì?” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt ta, tuy ta biết hiện tại bộ dạng của mình nhất định vô cùng khó xem, nhưng ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối lại giống như đang nhìn bảo bối trân quý nhất.

“Người không phải là đã thích ta rồi chứ?” Ta cười hỏi, thỏa mãn cảm giác được thân thể hắn thoáng chốc cứng đờ lại.

“Đừng, hiện tại đừng nói.” Ta nỗ lực nâng tay lên, điểm lên môi hắn, ngăn cản lời sắp sửa buột miệng nói ra, “Nếu như ta có thể sống tiếp, ta mới chân thành nghe câu trả lời của người.” Tay vô lực thả xuống, nhưng nửa đường lại rơi vào lòng bàn tay hắn.

Đem ngón tay băng lạnh của ta đưa lên môi hắn hôn một chút, thanh âm hắn mang theo chút khàn khàn, “Người sẽ cho rằng ta chỉ là vì muốn báo ơn sao?”

Ta nhẹ cười, “Người mới không phải thứ ngốc nghếch xem cảm kích là ái tình! Người lo lắng cách nhìn của ta như vậy, có phải là đã quá xem nhẹ ta rồi không?”

“Vì người đáng, là ta quá ngốc.” Hắn nắm tay ta, dùng nhiệt độ của hắn để sưởi ấm ngón tay băng lạnh của ta.

“Ta không có tốt như người nói đâu....” Ta bất đắc dĩ nói nhỏ, “Người nhất định không phải là người của bất cứ quốc gia nào trên đại lục này, có lẽ ta nên nói cho người một cái tên khác của ta, ta tên là Y Ân, hiện tại Lăng Ca và Phụng Duyệt chắc vẫn có người đang tìm ta.”

“Vì người, rất đáng.” Hắc đại khái đã nghe qua cái tên Y Ân rồi, thân thể cứng ngắc đó nhưng lại lập tức thả lỏng đi.

“Người không hiểu rồi.” Ta vô thanh than thở, “Muốn nghe chuyện của ta không?”

Hắn hơi mỉm cười, “Nếu như người không mệt.”

Ta lắc đầu, bắt đầu kể từ lúc ta bị bạn tốt thương tổn tình cảm, rồi như thế nào rơi vào thời không này, như thế nào thay thế thân thể của Doãn Ân, đến lần đầu tiên ta gặp Tuyết Vô Tình, rồi lại đến Vô Hồi Cốc, thậm chí lễ đầy tháng của tiểu công chúa của Phụng Duyệt Nữ vương, trừ che giấu đi sự tồn tại của Tư Nại Khắc, ta từng li từng tí nói hết cho hắn.

“Người tin không? Ta như vậy, người còn nói là đáng không?” Mới đầu hắn có hơi run rẩy, sau đó dần dần bình tĩnh lại, nghe ta hỏi như vậy, hắn chỉ ôm ta càng chặt thêm, “Đừng nói lời ngốc nghếch, bọn họ tuy tổn thương người, nhưng ta phải cảm ơn họ đã mang người.” Dịu dàng hôn lên môi ta, hắn đem những lời cuối cùng nhét vào trong miệng ta, “tối đây cho ta.”

Bất giác nắm chặt góc áo của hắn, ta cảm thấy muốn khóc.

“Tại sao người có thể tin tưởng ta?” Ta cảm thấy mình tựa hồ đã quá may mắn rồi, những chuyện khó có thể tin đó hắn lại có thể hoàn toàn tiếp nhận sao?

“Trên đảo của chúng ta có cung phụng một thần long, truyền thuyết nói rằng ngài là tổ tiên của tộc chúng ta, trong những tường thuật có liên quan tới ngài, cũng đã từng nói ngài là từ nơi khác phá rách thời không mà đi vào thế giới này, ngài có thể làm được, người tại sao lại không thể chứ?” Hắn nhàn nhạt cười, rồi đỡ ta nằm xuống.

“Ta sao lại có thể so sánh với thần long?” Ta bất giác cảm thấy hiếu kỳ, “Trên đảo? Người là người ở biển sao?”

“Đúng vậy, chúng ta là hải tử của thần long, là nhi tử của biển cả, chúng ta đời đời kiếp kiếp định cư trên biển, ta sẽ mang người đi xem, biển cả mênh mông, mỹ lệ, biển ảo khôn lường đó. Hiện tại, nghỉ ngơi cho tốt, thân thể của người quá suy yếu, cần nghỉ ngơi nhiều mới được.” Hắn kéo chăn đắp kín cho ta, ngồi bên giường, “Ta sẽ ở đây với người.”

Ta gật đầu, đột nhiên nói với hắn, “Người sẽ làm khó Li Thiển sao?”

Hắn trước nhăn mày một chút, sau đó dùng đôi mắt trong vắt nhìn ta, “Vô luận có chuyện gì, đều đợi người khỏe rồi lại nói, người đối với hắn, chắc vẫn không thể buông xuống được đúng không?”

Ta đỏ mặt, có chút bất an: “Trong mắt ta, hắn vẫn là một hải tử hơn mười tuổi.”

“Hải tử sao có thể làm ra chuyện đó với người?” Hắn đau lòng nắm chặt tay ta, “Đến lúc đó lại nói, người ngủ đi.”

Ta cũng không nói nữa, mỉm cười gieo mình vào hắc ám.

37. Chương 37

Chuyện cũ

Mấy ngày sau đó, ta vẫn trải qua trong tỉnh tỉnh mê mê, loại đau đớn như cả khoang ngực đều bị thiêu đốt này gần như có thể khiến người ta chỉ muốn chết quách cho rồi!

Tuy khi hắn ở bên cạnh ta, đau đớn này sẽ hòa hoãn lại, nhưng trong lòng ta chung quy vẫn nhớ rõ thời hạn mà Tư Nại Khắc đã nói, nháy mắt đã qua bảy ngày, nếu như trong ba ngày nữa mà Li Thiển còn không đến giải độc cho ta, vậy thì Tư Nại Khắc thật sự phải chọn lựa giữa việc cứu ta hay là cứu Long Diễm, nhưng mà hiện tại, họ vẫn chưa tìm được Li Thiển.

Thật kỳ quái, theo lý mà nói thì hành tung của Li Thiển chắc không khó nắm bắt, hơn nữa hắn xuất sắc như thế, thủ hạ của hắn chắc cũng không phải thứ vô dụng, lý do duy nhất vẫn không thể tìm được Li Thiển..... tám phần là ca ca của hắn lại chen chân vào phá rối!

Sinh mạng của ta, thật sự nhất định phải dựa vào mạng sống của Long Diệm mà kéo dài sao?

Khi tỉnh dậy lần nữa, nhìn thấy hắn mang theo con mắt hy vọng, màu tím lam trong suốt đó, khiến ta có cảm giác như phiêu lãng giữa vũ trụ.

“Ta đã tìm được Li Thiển rồi, hắn đang vội đuổi tới đây! Đừng lo lắng, ngươi sẽ không sao đâu!”

Thật sao? Ta nhàn nhạt cười, có cảm giác như được giải thoát.

Có thể, đến không kịp đi?

Lần trước khi tỉnh lại, ta phát hiện bản thân tựa hồ đã không thể cảm nhận đau đớn nữa, thần kinh đã quen với sự đau đớn này lập tức thả lỏng, nhưng lại khiến ta có một cảm giác giãy tiếp theo mình sẽ hồn phi phách tán.

“Này, có thể ôm ta không?” Nhất thời xung động, ta buột miệng nói ra.

“Cái gì?” Trên mặt hắn tràn đầy kinh ngạc, trước tiên là đỏ bừng, sau đó trở nên tái nhợt không gì bằng.

“Không nên nghĩ bậy nghĩ bạ!” Hắn hét lớn, sau đó thanh âm chậm lại, tiếp tục nói: “Thân thể của ngươi quá yếu rồi, đợi ngươi khỏe lại, chúng ta còn có thời gian rất dài.”

“Còn có sao?” Ta nắm chặt góc áo hắn, lần đầu tiên ta chảy nước mắt tuyệt vọng tại thế giới này, ta không thể nói với hắn ta biết rõ sau khi ta tỉnh lại chỉ có thể sống mười ngày, mà hôm nay đã là ngày thứ tám rồi, còn có hai ngày, cho dù Li Thiển đuổi tới kịp, độc tố trong cơ thể ta cũng đã xâm nhập vào xương cốt, nào có thể giải được dễ dàng?

“Đừng khóc, đừng khóc a!” Hắn luống cuống tay chân thay ta lau đi nước mắt, dịu dàng ôm ta vào lòng, để ta tựa vào trước ngực hắn, hắn tựa hồ biết ta thích nghe tiếng tim hắn đập.

“Chuyện vẫn chưa tuyệt vọng đến thế, ta nghe nói, Li Thiển vừa nghe lời nhắn của ngươi, cái gì mà ‘người gọi hắn là tiểu quỷ sắp chết rồi’, hắn đuổi tới đây còn nhanh hơn thủ hạ của ta, hắn vẫn luôn nhớ ngươi, sợ dĩ hắn không đợi ở Vô Hồi cốc, chắc là vì hắn muốn tìm ngươi đó.”

“Ta biết rồi, ta sẽ kiên trì mà.” Nghe tiếng tim đập theo quy luật của hắn, lòng ta tựa hồ cũng dần dần bình tĩnh lại.

Hắn không nói một lời ôm ta, mà ta lại trầm mê vào tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Sau rất lâu trầm mặc, hắn đột nhiên mở miệng: “Thật sự không cần ta bắt người đã hạ độc ngươi sao?”

Nhẹ cười, ta phần chần lại tinh thần, có chút cố ý trả lời: “Không cần gấp, chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

Thân thể hắn cứng ngắc, tiếp đó là trầm thấp cười, “Lấy lời của ta đến chặn họng ta sao?”

Không lên tiếng, ta cười nhúc nhích trong lòng hắn.

“Ngươi a.....” Hắn thương yêu than thở, một nụ hôn đặt lên trán ta.

“Ta khiến ngươi đau đầu sao?” Nói thật, ta có chút tội nghiệp hắn: Gặp phải một tình nhân tùy tính như ta, cũng coi như là hắn xui xẻo đi?

“Đau đầu thì thế nào? Dù sao vẫn tốt hơn so với những người không bao giờ nói thật lòng.” Tiếng than đầy xúc cảm, sau đó hắn thấp giọng nói:

“Ngươi biết trận chiến tranh hơn trăm năm trước không?”

Chiến tranh? Hình như khi ở trong vũ đoàn đã từng nghe Tắc Lợi Nhĩ đại thúc nói qua, nhưng nói không tỉ mỉ, không rõ ràng tình huống. Ta gạt đầu với hắn.

“Nguyên nhân của trận chiến tranh đó, là do lời dự báo mà thần long đại nhân của chúng ta đã để lại: Người được long hồn được thiên hạ. Hơn trăm năm trước, tổ tiên của chúng ta cũng tồn tại trên đại lục này, họ cư trú ở ven biển, dựa vào nghề đánh cá mà sống. Ngày tháng trôi qua tuy bình đạm, nhưng ít nhất cũng coi như là vô âu vô lo. Cho đến một lần sau khi họ ra biển đã đánh được một viên đá quái dị tên là ‘mảnh vỡ long hồn.’ Hắn đột nhiên ôm ta chặt hơn một chút, “Vị viên đá đó, đại lục bắt đầu sự sát phạt vô tận, tuy đã giao ra viên đá đó, nhưng lại khiến cho càng nhiều người thêm nhỏ dãi, họ nói nếu đã là mảnh vỡ, thì chắc không chỉ có một mảnh, đã tìm được ở đâu thì chắc có thể tìm được càng nhiều. Vì muốn ghép thành long hồn hoàn chỉnh, tổ tiên của chúng ta, không biết đã có bao nhiêu người bị bức phải tán thân ở ven biển Phụng Duyệt. Cuối cùng, ‘long hồn’ tuy đã ghép lại chỉnh tề, nhưng lại kéo cả tam quốc và vòng xoáy chiến tranh, trên đại lục này không còn được một nơi nào có thể sống được hạnh phúc, cuối cùng tổ tiên của chúng ta vì trốn tránh chiến hỏa, chỉ đành dong thuyền ra biển, vật lộn mà sống trên biển. Nhưng mà, cho dù như vậy, kẻ cầm quyền lúc này trên đại lục cũng không bỏ qua cho chúng ta.....”

Thanh âm của hắn đột nhiên trầm xuống, “Long hồn đó cũng biến mất theo sự ly khai của tổ tiên chúng ta, cho nên bọn họ xem chúng ta là kẻ phản loạn độc chiếm long hồn, nghiêm lệnh muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, để đoạt lại long hồn. Tình trạng đó kéo dài liên tục gần năm mươi năm.”

Ta không nói gì, chỉ nắm chặt tay hắn, lặng lẽ tiếp thêm dũng khí cho hắn nói tiếp.

“Năm mươi năm trước, Lăng Ca, Phụng Duyệt, Lâu Tây ba nước bắt đầu thực hành so tài luân phiên, lấy phương thức thắng thua định cống, cũng coi như hòa giải tang thương do tam quốc vì chiến tranh mà tạo ra, mà khi tam quốc liên hôn, cũng coi như có người giúp chúng ta nói một câu công đạo: ‘Nếu người được long hồn được thiên hạ, vậy thì người đó sớm đã xuất hiện rồi, tam quốc hiện tại bình tĩnh như thế, có thể thấy câu nói đó không mấy đáng tin, nên đối với cư dân lưu vong ngoài biển cũng không nên tàn nhẫn thái quá nữa.’ Cứ như vậy, chúng ta mới có thể sản sinh một chút liên hệ với đại lục, nhưng chúng ta vẫn không thể nào trở lại đại lục nữa.”

Hơi ngừng một chút, hắn nói tiếp, “Tuy tam quốc ở đại lục đã không còn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, nhưng đối với chúng ta mà nói, vì lý do lưng gánh một tội danh không hề có mà gặp phải sự đối đãi tàn khốc, thì đó không phải là vết thương có thể dễ dàng tiêu tan. Ít nhất phụ thân của ta, không từ bỏ hy vọng được trở về đại lục, ‘nếu đã không thể dùng thân phận người hồi hương trở lại, thì cứ dùng tư thái kẻ chinh phục bước lên mảnh lục đại này!’ Từ nhỏ, ông đã giáo dục ta như thế. Tên của ca ca ta là Phụng Tổ, tên ta là Phụng Túc. Hai chữ này biểu thị sự mong nhớ với nơi chúng ta đã sống trước kia, là ý nguyện cả đời này của chúng ta.

Ca ca khi còn nhỏ rất thân với ta, chỉ là vì khi ta nghe phụ thân thuật lại chuyện cũ, đã từng nói một câu: “Rồi sẽ có một ngày, chúng ta sẽ đánh lại!” Lệnh phụ thân vì thế đối với ta ôm hy vọng quá lớn, từ đó về sau, ca ca đối với ta càng ngày càng xa cách. Thật ra, đó chỉ là một câu nói đùa của hải tử, ta lại vì nó mà phải trả giá quá nhiều. Hiện tại khi nhìn mặt phụ thân, ta không biết nên nói gì. Ông trước giờ không tin hiện tại đại lục đã sóng yên gió lặng, ông luôn cảm thấy nơi này âm thầm dậy sóng, nhất định có cơ hội cho chúng ta lợi dụng. Nhưng mà..... vì sự trở về của chúng ta, thật sự nhất định phải lần nữa cuốn đại lục vào trong chiến hỏa triển miên hay sao?”

Giọng nói khổ sở, có rất nhiều thương cảm.

Hắn thăm thì hỏi ta: “Vô Tịch, Y Ân, ta nên làm sao đây?”

38. Chương 38

Giải độc

Khi tỉnh lại lần nữa, ta có một cảm giác thoát thai hoán cốt, như vừa từ trong địa ngục xuy yếu trèo lên bờ, ta biết chắc là chất độc trong cơ thể ta đã được tiêu trừ rồi.

“Y Ân, người tỉnh rồi? Cảm tạ trời đất.” Di? Tên mắt xanh lam, không, chắc nên gọi hắn là Li Thiển.

“Là người? Hắn đâu?” Ta cố gắng nâng thân thể vẫn không có bao nhiêu sức lực ngồi dậy, lại bị Li Thiển nhẹ nhàng kéo vào lòng, biết hiện tại ta vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, hắn cũng không dùng sức quá lớn.

“Vừa tỉnh lại đã hỏi hần, người không cần ta nữa sao?” Kéo ra chút khoảng cách, Li Thiển dùng cặp mắt dầy tia sóng lam nhạt đáng thương long lanh nhìn ta, khiến ta có cảm giác chột dạ.

“Người đang nói cái gì?” Ta đau đầu nhu nhu trán, lại mong được ngắt tiếp.

“Hần chiếu cố người ba ngày rồi, ta sợ hần không chịu nổi nữa, nên dùng được làm hần hôn mê, hiện tại đang ngủ đó.” Li Thiển chớp chớp mắt, rất thành thật hỏi, “Cần ta mang người chạy đi không?”

“Cái gì?” Ta chấn kinh nhìn hần, “Ta tại sao phải chạy?”

“Tại sao? Đương nhiên là vì đợi khi hần tỉnh lại chúng ta không thể chạy được nữa a!” Li Thiển một bộ nghiêm chỉnh, khiến ta không nhìn được cho rằng hần hiểu lầm cái gì.

“Đợi hần tỉnh lại?” Ta có chút không hiểu hỏi, “Đợi hần tỉnh lại ta tại sao phải chạy?”

“Người không phải bị hần bắt tới sao?” Li Thiển kéo tay ta, giống như con chó lớn bị bỏ rơi.

“Bắt? Không có a, hần không có bắt ta.” Ta lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Là ta tự đi cùng hần.”

“Người.... người thật sự....” Sắc mặt Li Thiển khê biến, bỏ tay ta ra, gấp gấp đi tới đi lui trong phòng.

Ta biết lời của ta đối với hần có chút dả kích, nhưng so với đau đớn mà lúc đầu hần áp đặt lên người ta, ta một chút cảm giác hổ thẹn cũng không có.

“Không, ta sẽ không buông tay, người là của ta!” Li Thiển đột nhiên gầm lên, đem ta ấn xuống giường muốn hôn ta.

Ta không có giấy dựa, trên thực tế ta cũng giấy dựa không được, ta chỉ quay đầu đi, tránh khỏi miệng của hần, nhàn nhạt hỏi:

“Người lại muốn cưỡng bạo ta sao? Còn muốn bức ta phát điên lần nữa?”

Hần giống như bị phỏng mà nhảy dựng lên, bỏ tay ra, lùi lại hai bước: “Ta biết, ta biết người vẫn chưa tha thứ cho ta!”

Lời này nói không sai, ký ức đáng sợ đó khiến ta khắc cốt ghi tâm, cho dù sau này Tuyệt Vô Tình có dịu dàng thế nào, ta cũng không dám hoan ái với hần khi đang thanh tỉnh.

Trầm mặc một lúc, Li Thiển tức tối nói: “Ta sẽ không từ bỏ, ta mới không đem người cho hần!”

Hần xoay người ra khỏi phòng, để lại ta một mình phiền muộn nằm trên giường.

Không bao lâu sau, lại có người đẩy cửa vào.

“Là người?” Ta quái dị nhìn vị mỹ nhân này, là vị mỹ nhân tuyệt sắc mà khi hần ôm ta lên thuyền đã thấy, sau lưng nàng còn có một tì nữ đang cúi đầu.

“Người tại sao phải tỉnh lại, cứ ngoan ngoãn chết thì tốt biết bao?” Mỹ nữ phẫn nộ nhìn ta, mà lời của nàng tựa hồ có chút hiềm nghi không đánh mà khai.

“Người muốn nói với ta, là người hạ độc sao?” Lãnh đạm cười, ánh mắt băng lạnh gần như đông cứng thân kinh nàng.

“Người là đồ tiện chủng hạ lưu, không có tư cách cùng thiếu chủ bên nhau, ngoại trừ việc dụ dỗ nam nhân, người còn có thể làm cái gì? Lấy tính mạng phụ mẫu của mình để làm viên đá lót đường cho mình đến gần quyền thế, còn có chuyện gì mà người không làm được nữa!” Những ngón từ mang đầy tính sỉ nhục như thế nhưng lại phát ra từ người tì nữ đang cúi đầu, giọng nói có chút khiến ta hoảng loạn này không phải chưa từng tồn tại trong ký ức của ta.

“Thì ra là người...” Ta không tìm được lại bắt đầu đau đầu, tại sao mấy tội danh của Doãn Ân đều bắt ta phải gánh vác? Lễ nào đây là cái giá khi ta chiếm hữu thân thể y sao?

“Nhị tỷ, nếu như ta không đoán sai, độc này chắc là đại ca cho người đi?” Tuy có chút không thể tin, nhưng ta thật sự phải nói, Doãn gia toàn là kẻ điên!

Nhu nhu huyết thái dương đang phát đau, ta híp mắt lại, “Các người rút cuộc là từ chỗ của Tam Vương Gia có được bao nhiêu độc của Vô Hồi Cốc? Đại tỷ và nhị ca đâu? Có phải cũng đã mai phục sau lưng đại nhân vật nào đó để dự tính hạ thủ với ta? Các người rút cuộc dự tính cho ta chết mấy lần?”

“Một lần giết người không chết thì giết hai lần, hai lần không chết thì ba lần, ta không tin mỗi một lần người đều có thể may mắn như thế! Ông trời thật sự không công bằng, tại sao kẻ tiện chủng đệ tiện nhà người mỗi lần đều có thể gặp hung hóa cát, chúng ta lại chỉ có thể từng bước từng bước trèo khỏi địa ngục! Lưng mang tính mạng của phụ mẫu, người còn có thể thật sự sống tiêu dao tự tại như vậy!” Gương mặt vốn đã không mấy thanh tú chẳng đầy dữ tợn.

“Kỳ quái, bọn họ là do ta giết sao?” Ta lạnh lùng cười, “Nếu như ta nhất định phải gánh trên lưng tội danh sát phụ thí mẫu, vậy trên tay của bọn họ, trên tay của các người, đã nhiễm máu tươi của bao nhiêu người rồi?” Đây cũng không phải là bản tiếng đe dọa, lúc đầu nếu như không phải thủ đoạn làm ăn của Doãn gia quá đệ tiện, Lục Vương Gia cũng sẽ không muốn tìm cách hủy diệt Doãn gia.

“Người..... những tiện dân đó vốn chính là người của Doãn gia chúng ta, sinh tử của chúng vốn không phải do chúng định đoạt, nhưng người..... người lại dùng tính mạng của phụ mẫu để đổi lấy vinh hoa phú quý cho mình, quá vô sỉ rồi!” Ngôn từ bá đạo dữ dội.

“Mạng của cha nương là mạng, mạng của họ không phải là mạng sao?” Ta cắn hận ngồi xổm trên giường, nhìn thẳng vào ánh mắt lấp lánh của ả, “Mạng của các người thật tôn quý a! Có lẽ đối với các người mà nói, căn nhà đó là thiên đường, là lạc viên, nhưng đối với ta mà nói, đó là địa ngục!”

“Nói vậy! Cha nương có bao giờ bạc đãi người!” Ả bén ngót cắt lời ta.

“Có bao giờ bạc đãi ta?” Ta tức giận nhưng lại cười, toàn thân tức đến run rẩy, “Là ai hết lần này đến lần khác nói ta là dã chủng, căn bản không phải là hài tử của cha? Là ai vào ngày nóng bức nhất dùng nước sôi đổ lên người ta? Là ai vào ngày đông giá rét bảo ta đục mặt băng xuống nước mò tìm hoa tai bị rơi? Là ai hạ dược vào thức ăn của ta, khiến ta bị dọa đến cơm cũng không dám ăn đằng hoàng? Là ai bảo tên hầu nam thô lỗ phi lễ ta? Lại là ai hận không thể xem ta như một món hàng mà đưa cho người khác chơi đùa?”

Ngôn từ quá mức kích động khiến ta thở dốc không thôi, trước mắt đen đi, xém chút đã ngất xỉu.

Mở lớn miệng thở dốc, ta bình tĩnh lại tâm tình, đây là những lời bất bình thay cho Doãn Ân, lúc đầu đối với đại ca của y ta đã muốn nói, đáng tiếc hoàng đế ca ca của Lục Vương Gia bảo hộ hần quá tốt, ta ngay cả mặt của hần cũng không được thấy.

“Có chỗ nào bạc đãi ta? Ta ngược lại muốn hỏi một câu, các người có bao giờ đối xử tốt với ta chưa?” Ta lạnh lùng nhìn nhị tỷ Doãn Trân của Doãn Ân, ả bị lời nói của ta dọa lùi lại vài bước, còn chưa thể bình tĩnh.

“Trân Trân, chúng ta đi thôi, một lát thiếu chủ sẽ tỉnh lại.” Vị tuyệt sắc mỹ nhân đại khái cũng bị lời của ta dọa sợ, hơi ngưng trệ một chút, rồi sợ sệt kéo góc áo của Trân Trân, nhỏ giọng nhắc nhở ả.

“Biết ta ngủ rồi, cho nên mới đến bồi mồi sao?” Thanh âm băng lạnh của Phụng Túc nhẹ truyền tới, nhất thời, nhiệt độ trong phòng liền giảm xuống.

39. Chương 39

Xử lý

“Biết ta ngủ rồi, cho nên mới đến bồi mồi sao?” Thanh âm băng lạnh của Phụng Túc nhẹ truyền tới, nhất thời, nhiệt độ trong phòng liền giảm xuống.

Đi? Đi? Đi? Không phải đi! Hần không phải mới chiếu cố ta mấy ngày không chớp mắt, sau đó bị Li Thiển hạ mê dược sao? Sao có thể nhanh như vậy đã tỉnh rồi?

“Không có, thiếu chủ, chúng ta....” Tuyệt sắc mỹ nhân vội vàng giải thích, nhưng lại bị Phụng Túc phát tay ngăn cản, “Ra ngoài đi, lát nữa ta tự nhiên sẽ đến nghe người giải thích.”

Bước nhanh tới cạnh giường ta ngồi xuống, không thèm nhìn hai gia hỏa ảm đạm rời khỏi kia, Phụng Túc dịu dàng nhìn ta, “Tốt hơn chút nào chưa?”

“Người.... không sao chứ?” Ta gật đầu, hơi ngưng thần một lát, mới hỏi.

“Làm sao có thể không sao?” Hắn phì cười trả lời, ôm ta đặt nằm xuống giường, “Ba ngày không ngủ cũng không sao, nhưng được của tiểu tử đó.... cũng thật sự là lợi hại! Đừng ồn, cùng ta ngủ một lát. Ta không ở đây, hẳn khẳng định sẽ nghĩ biện pháp dụ người đi, đáng tiếc ở đây chỉ là mặt sông, đợi đến biển rồi, ta sẽ không phải lo lắng nữa.....” Thấp giọng nói đến cuối cùng, chỉ còn lại hơi thở trầm ổn trong giấc ngủ của hắn.

Người này..... là sợ ta bị Li Thiển mang đi, mới chống đỡ tinh thần nhất định đến đây nhìn ta sao?

Buồn cười rờ rờ mái tóc vàng của hắn, ta nhắm mắt lại, để bản thân chìm vào giấc ngủ trong khí tức của hắn, khi tỉnh lại, thần thanh khí sảng không ít, tuy thân thể vẫn cần điều dưỡng, nhưng đã không tổn hại gì lớn nữa.

“Quyết định nên xử lý bọn chúng thế nào chưa?” Vừa nghe thấy câu này, ta có chút không kịp phản ứng.

“Xử lý ai?” Hoang mang nhìn Phụng Túc, nhưng lại bị mê mù trong cơn mất la lan tím ảm áp của hắn, cho đến khi hắn hôn ta, trong cơn mất đó mang theo chút ý cười vui vẻ và đặc ý, ta mới tỉnh táo lại.

“Người....” Ta nghiêng đầu đi, có chút tức giận bản thân thế nhưng lại nhìn hắn đến ngẩn ra.

“Ta rất cao hứng khi người như vậy, ít nhất điều này chứng minh gương mặt của ta có thể thu hút mục quang của người, cũng khiến ta có thêm một phần nắm chắc không để người bị giành đi.” Hắn nhẹ cười, lại ấn một nụ hôn lên trán ta.

Tuy nghe câu nói này khiến người ta đích thật là giận không nổi, nhưng ta ít nhiều cũng có chút không vui: Có thể nhìn Phụng Túc đến nhập thần như thế, nếu như là người càng xinh đẹp hơn, ta không phải sẽ đi tình biệt luyện sao?

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, đã nghĩ ra nên xử lý hai người kia thế nào chưa?” Mò mò đầu ta, Phụng Túc cười nhạt hỏi lại.

“Doãn Trân và mỹ nhân đó?” Ta nhìn hắn.

“Người còn lại tên là Mễ Na, là.... phụ thân ta chỉ đích danh để làm..... nói sao đây..... làm mẫu thân cho hài tử của ta.” Do dự một chút, Phụng Túc vẫn nói cho xong.

Thoáng chốc ta đã phần nộ đến xém nữa hét lên: Người đã có hài tử, còn đến chọc ta làm gì? Muốn không chịu trách nhiệm sao?

Ý nghĩ lại xoay chuyển, ta xém nữa bật cười, Mễ Na này, là phụ thân hắn vì muốn hắn lưu lại huyết mạch nên mới nhét cho hắn chứ gì!

Khẩn trương chú mục vào ta, thấy ta nửa ngày không có phản ứng, Phụng Túc có chút hoảng loạn, “Ta chưa từng chạm vào nàng, chuyện này, ta từng nói sẽ do người xử lý, ta, ta không có ý gì khác, chỉ là nói cho người biết nàng tại sao lại ở trên thuyền này....”

Phủ người hôn lên môi hắn, vươn lưỡi cùng hắn triển miên, thành công khiến hắn ngậm miệng.

“Ta biết rồi.” Nhàn nhạt nói, ta nhìn biểu tình ý vị chưa tẫn của hắn, một phát đẩy hắn ra, “Vậy chính là nói, ta xử lý thế nào là chuyện của ta sao?”

“Đúng, tùy ý người đó.” Hắn không vui kéo ta lên đầu thuyền.

Đối với Mễ Na đó, ta cũng không có ác cảm gì, chẳng qua là một tiểu nha đầu được bảo hộ quá kỹ mà thôi, chưa từng gặp qua chuyện đáng sợ và xấu xa trong nhân gian, huống hồ nếu nàng là do phụ thân của Phụng Túc đưa cho, ta cũng không thể tùy tiện xử trí, tạm thời cứ giam lỏng nàng trên thuyền là được, chỉ cần không thấy mặt, ta cũng có thể coi như chưa từng có gì xảy ra.

Còn về Doãn Trân..... “Ta muốn nói chuyện đàng hoàng với người.” Lãnh đạm nhìn Doãn Trân, ta có thể nhìn ra sự tránh né và sợ hãi của ả.

“Các người ba lần bảy lượt muốn giết ta, thậm chí không tiếc trà trộn vào hoàng cung, rốt cuộc là vì cái gì?”
Ả toàn thân chấn động, không nói gì.

“Là có người sai khiến các người sao?” Không nhìn phản ứng của ả nữa, ta nhìn về mặt sông đầy sương mù bên ngoài, tuy nói là sông, nhưng vì đã gần cập biển, cho nên rộng lớn đến không nhìn thấy hai bên bờ.

“Nếu như không phải như vậy, thì ra tay ở Lục Vương phủ chắc là càng tiện đi? Dù sao không có ai quan tâm một người đã bị thất sủng ở Lục Vương phủ. Nếu như không phải có người ở sau lưng chống đỡ, đại ca nào có thể có năng lực mà trà trộn vào cạnh hoàng đế? Mà người.... chắc cũng chỉ ở bên Mễ Na tiểu thư chưa đến một năm đi? Biết thân phận của Phụng Túc nên mới trà trộn vào? Hay vì mục đích gì khác? Khi thấy ta, đơn thuần là do phần nộ trong lòng, hay là do kẻ sau màn nào an bài người hạ thủ?”

Mỗi một câu của ta, sắc mặt Doãn Trân càng trắng đi một phần, cuối cùng, chỉ còn sót lại thân thể không ngừng run rẩy chứng minh cho suy đoán của ta.

“Bỏ đi, người đại khái cũng không biết ai là kẻ sai khiến sau màn đứng không? Về sau, còn muốn tiếp tục đi theo Mễ Na không? Hay muốn sống cuộc sống nhẹ nhàng một chút?” Còn bức bách thêm nữa, ả sẽ chết sao?

“Người.... không giết ta?” Ả chậm trễ hỏi ta.

“Đương nhiên.” Câu trả lời của ta khá nhanh chóng, ta không giết người, người có thể sống tiếp sao? Nữ nhân ngu si!

“Người.... người còn muốn thả ta?” Ả càng thêm nghi hoặc.

“Đúng, nhưng người phải giúp ta làm việc.” Sắc mặt ả lại trở nên trắng bệch, run rẩy hỏi. “Việc gì?”

“Nếu như người có thể liên lạc được với nhị ca và đại tỷ, thay ta truyền lời: “Một lần hai lần, ta nhịn rồi, nhưng nếu còn có lần thứ ba.... Người hiểu rõ chưa?” Có vài lời, không cần nói ra lại càng khiến người ta ớn lạnh hơn nhiều.

Ả kinh sợ thở dốc, gật đầu, không nói gì nữa.

Tại bến đỗ kế tiếp, ta yêu cầu Phụng Túc thả Doãn Trân, lại tìm một thị nữ khác hầu hạ Mễ Na. Cho Doãn Trân một chút ngân phiếu, sau khi nói rõ đó là tài sản thuộc về Doãn Gia, ả liền rời khỏi thuyền.

“Muốn phái người trông chừng ả không?” Phụng Túc ôm thắt lưng ta, cùng ta nhìn theo Doãn Trân tiêu thất ở cuối đường.

“Không tất yếu, nếu chúng ta đã bỏ qua cho ả, chủ nhân sai khiến sau màn khẳng định sẽ giết người diệt khẩu, Doãn Trân không biết gì nhiều, sẽ không phái nhân vật cấp cao quan trọng gì để đối phó ả đâu.” Ta thấp giọng than một tiếng, ta vì người làm quá nhiều rồi....

Cảm ơn ta cũng tốt, trách ta cũng được, người là người, mà ta.....

Chung quy cũng không phải là Doãn Ân.....

40. Chương 40

Kết hợp

“Không phải đã bổ sung lương thực đủ rồi sao? Tại sao còn chưa lên thuyền? Người không phải đã nói muốn mang ta đi nhìn biển sao?” Đối diện với biểu tình tựa tiểu phi tiểu của Phụng Túc, ta đột nhiên nhớ ra: “Li Thiên đâu? Mấy ngày nay sao không thấy hắn?”

“Chắc là sắp tỉnh rồi?” Phụng Túc cười tà, trong ý cười có sự đắc ý nói không nên lời, “Hắn dám dùng mê dược với ta, đương nhiên ta cũng sẽ trả lại cho hắn, tuy không có được nào tốt như vậy, nhưng kỳ hoa dị thảo ngoài biển của chúng ta, cũng không phải là tùy tiện tiện có thể ứng phó a! Không cho hắn chút giáo huấn, sau này còn không phải để hắn leo lên đầu lên cổ ta sao.”

Nhìn nụ cười của hắn, ta chỉ nhớ lại sự thật Li Thiển vẫn đang mê ngủ mà vui sướng đến cười to, nhưng lại bỏ qua một tầng ý nghĩa khác trong lời nói của Phụng Túc.

“Quyết định rồi chưa? Mang hắn cùng đi sao?” Hắn thân thiết hôn lên má ta một cái, chờ đợi câu trả lời của ta.

“Ta còn chưa có đòi món nợ mà hắn thiếu ta đâu!” Ta âm trầm cười, vì suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu mà vui sướng không thôi, đột nhiên lại cảm thấy không thỏa đáng, “Phụng Túc, ngươi thật sự không để ý sao? Nếu ta tha thứ cho hắn, hắn có lẽ sẽ không rời khỏi ta nữa.”

“Ngốc nghếch! Nếu như hắn không rời khỏi ngươi, ngươi sẽ muốn rời khỏi ta sao?” Hắn kéo tay ta đi về thuyền, đồng thời ra lệnh thủ hạ đóng thuyền.

“Đương nhiên sẽ không!” Ta kinh hô một tiếng.

“Vậy thì không được rồi, dù sao bị kẹp ở chính giữa chịu tội là ngươi....” Nói đến điểm này, hắn đột nhiên quay người ôm cả người ta lên, “Y Ân, Vô Tịch, sau này, ngươi rút cuộc muốn ta gọi bằng tên nào?”

Lời hắn vừa nói ra hình như có gì đó không đúng, cái gì mà bị kẹp ở chính giữa chịu tội là ta? Đang suy nghĩ thì lại bị hành động của hắn làm loạn tâm tư, nghe câu hỏi của hắn, ta cười nhạt đưa tay vòng ôm cổ hắn, “Nếu đã quyết định rồi, đương nhiên vẫn là trở về làm chính mình, ta tên là Y Ân, sau này xin chiếu cố nhiều cho!”

Hắn ôm ta trở vào khoang thuyền, đặt ta lên giường, tiếp đó đè cả người lên, nhìn thẳng vào mắt ta: “Ta tên là Phụng Túc, ta thích ngươi, cho nên hiện tại ta muốn ôm ngươi, nếu như ngươi không nguyện ý, thì liền phản kháng đi!”

Di? Di? Di?

Thấy hắn không đợi ta trả lời, đã tự mình bắt đầu cởi bỏ y phục của ta, ta hoang mang đến kinh ngạc.

“Đợi.... đợi một chút!” Sự sợ hãi đột ngột ập tới bao trùm lấy ta, ta tái nhợt kéo tay hắn, “Đợi một chút, ta.... ta sẽ sợ.”

“Dừng khi bị trúng độc đó chạy đi đâu mất rồi?” Phụng Túc cũng không nổi giận, cúi đầu triền miên hôn ta, dù ta mở miệng hồi ứng hắn, trong đầu ta càng mê mê mờ mờ không biết nên nghĩ cái gì.

Đích thật, khi trúng độc, ta từng chủ động muốn hắn ôm ta, nhưng mà.... ở bên ranh giới sinh tử, ai còn ghi nhớ từng có tâm lý trở ngại chứ, lại nói, lúc đó hắn cũng không thoát y phục của ta a!

“Ôm ta.” Trong tiếng nói trầm thấp của hắn, có mùi vị *** đã bị áp chế.

Chậm chạp một chút, ta thuận tùng vòng tay ra sau gáy hắn, xúc cảm khi làn da tiếp xúc với làn da, khiến ta phát hiện hắn sớm đã đem y phục của hai người cởi sạch sẽ.

Ta cũng không nói gì nữa, vùi đầu vào cổ hắn, hơi thở hoảng loạn gấp gáp khiến hắn biết ta sợ hãi.

“Xem ngươi sợ kìa!” Lại không phải chuyện mà ngươi thường gặp phải, đối với sự cười nhạo của hắn, ta gần như muốn khóc, lúc trước khi chưa tới thế giới này, ta cũng chỉ từng có một người nam nhân, chính là bạn trai của bạn thân ta, cũng chỉ có mấy lần giao hoan không có gì đặc biệt, nhưng từ khi ta nhập hồn vào thân xác Doãn Ân, lần đầu tiên gặp phải Tuyết Vô Tình, hắn trúng phải ‘tình động’ cấp thiết cần giải được, tuy lúc đó hắn không thô bạo, nhưng ta cũng chịu tội không ít, lần thứ hai thì không cần phải nói, Li Thiển mới vừa hồi phục trạng thái đúng tuổi gần như vẫn giống một hài tử, chỉ lo chính mình vui sướng nhất thời, khiến ta ăn đủ khổ sở. Sau đó khi ở cạnh Tuyết Vô Tình, ta không dám làm chuyện này với hắn vào lúc tỉnh táo, càng huống hồ lần cuối cùng hắn lại còn dùng phương thức này để tổn thương ta....

Được thôi, ta thừa nhận chính mình có vấn đề, là chính mình quá tham lam khát cầu sự ấm áp khi có người bảo hộ, hơn nữa Tuyết Vô Tình lúc bắt đầu đối với ta đích thật không tồi, ta mới không cự tuyệt hắn tới, nhưng mà.... ta làm sao biết mình lại có thể xui xẻo như thế, cứ nhiên gặp phải tên đem người ra làm trò chơi! Lại nói, cũng không phải là sai lầm của ta đúng không? Ít nhất đối với Li Thiển, ta cái gì cũng không có làm a! ! !

“Ân...” Phụng Túc ôm ta ngồi dậy, tách mở hai chân ta, khiến ta ngồi xổm trên người hắn. Cự đại hỏa nhiệt của hắn dán sát vào hoa hành vẫn đang ngủ say của ta, lại dễ dàng khiến ta có một cảm giác như bị thiêu đốt, ta không tìm được hơi run rẩy, thân thể có chút cứng ngắc.

“Đừng sợ ta, ít nhất ta sẽ không tổn thương ngươi, nếu như ngươi chịu không được, thì liền kêu lên, chỉ cần ngươi nói không muốn, ta sẽ dừng lại.” Con mắt đã bị *** nung thành màu tím thẫm chặt chẽ khóa lấy ta, tuy ta đối với lời của hắn rất hoài nghi, nhưng sự chân thành trong mắt hắn lại không thể nghi ngờ.

Ta miễn cưỡng cười một tiếng, nhắm chặt mắt lại, đem chính mình vùi vào lòng hắn, nhẹ nhàng liếm lên cổ hắn.

Thân thể hắn nháy mắt cứng đờ, nhưng lập tức thả lỏng xuống, hắn cười nói, “Y Ân, như vậy ta sẽ không thể không chế nổi.”

Nâng thân thể ta lên, cho ta ngẩng đầu, hắn hôn lên môi ta, lần nữa cướp đoạt hơi thở của ta, khiến cả người ta mê mụ như trong giấc mộng.

Xúc cảm ấm nóng ầm ứ từ bên môi kéo dài xuống dưới, đi qua lỗ tai ta, cắn cổ, xương quai xanh, trượt thẳng xuống hai quả đậu mềm mại trước ngực ta, nhẹ nhàng liếm láp, tỉ mỉ khằng cắn, một cảm giác tê dại xông thẳng lên đầu ta, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, “.... Ân.... ô.... nhẹ một chút.... sẽ đau.... ân.... đừng cắn nữa.... ô....” Nhẹ nhàng lay động thân thể, ta nửa sợ hãi nửa chờ đợi hít thở lại, không biết nên làm sao hồi ứng cho hắn.

“Sẽ đau sao? Ta không có dùng lực mà!” Hắn thấp giọng cười, dùng hai tay thay thế công việc của môi, tiếp tục chà đạp hai quả đậu khả ái trước ngực ta.

Đầu lưỡi ấm nóng thuận theo thân thể ta đi thẳng tới hoa hành đã hơi đứng thẳng của ta, sau đó, đem nó ngậm vào trong miệng!

“.... A.... đừng.... bắn....” Ta kinh ngạc, muốn thoái lui, nhưng bị răng của hắn nhe ra như muốn cắn xuống làm cho ngừng động tác.

Kích thích ầm áp, trơn mịn, lại thêm kỹ thuật trêu đùa cực giỏi của hắn, mới ngắn ngủi vài phút, ta đã sắp không thể chống đỡ.

“Đừng a.... ta.... ha a.... ta.... không được rồi....” Còn chưa kịp rút ra khỏi miệng hắn, ta đã bắn ra dịch thể bạch濁.

Lưỡi biếng sau khi cao trào qua đi khiến cả người ta thả lỏng hẳn, hắn cái gì cũng không nói, chỉ là đẩy ta nằm úp xuống giường, nâng thắt lưng ta lên, tỉ mỉ hôn từ đầu vai kéo dài xuống dưới.

“.... Phụng Túc.... đừng như vậy.... ngươi.... ngươi còn như vậy.... ta không muốn nữa!” Ta hiểu rõ ý đồ của hắn, cố sức kẹp chặt hai cánh móng, tránh né tầm nhìn của hắn, hai má đỏ bừng nhỏ giọng kháng nghị.

“Hôm nay sẽ không bỏ qua cho ngươi....” Cùng thanh âm khàn khàn, môi hắn trở lại lên lưng ta, ngón tay hắn thì vẫn thuận theo đường rãnh của hai cánh móng trượt đến mật động non mềm, lúc nhẹ lúc nặng xoa ấn những nếp nhăn nhỏ bé bên cạnh mật huyết.

“.... Ô....” Thân thể ta cứng đờ, không thể tránh né càng thêm khẩn trương.

“Đừng lo lắng, ta nói rồi, ta sẽ không tổn thương ngươi, nhớ chưa?” Trong không khí có thêm hương vị ngọt ngào, ngón tay vừa rời khỏi khoảng khắc đã trở lại mật huyết của ta bôi bôi, trét trét, nhân sự an ủi trước đó, nhẹ nhàng nhét vào thông đạo chật hẹp.

“.... Di.... ân....” Ta nhẹ thở dốc, cảm giác thân thể này tựa hồ không còn thuộc về ta, hiện tại nó thuộc về Phụng Túc, dưới bàn tay của Phụng Túc mở ra *** mà ta không hề quen thuộc.

“Đây là thứ rất tốt lấy từ chỗ của Li Thiển nha!” Phụng Túc thấp giọng cười, “Không biết đợi đến lúc hắn tỉnh lại tìm không thấy thì làm thế nào? Biết không? Hắn còn ngốc nghếch viết lên bình chữ ‘Ân Ân chuyên dụng’ đó!”

Nội bích được bôi lên dịch thể trơn mịn đầu tiên là một trận mát lạnh, sau đó lại là cảm giác tê tê như kiến cắn, thắt lưng mềm đi, ta gần như kẹp chặt hai ngón tay của Phụng Túc đang luột động trong thân thể ta.

“... Phụng Túc.... ngứa quá.... không muốn a...” Tư thế nằm úp sấp thế này khiến ta vô pháp đưa tay mình ra để xác nhận xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ đành ủy khuất ngán lệ, thấp giọng rên rỉ, “Giúp ta.... Phụng Túc....”

“Sao rồi? Chỗ nào không thoải mái?” Lại thêm vào một ngón tay, ta tham lam co rút mật huyết, nhưng làm thế nào cũng không thể hòa hoãn cảm giác tê ngứa.

“.... Ân.... ân a.... a ha.... ô.... chính là nơi đó....” Tự động lay động thắt lưng, phối hợp động tác ngón tay của Phụng Túc, không cẩn thận chạm vào một điểm cấm kỵ, ta phát ra tiếng rên ngọt ngào đến chính mình cũng không dám tin.

“Trời ơi! Thanh âm như vậy, thật sự là....” Phụng Túc thở dốc một tiếng, rút ngón tay khai thác biên cương ra.

“... Không.... đừng....” Ta khẩn trương sắp khóc tới nơi.

“Đừng cái gì....” Phụng Túc đáng ghét kéo ta dậy, lưng dựa vào lòng hắn, mái tóc xõa tung sớm đã bị mồ hôi ướt dính sát vào người ta và hắn, hắn kéo mái tóc đen của ta qua, lộ ra tấm lưng tuyết trắng, hỏa nhiệt của hắn đặt tại mật huyết vẫn không ngừng co rút của ta.

“Ân.... Phụng Túc.... đừng như vậy.... đừng.... tiến vào mà....” Phân thân thanh thuần của ta lại lần nữa ngẩng đầu, bắt đầu rỉ ra dịch thể trong suốt. Ta không kiên nhẫn lắt lư thân thể, hạ xuống muốn nuốt lấy cự đại của hắn, hắn lại cố ý nâng người ta lên không cho ta được như nguyện, “Đừng tiến vào? Nơi này lại không phải đang nói như vậy nga!” Cự đại của hắn nhẹ nhàng chạm vào cửa vào mật huyết một cái, dẫn tới ta run rẩy không ngừng.

“Ô.... Phụng Túc.... đừng khi dễ ta mà.... ô ô....” Ta thấp giọng khóc tỉ tê.

“Chịu không nổi rồi!” Hắn đột nhiên gừ một tiếng, hung hăng xuyên thẳng vào thân thể của ta, phân thân hỏa nhiệt thô tráng lập tức đâm sâu vào mật huyết của ta.

“Ngô.... Phụng Túc.... nhẹ một chút.... a.... ân....” Thân thể không tự chủ cứng ngắc một chút, nhưng nỗi đau tê tâm liệt phế trong ký ức không giáng xuống, sau một chút đau nhói, chỉ còn lại cảm giác bị lấp đầy.

Dùng sức nâng hai chân ta lên, rồi với tư thế đó, Phụng Túc ôm thân thể ta nâng lên hạ xuống, chậm rãi nhưng kiên định hết lần này tới lần khác xuyên xỏ thân thể ta, “Sẽ đau sao?” Thanh âm trầm thấp nói nhỏ bên tai ta.

“Không.... a.... sẽ không.... ô....” Cảm giác phân không rõ là thống khổ hay là thoải mái nhấn chìm lý trí của ta, nhưng ta vẫn nhớ trả lời hắn.

Xoay nửa người lại, cánh tay ta gác lên vai hắn, “Ta muốn nhìn người.... ân.... ta muốn nhìn người....”

Động tác của hắn hơi ngừng lại, đem ta đẩy ngã lên giường, nâng một chân ta vòng qua trước mặt hắn, cho ta đối diện với hắn. Kiên định hỏa nhiệt chưa từng rời khỏi thân thể của ta, động tác như vậy khiến điểm cấm kỵ trong nội thể của ta bị hung hăng ma sát một chút, ta gần như lập tức liền bắn ra.

“A!” Ta hét lên một tiếng, bắt giác co rút mật huyết, dẫn tới một tiếng hừ nhẹ của hắn.

“Người này vật nhỏ!” Hắn oán giận tách mở hai chân ta, giang ra tới một góc độ không thể tin nổi, hung hăng bắt đầu nhanh chóng luân động.

“Không.... Phụng Túc.... quá nhanh rồi....” Ta thở dốc, gần như không kịp thở, ta không đuổi kịp tốc độ của hắn.

“... Không.... Phụng Túc.... ta chịu không nổi nữa.... không được.... a....” Ta cuồng loạn hét lên, hai tay không nắm nổi thắt lưng luôn lay động của Phụng Túc, chỉ đành vô thức nắm chặt sàn đan dưới thân, kéo xé quần quai, không biết nên làm thế nào để phát tiết kích thích mà thân thể này vô pháp thừa nhận.

“Người chịu được mà.... vật nhỏ....” Đem hai chân ta vòng quanh thắt lưng hắn, hắn một tay nắm chặt dục vọng sắp phát tiết lần nữa của ta, một tay nâng mông ta, tăng nhanh thêm tốc độ.

“... Không....” Ta kịch liệt cong người, muốn giãy thoát khỏi bàn tay cứng như thép của hắn, nhưng trừ việc khiến hắn càng thêm hưng phấn, thì không có tác dụng gì nữa.

“Ồ... Phụng Túc... cầu người... để ta... để ta...” Trong mắt toàn là lệ vì kích tình mà trào ra, ta mê mang ngẩng đầu, với tay vòng ôm cổ Phụng Túc, nửa yêu kiều nửa cầu khẩn thổ thê.

“Người này vật nhỏ!” Thân thể hắn cứng lại, rồi bùng phát trong thân thể ta, đồng thời thả lỏng bàn tay đang không chế dục vọng ta.

“... Ô... ân...” Ta mềm nhũn nhả xuống sàn đan mềm mại, mở miệng thật lớn thở dốc, tựa như vừa mới chết qua một lần.

“Còn sợ không? Vật nhỏ.” Phụng Túc chậm rãi phủ lên người ta thân thiết ngậm lấy môi ta, thò lưỡi vào cùng ta triền miên.

“Ân?” Ta gần như sắp mất đi ý thức, hoang mang chớp mắt, nghe không rõ hắn nói cái gì, chỉ bị động hồi ứng sự triền miên của hắn.

“Dúng ánh mắt như thế này nhìn ta, ta sẽ nhịn không nổi...” Thấp giọng than thở, nhiệt khí ấm áp phủ vào lỗ tai ta, thân thể run rẩy, ta lắc lư muốn cách xa khỏi nhiệt khí đang làm ta ngứa ngáy.

“Vật nhỏ, người đang dụ dỗ ta nga!” Nhẹ cười, một bộ phận nào đó của hắn vẫn còn đang ở trong thân thể ta lại bắt đầu cứng lên.

“Không....” Ta theo bản năng lại lay động thân thể, nhưng đã bị Phụng Túc ngăn lại.

“Đừng sợ a! Vật nhỏ, theo ta là tốt rồi.” Cũng không còn tâm tư suy nghĩ thêm bất cứ điều gì, ta lại lần nữa bị Phụng Túc kéo vào vòng xoáy ***.....

41. Chương 41

Điều kiện

“Ngô..... xót quá!” Nhìn đi, đây chính là kết quả của túng dục!

Nhưng mà, rõ ràng là người nào đó túng dục, tại sao kẻ nằm trên giường không động đậy gì được lại là ta chứ?

Cầm hận nghiêng rằng, ta phiền muộn tiếp nhận sự thật mới vừa có thể xuống đất chạy nhảy (sau khi giải độc xong) lại phải nằm trên giường một hai ngày.

“Còn giận ta sao?” Phụng Túc đi tới, thấy ta ngây ngây nhìn cửa sổ khoang thuyền thơ thẩn, lý cũng không thèm lý đến hắn, hắn đành lấy lòng dán lại.

“Người đừng qua đây!” Ta cắn răng, cự tuyệt an ủi của hắn.

“Được rồi được rồi, đều là ta không tốt, được chưa?” Hắn không cố kỵ đến kháng nghị của ta lật ta lại, hai tay khéo léo thuận theo hai bên cột sống ta xoa bóp.

“Vốn chính là người không tốt.... ân.... nhẹ chút....” Ta vừa tiếp tục giả lơ hắn, vừa nhịn không được bắt đầu hưởng thụ đãi ngộ cấp năm sao này.

“Đừng phát ra âm thanh như vậy, ta lại nhịn không được đó.” Động tác dưới tay nhẹ đi vài phần, Phụng Túc nhỏ giọng thủ thỉ.

“Người nói cái gì? Ai da!” Ta như bị lửa bỏng cong người lên, lập tức lại rơi xuống, trên người càng đau thêm.

“Đừng động, đừng động, thật sợ người rồi đó.” Hắn bất đắc dĩ cười, “Nói lời thật người không thích nghe sao? Hay muốn bảo ta lừa người?”

“Người nếu có chuyện gì dám gạt ta, ta nhất định sẽ không tha thứ cho người!” Nghiêm túc trả lời hắn, ta ghét bị lừa dối, càng ghét người mình thích lừa dối mình.

“Được được được, không lừa người, vô luận có chuyện gì ta đều không lừa người!” Hấn tiếp tục động tác, nhưng ta lại nhảy bèn phát giác hấn có chút do dự.

“Này, người không lừa ta, nhưng lại không nói cho ta đúng không?” Trở người lại, ta ngồi thẳng lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt lam tím của hấn.

Hơi ngạc nhiên, hấn cũng không nói gì nhìn lại vào mắt ta, nhìn ra được sự kiên trì và không vui của ta, hấn than thở.

“Người quá thông minh rồi, cái gì cũng không thể giấu được người!” Kéo ta ôm vào lòng, hấn do dự mấy giây, rồi vẫn nói ra.

“Lần này trở về, phụ thân của ta có thể sẽ đề xuất chuyện hôn nhân của ta và Mễ Na, còn nữa, những đồng tộc trà trộn vào đại lục có truyền tin về, một bức hàng hải đồ của chúng ta đã bị mất, mà bức hàng hải đồ đó hiện tại rơi vào trong tay của nhân sĩ giang hồ, chúng ta không thể xác định họ muốn làm cái gì, nhưng vì an toàn, phụ thân của ta có thể sẽ lập tức muốn ta quay về, giành lại phần hàng hải đồ đó.”

“Chuyện của Mễ Na ta không thể quản, người tự lo liệu vậy. Còn về chuyện hàng hải đồ, tấm hàng hải đồ đó tại sao lại bị lạc ra ngoài? Nó ký hiệu rõ lộ tuyến đường biển nơi cư trú của tộc nhân các người sao? Có phải là chỉ cần có người biết xem đồ thì sẽ có thể dẫn người đến đó? Nếu nơi cư trú của các người bị tìm được thì sẽ có hậu quả thế nào?” Lờ mờ hỏi, tâm tình của ta cũng không thể khống chế mà trầm xuống, vì cái tin tức hấn có thể sẽ lấy vợ.

“Người thật sự hỏi đến điểm này rồi....” Phụng Túc cười khổ, “Tấm hàng hải đồ đó là có người khi ở trên thuyền bị trộm lấy mất, mới đầu lúc vẽ nó, là làm theo tiêu chuẩn hình thức của bản đồ bảo tàng, chính là vì sợ sẽ gặp phải tình huống này. Nếu như là bản đồ bảo tàng, ít nhất không cần lo lắng sẽ bị người ta phục chế.”

Đây cũng đúng, sự tham lam của con người cũng thật sự là thứ đáng sợ, nhưng người có thể lợi dụng tâm lý đen tối của con người, đề ra phương pháp như thế cũng thật sự lợi hại.

“Phương pháp này là ai đề xuất? Dùng phương pháp vẽ bản đồ bảo tàng để vẽ hàng hải đồ?” Ta ngắt lời Phụng Túc, hưng phấn hỏi.

“Là thần long đại nhân.” Phụng Túc vẽ mặt sùng bái nói, “Di?” Ta kinh ngạc.

“Thần long đại nhân cũng là người mấy trăm năm trước đã chỉ dẫn cho tổ tiên của chúng ta trôi dạt trên biển để tìm kiếm một nơi ngơi nghỉ, nhưng mà, chúng ta ai cũng chưa từng chân chính gặp qua ngài.” Phụng Túc giải thích, “Lúc đầu khi ra biển vớt được mảnh vỡ long hồn, còn có thêm một tấm thủy kính, hình dạng là một vòng tròn đầu đuôi gắn liền với năm vuốt long dài, với bề mặt nước vĩnh viễn không thể lau khô làm mất kính, mỗi khi hải tộc của chúng ta gặp phải chuyện đại sự gì, chỉ cần hiển đủ đồ cúng, thần long đại nhân sẽ cho chúng ta chỉ dẫn nhất định.”

Còn có thứ thần kỳ như thế sao? Ta há mồm tròn mắt nhìn Phụng Túc, giống như hấn đang kể một câu chuyện thần thoại.

“Người nếu muốn xem, ta có thể dẫn người đi.” Hấn sùng ái cười.

“Đây là người nói đó ư! Ta không có bức người!” Ta nhẹ nhàng dùng lời chặn miệng hấn, sợ hấn hối hận. Rõ ràng là muốn xem gần chết, ta lại làm như không quan trọng.

“Không nói cái này nữa.” Ta chớp chớp mắt, “Tiếp tục nói đến hàng hải đồ.”

“Tấm hàng hải đồ đó rất khó hiểu, chẳng qua nhất định phải là người từng đi biển qua mới có thể xem được, trong tam quốc chỉ có Lăng Ca mới có nhân tài như vậy, cho nên ta nghĩ người muốn giải bức đồ đó nhất định phải đến Lăng Ca Vương Triều. Điểm này ta đã phân phó kẻ dưới cẩn thận phòng bị rồi. Thêm nữa, chính là dù họ có thể đọc được hàng hải đồ, thì có thể thuận tiện đến được mục tiêu hay không cũng là một vấn đề, đi lại trên biển, vô luận là thời tiết, hướng gió, thủy lưu, đều nhất định phải chú ý, không ai có thể dễ dàng tìm được hòn đảo của chúng ta. Còn về vạn nhất họ tìm được thì sẽ có hậu quả thế nào....” Phụng Túc không nói tiếp nữa.

“Sẽ chết sao? Những người đó sẽ chết sao?” Ta đã đoán ra được thứ mà hấn không nói ra miệng.

“Người lên trên đảo rồi sẽ biết.... nếu như có thể, ta hy vọng đừng có người nào đọc được hàng hải đồ đó, nếu không, nửa thân thể của hần đã định là bị vùi trong đất.”

“Hòn đảo của các người rất đáng sợ sao?” Phụng Túc không trả lời, trầm mặc một trận, rồi hần lại lái sang chuyện khác.

“Xem ra Li Thiển tỉnh lại lâu hơn trong tưởng tượng của ta, nhưng cũng đã sắp rồi, tính kháng độc của hần không tồi, đã có dấu hiệu sắp tỉnh lại, có muốn đi gặp hần không?”

“Được thôi.” Ta biết hần không muốn nói nhiều về chuyện của hàng hải đồ và hòn đảo, nên thuận tùng gật đầu, không muốn làm hần phiền lòng.

Chúng ta rời khỏi bến đã tròn hai ngày, Li Thiển đáng thương đã ngủ đủ bốn ngày, may mà thể chất của hần không tồi, không bị đói đến mức xảy ra bệnh tật gì đó, nằm sắp bên cạnh hần, ta dùng tóc mình chọt chọt mũi hần.

Hất xì hai cái, hần dần dần tỉnh lại.

Vừa nhìn thấy ta, hần có chút đỡ hẳn, “Y Ân, là người sao?”

Gật đầu, ta không nói chuyện, chỉ nhìn hần.

“Người sao lại đến đây? Ta làm sao vậy?” Xem ra hần còn chưa rõ sự thật mình bị được mê đảo, ta bảo trì trầm mặc, để hần tự nhớ lại ký ức của mình.

“Đầu đau quá! Giống như là say rượu. Kỳ quái, ta có uống rượu lúc nào đâu?” Hần lắc đầu, muốn thoát khỏi cảm giác mê man này.

Buồn cười nhìn Phụng Túc bị triệt để bỏ quên, ta quyết định hảo tâm giải thích cho hần.

“Người trúng mê được, đã ngủ bốn ngày rồi, hiện tại chúng ta đang trên biển.”

“Cái gì?” Hần lập tức nhảy lên, con mắt màu lam nhàn nhạt cuối cùng hồi phục thanh minh.

Hần giơ tay bắt lấy Phụng Túc đang đứng một bên, hung ác hỏi, “Người hạ được ta?”

Phụng Túc cười cười, gật đầu.

Do dự một chút, Li Thiển buông tay ra, “Là được gì? Có thể cho ta nhìn thử không?”

Ngất! Ta lúc này mới nhớ ra, lịch đại Vô Hồi cốc chủ đều là kẻ giỏi sử độc dụng được, gặp phải được mà mình không biết, thậm chí có thể làm mình ngất đi, tự nhiên sẽ có phản ứng thế này.

Phụng Túc trước hết là kinh ngạc, sau đó nhìn ta, tràn đầy dịu dàng nói, “Của ta chính là của Y Ân, y nếu như nguyện ý tha thứ chuyện trước kia người đã làm với y, ta liền đưa được cho người.”

“Không cần!” Li Thiển đi đến trước mặt ta, tựa hồ vĩnh viễn là bộ dáng tiểu hài tử, còn chưa đợi ta kịp phản ứng, hần đã ôm lấy ta, “Ta sẽ thỉnh cầu Y Ân tha thứ cho ta, nhưng chuyện đó không cần thêm bất cứ điều kiện gì!”

Gia hỏa này, đối với ta cũng có lòng đi.

Ấm áp, cảm thấy một bộ phận nào đó trong lòng đang ấm dần lên.

“Y Ân, người sẽ tha thứ cho ta đúng không?” Li Thiển khẩn trương nhìn ta, “Không vì bất cứ nguyên nhân gì, ta chỉ muốn cầu người tha thứ cho ta, ta biết ta tổn thương người rất nặng, nhưng mà, ta thật sự thật sự không phải cố ý. Người từng nói, người sẽ không chán ghét ta, người từng nói người thích ta, chỉ cần ta còn ngoan ngoãn như lúc đó, người sẽ thích ta mà.”

Bị ánh mắt y như con chó lớn bị chủ nhân vứt bỏ này nhìn, rất ít người có thể nói không đúng không?

Tròng mắt đảo đảo, ta vỗ vỗ lưng hần, “Ta tha thứ cho người, nhưng có một điều kiện.”

“Người nói, người nói, chỉ cần người có thể tha thứ cho ta, điều kiện gì ta cũng đều đáp ứng!” Trong tuyệt vọng nắm được một cọng rơm cứu mạng cũng chính là như thế này đi?

Thầm cười trong lòng, ta vẫn phải xác định một chút, “Điều kiện gì cũng đều có thể đáp ứng?”

“Đúng! Chỉ cần người có thể tha thứ cho ta!” Li Thiển trầm đĩnh chặt sắt trả lời, một chút do dự cũng không có.

“Vậy được, người để ta..... thương một lần đi?” Mang theo nụ cười ác ý, ta phun ra điều kiện của mình.

“Được.... cái gì?” Đầu óc Li Thiển nhất thời không kịp xoay chuyển, ngay cả Phụng Túc cũng lập tức sờ đầu.

“Người muốn thay lời?” Sắp bị nội thương rồi, muốn cười quá! Nỗ lực áp chế ý cười trong lòng, trên mặt ta bày ra không vui, “Ta đã biết người không thành ý, bỏ ta ra!” Cúi đầu giãy dụa trong lòng hấn, thuận tiện vô thanh há miệng cười, ta cười đến thân thể cũng run rẩy.

“Được, được, ta đáp ứng! Người đừng khóc, ta cái gì cũng đáp ứng!” Li Thiển đại khái là hiểu lầm ta đang khóc thầm, lời nói ra gần như là hét lên.

Không thể nhịn được nữa rồi, ta cười lớn ra tiếng, lúc nhìn thấy biểu tình Li Thiển hoang mang, đồng thời lại nhìn thấy Phụng Túc có chút ảm đạm cúi đầu.

Sao rồi? Ta có nói sai cái gì sao, hay là ta làm sai cái gì.... tổn thương tới hấn sao?

Đã đi trên biển được năm sáu ngày, tính ra là kỳ hạn bốn mươi ngày của Tư Nại Khắc, đã chỉ còn lại ba mươi ngày mà thôi, nếu như cứ đi trên biển như vậy, ta đến lúc nào mới có thể tìm được đảo Cách Lạc Nhĩ?

Tuy cùng Phụng Túc rời khỏi đại lục như thế là do có một chút ý trốn tránh, nhưng nói thật, ta cũng không phủ nhận một điểm, nếu như Phụng Túc trở lên thuyền, ta có thể ngay lúc đó cáo biệt, hẹn lúc khác gặp lại, ta cũng sẽ không sinh ra ý niệm cùng hấn trở về đảo.

Nhưng độc của Doãn Trân đã thay đổi cách nghĩ của ta, nếu đã có người muốn ta chết, vậy vô luận ta đến chân trời góc biển nào trên đại lục, đại khái cũng không thể sống an lành, tuy ẩn ẩn có thể đoán được là ai đứng sau màn an bài tất cả, nhưng ta lại không muốn chứng thực. Chứng thực rồi lại có thể thế nào? Trừ thương tâm, trừ phẫn nộ, trừ buồn phiền ra, ta còn có thể thế nào? Thật sự đi báo thù?

Ta còn chưa nghĩ xong...

Mấy ngày nay Li Thiển ngoài dự đoán lại luôn tránh né ta, trừ chuyện luôn ở sau lưng ta quá chiều với Phụng Túc, còn thì vừa thấy ta hấn sẽ chạy còn nhanh hơn thỏ, miệng thì luôn lải nhải, “Ta còn chưa có chuẩn bị tốt, đợi thêm đi, đợi thêm đi.” Lẽ nào là sợ ta yêu cầu hấn thực hiện lời hứa? Nghĩ tới là thấy buồn cười, thật ra ta nào có thể lực để ôm hấn? Sở dĩ đề ra điều kiện như vậy, cũng chỉ là vì xác định trọng lượng của ta trong lòng hấn lần nữa thôi, chỉ là đáng thương hấn mấy ngày nay cố sức tránh né ta!

Còn về Phụng Túc, từ ngày đó nhìn thấy hấn cười khổ, ta dò trái dò phải, hấn luôn tránh trái tránh phải nói cho qua, không chịu đáp thẳng.

Rốt cuộc là ta đã làm sai chỗ nào? Hay ta nói sai cái gì?

Hấn vẫn cười với ta, vẫn sủng ái ta không thể nào hơn, vẫn sẽ ôm ta, nhưng ta luôn cảm thấy hấn có gì đó không đúng, hấn không nói, ta cũng không thể luôn đoán tâm tư hấn mà sống qua ngày chứ?

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng?

Ta đứng trên đầu thuyền, lặng lẽ nhìn đường bờ biển vô tận, cho dù sóng yên gió lặng, nhưng con thuyền lại chạy không ổn định, nhấp nhô lên xuống, rạch sóng mà đi làm đầy lên bọt nước thỉnh thoảng còn bắn lên mặt ta, lên tóc ta, cứ an tĩnh mà đứng như thế, hít vào không khí mang theo vị tanh của biển, cảm thấy bản thân giống như được dung nhập vào lòng biển.

Không biết là Mẹ Na nói cái gì, hay là thái độ của Phụng Túc đối với ta khiến người ta kiêng kỵ, trên thuyền này, có thể cùng ta nói chuyện chỉ có Phụng Túc và Li Thiển, có lẽ Mẹ Na cũng dám, nhưng nàng hiện tại vẫn bị giam lỏng trong phòng mình.

Phụng Túc không thể luôn bên cạnh ta, Li Thiển tránh ta giống như chuột tránh mèo, đột nhiên, ta phát hiện bản thân vẫn cô đơn.....

Nâng cánh tay thon gầy lên, ta chuyển lực chú ý tập trung vào mặt biển ở đầu thuyền, mở!

Thoáng chốc đó, mặt biển trước thuyền xuất hiện một đường ‘quỹ đạo’ chừng năm mét nương theo chiếc thuyền chạy tới mà cũng không ngừng duỗi ra để bảo trì độ dài! Con thuyền chỉ lái vào quỹ đạo, nước biển hai bên trái phải lặng lẽ vô tức phân ra hai bên, con thuyền bình ổn đi!

Không được rồi! Đầu óc đau nhói, ta ngồi xổm trên sàn tàu, ngấn ngủ ba phút, sức lực của ta thể nhưng đã đến cực hạn, xem ra sự điều khiển đối với nước của ta có quan hệ với thể tích nước bị thao túng, nếu bớt một chút, ví dụ như quả cầu nước trong lòng bàn tay, mười lăm phút chắc không thành vấn đề, nếu như nhiều thêm một chút....

Sức lực thể này, có thể làm được cái gì chứ?

Ngây ngẩn ngồi bệt trên sàn tàu, mạn thuyền che đi tầm nhìn của ta, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời trong xanh, đầu ta một mảng trắng xóa.

“Sao lại ngồi một mình ở đây? Tiểu tử Phụng Túc đó đâu? Sao không ở cùng người.” Trong hoang mang, Li Thiên kéo ta vào lòng, lời nói ấm áp khiến ta lập tức ngốc lảng trong đó, có chút không biết làm sao.

“Sao không tránh ta nữa?” Thấy hấn ôm ta đi về phòng mình, ta nhin không được nhắc nhở hấn.

Cho tới lúc này ta vẫn luôn ở trong phòng Phụng Túc, hấn thì lại dành rất nhiều thời gian ở khách phòng.

Bước chân chậm lại, tiếp đó Li Thiên như hạ quyết tâm cắn chặt răng nói, “Ngang cũng chết, dọc cũng chết, dù sao cũng tránh không thoát, dứt khoát nhanh lẹ một chút vậy, cũng bớt được mấy ngày ta vừa muốn gặp người lại sợ người nhớ tới chuyện này!”

Di? Hấn đây là.... đang cầu hoan với ta sao?

Thấy hấn mang biểu tình như lâm đại địch, ta nhin không được cười lên, “Này, vai diễn có phải là nên điều chỉnh một chút, chắc là ta đến ôm người đi?”

Hấn ngạc nhiên, sau đó bật cười, “Thôi vậy! Trước hết không nói tay yếu chân thon của người liệu có thể nào ôm ta nổi không, lại còn ngồi xổm ở đó lâu như vậy, chân người không tê sao? Tự mình đi sợ đã là vấn đề rồi, còn nói muốn ôm ta đi?” Sùng ái cười, hấn cúi đầu hôn lên trán ta, “Vẫn là để ta ôm người đi. Nếu người thương ta, lát nữa nhớ nhẹ một chút là được.”

Không phải đi? Hấn xem điều kiện đó là thật sao?

Nhưng hấn vừa nhắc nhở, ta ngược lại cảm thấy hai chân vừa đau vừa tê, giống như không phải của mình.

Dịu dàng đặt ta lên giường rồi ngồi xuống, hấn đột nhiên lại bắt đầu mất tự nhiên, “Chuyện này.... ta trước tiên giúp người xoa bóp chân nha!”

Không nói gì, ta đột nhiên có một loại ảo giác, nam tử cao đại tuấn dật trước mắt này, vẫn là tiểu nam sinh ta đã nhìn thấy ở giàn hoa trong Vô Hồi Cốc ngày nào, vẫn bướng bỉnh nói với ta, “Người, đi ra!” “Ta ở đây sẽ trở ngại tới người sao?” “Không có, nhưng ta không thích.”

“Y Ân, Y Ân, người làm sao rồi?” Li Thiên nhẹ nhàng lay động cho ta tỉnh lại, lẳng lẳng nhìn hấn, ta có chút không biết phản ứng thế nào.

“Người đang nghĩ cái gì vậy?” Sờ sờ tóc ta, Li Thiên cười nói.

“Nghĩ tới người.” Theo trực giác trả lời lại khiến cho gương mặt tuấn mỹ của hấn đỏ bừng, lấm bầm, hấn thấp giọng hỏi, “Chuyện này.... người.... người có phải.... liền hiện tại....”

Thanh âm của hấn đến cuối gần như đã không thể nghe thấy, ta nhin không được hỏi lại, “Người nói cái gì? Lớn tiếng một chút được không?”

“Ta nói, chuyện này.... người có phải là hiện tại.... hiện tại muốn....” Hấn trừng ta một cái, mấy từ phía trước thì khá rõ ràng, nhưng càng về sau càng không rõ nữa.

“Li Thiên, lớn tiếng một chút!” Ta nhú mày, có chút không vui, một đại nam nhân sao lại nói nhỏ như vậy?

“Người, có, phải, là, hiện, tại, liền, muốn!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra tám chữ, trên mặt vô cùng dữ tợn.

Ta còn chưa kịp phản ứng, thì Phụng Túc khi nghe nói ta bị Li Thiển ôm về phòng đang vừa khéo đẩy cửa vào nhìn không được cười lớn tiếng.

“Người.... người vào từ lúc nào!” Dữ tợn trên gương mặt tuần mỹ của Li Thiển lùi đi, chỉ còn lại sự lúng túng không nói ra lời.

“Người cười cái gì?” Vẫn đang lơ mò trong lời của Li Thiển, ta trừng mắt nhìn Phụng Túc đang cười lớn không ngừng.

Li Thiển vì lời của ta mà càng thêm bó tay vô biện pháp, Phụng Túc cười càng thêm lớn tiếng.

“Đừng cười nữa!” Li Thiển cuối cùng then quá hóa giận, lớn tiếng ngắt đứt tiếng cười mất khống chế của Phụng Túc.

“Xin lỗi....” Phụng Túc cúi đầu, vẫn không thể áp chế ý cười bên môi, “Người không cần để ý, thật ra Y Ân không có ý đó, điều kiện này.... y chỉ là trêu đùa người thôi, không có xem là thật.” Chú ý đến ánh mắt giận tím người của Li Thiển, hấn lại bồi thêm một câu. “Nếu như Y Ân không tha thứ cho người, ta sao có thể cho người đi cùng chúng ta, ở trên thuyền của ta?”

Li Thiển nộ hỏa đứng khựng, sau đó ngốc ngốc nhìn ta, ánh mắt lại dần dần trở nên thâm trầm, màu lam nhàn nhạt đó cũng hóa thành màu lam sậm của đáy biển thâm sâu.

Không tốt! Cuối cùng làm rõ được phản ứng như vậy của Li Thiển là dự báo điều gì sắp tới, tâm tư bị vạch trần phản ứng đầu tiên của ta là bỏ nhào ra cửa.

“Còn muốn chạy? Trêu chọc ta lâu như thế, hại ta luôn lo lắng, muốn gặp người lại phải tránh né người, như vậy chơi vui lắm sao?” Một tay ôm chặt thắt lưng ta, kéo ta khóa trong lòng, âm thanh hung ác của Li Thiển vang lên bên tai ta.

“Không có, không có!” Ta không giấy thoát được khỏi lòng hấn, hoang mang nhìn sang Phụng Túc cầu cứu, hấn lại ném cho ta ánh mắt tự cầu nhiều phúc đi, rồi ra ngoài.

Không phải chứ? Người làm gì mà lại quân tử như thế? Người lại chấp tay dâng ta cho người như vậy? Tại sao người một chút dấu hiệu ghen tuông cũng không có?

Tuy ta rất ghét loại người thích ăn giấm, nhưng người ít nhất cũng biểu hiện một chút chứ?

“Y Ân, người không cần ta nữa sao?” Cảm thấy thân thể ta cứng ngắc, Li Thiển nhẹ than bên tai ta.

“Không có a!” Ta xoay nửa người lại, lắc đầu biểu thị sự vô tội của mình, “Ta nào có không cần người?”

Li Thiển ôm chặt ta, điều chỉnh lại tư thế, cho ta đối mặt với hấn, “Người luyến tiếc không nỡ với hấn như vậy, ta sẽ ghen đó.”

Di? Người nên ăn giấm đáng lý ra là gia hỏa kia chứ?

“Nhưng mà, trong lòng hấn cũng không dễ chịu đi?” Li Thiển không chú ý tới biểu tình dờ dẫm của ta, tự nói tiếp, “Ngày đó hấn đột nhiên nói với ta, hấn sợ người sẽ chọn ta mà vứt bỏ hấn, ít nhất, điều kiện người đưa ra với ta, hấn không làm được.”

Cái gì? Cái gì với cái gì a?

Ta chậm chạp phản ứng được, thì ra là vì nguyên nhân này a? Khó trách mấy ngày nay luôn cảm thấy Phụng Túc có gì không đúng, thì ra là vì cái này sao? Vì hấn không thể đáp ứng cho ta ôm, cho nên cảm thấy Li Thiển đã đáp ứng điều kiện này yêu ta nhiều hơn so với hấn, mà ta sẽ vì chọn lựa Li Thiển mà vứt bỏ hấn sao?

Ngủ ngốc, hấn quên ta ở trong lòng ai mới không còn sợ hãi ôm ấp sao?

“Ngốc nghếch!” Ta vỗ vỗ mặt Li Thiển, chủ động hôn lên môi hấn, “Hai người các người đều là đồ ngốc!”

Nhàn nhặt than thở một tiếng, ta bồi thêm một câu, “Hai người các người đều là đồ ngốc, nhưng lại ngốc đến mức khiến ta đau lòng!”

Để mặc Li Thiển kinh hãi vô cùng ôm ta, hôn ta, thoát đi y phục của ta, dịu dàng giao hoan cùng ta.

Ta biết, ta sẽ không vứt bỏ bọn họ nữa.....

Mà bọn họ, cũng sẽ không vứt bỏ ta.....

42. Chương 42

Tìm kiếm

Cuối cùng, khi còn cách hai mươi bảy ngày nữa sẽ đến kỳ hạn mà Tư Nại Khắc nói là thời kỳ quá trình biến chất của Long Diệm tiến vào nguy hiểm, chúng ta cuối cùng cũng đến nhà của Phụng Túc_____ một hòn đảo nhìn từ xa thì giống như một con rồng đang nằm trên mặt nước.

Khi thuyền sắp nhập cảng, ta cuối cùng hiểu rõ tại sao Phụng Túc lại nói, hy vọng không có ai biết cách đọc hàng hải đồ, tầng tầng dày đặc đài quan sát, người tuần tra thay phiên nhau y như tiêu chuẩn của quân đội chính quy, còn có những tường thành cao vợi rõ ràng là chuẩn bị cho chiến tranh....

Nơi này nếu như bị người phát hiện, chỉ tính toán sơ, có thể dự kiến ngay sẽ xảy ra chiến tranh....

Vô luận là Lăng Ca Vương Triều hay là Phụng Duyệt quốc, đồng thời với việc có đường bờ biển dài như vậy, cũng có nghĩa là một khi một nhánh dân chúng trên biển sớm đã có chuẩn bị phát động tấn công, chiến tuyến của họ sẽ bị kéo dài gấp bội, Lâu Tây còn tốt, ít nhất đường bờ biển của nó toàn bộ bị mạch núi bao lấy, nhưng sông dù sao vẫn là bộ phận chủ yếu của lãnh thổ, vạn nhất.....

Trong lúc cảm thán độ đáng sợ của hòn đảo, ta cũng chú ý thấy trong biểu tình của Li Thiển, trừ chán kinh, còn có sự âm trầm đã được áp chế, tuy không biết hẳn tại sao lại có phản ứng như vậy, nhưng do dự một chút, ta vẫn đưa tay kéo góc áo hắn, hắn ngạc nhiên, sau đó ném cho ta một nụ cười, âm tàng trong mắt thoáng chốc biến mất.

Vừa xuống thuyền, thấy lão đầu đang tiến đến đón Phụng Túc, ta biết nỗi lo lắng của Phụng Túc đã trở thành sự thật, cho dù nghe thấy không ít lời đồn đãi về quan hệ của ta và Phụng Túc, phụ thân của Phụng Túc vẫn rất khách khí xem ta và Li Thiển như khách nhân, tiếp đó tuyên bố hôn lễ vào ba ngày sau, từ đầu đến đuôi, căn bản không nhìn ta một cái.

Hừ, lão ngoan cố, ta mới không thềm để ý!

Tuy ta thích nhử tử của ông, nhưng ta không để ý đến thái độ của ông, bất cứ ai... bao gồm cả người ta thích, bất cứ ai cũng không thể dùng ngôn ngữ hay hành động để xem thường ta, vì ta không để ý, chỉ cần ta không để ý, sự xem thường, miệt thị, coi khinh của các người, chỉ giống như rác vứt vào biển không thể nổi lên. Chỉ cần ta không để ý, thì làm sao có thứ có thể tổn thương ta?

“Phụng Túc thật đáng thương,” Li Thiển giả vờ cảm thán một tiếng, sau đó vòng tay ôm thắt lưng ta, “Nhưng ở nơi này, ta có thể quang minh chính đại chiếm hữu người rồi!” Câu nói này không cần nghi ngờ là tiết lộ nguyên do cảm thán của hắn, ta không kim được liếc hắn một cái.

“Ở đây vui sướng trên tai họa của người khác rất vui vẻ đi?” Hung hăng cầu hắn một cái, ta thỏa mãn thấy khuôn mặt anh tuấn của hắn biến sắc, “Được, nếu người đã đồng tình với cảnh ngộ của Phụng Túc như thế, vậy người cùng hắn đồng cam cộng khổ đi! Những ngày trên hòn đảo này, không cho phép người chạm vào ta!” Ta bỏ đá xuống giếng vứt lại một câu độc ác, hưng phấn theo người hầu đi nhìn căn phòng đã được an trí cho mình, không lý đến Li Thiển đang kêu thảm ở sau lưng.

Quá đáng! Thật sự là quá đáng rồi! ! !

Ta vẻ mặt âm trầm trừng mắt nhìn phần cơm thiêu còn không bằng cả cơm heo trước mặt, có chút không dám tin tưởng vào con mắt của mình.

Ta biết phụ thân của Phụng Túc không thích ta, nhưng ít nhất hai ngày nay ta an an phận phận không đi loạn khắp nơi mà? Không đi tùm lum tuyên bố ta và Phụng Túc có bao nhiêu ân ái mà? Cũng không đứng trước mặt lão nhân chỉ vào mũi ông ta nói ông ta phá nát uyên ương mà?

Vậy tại sao hai ngày nay ông ta dùng phương thức này để chiêu đãi ta?

Ngày đầu tiên còn được, sự trở về của Phụng Túc, thuyền viên bình an, còn có tài vật cần cấp đầy trên thuyền, khiến người trên đảo tiệc vui một bữa, nên cũng không đến mức, nhưng bắt đầu từ hôm qua, lão gia hỏa này lại dùng phương thức không chính đáng này để giày vò ta!

Muốn bức ta đi, còn muốn ta đói đến mức ngày mai không có sức lực đi nháo loạn hôn lễ của Phụng Túc?

Vô dụng thôi! Tử lão đầu! Nếu như ta không muốn để Phụng Túc xuất hiện trong hôn lễ vào ngày mai, ta ít nhất có đến trên năm phương pháp, bảo Li Thiển hạ được hấn cũng được, dụ dỗ hấn để ngày mai hấn không thể xuống giường cũng được, đánh ngất hấn rồi giấu hấn đi cũng được, cho dù ta không quen thuộc hòn đảo này, nhưng nghĩ muốn giấu một người thì cũng không phải là chuyện khó gì!

Tử lão đầu, người đợi mà coi đi! Nếu như không phải là hiện tại tâm tư của ta đều đang đặt trên việc tìm kiếm đảo Cách Lạc Nhĩ mà Tư Nại Khắc nói, thì người coi ta làm sao mà xử lý người! !

Mấy ngày nay ta cũng hỏi không ít người, nhưng đại khái là có tâm lý phòng vệ đối với người ngoài như ta, tuy Phụng Túc nói ta là hảo hữu của hấn, nhưng ta vẫn không đạt được đầu mối nào mang tính thực tế. Nghĩ lại cũng thấy mình quá ngốc, làm sao lúc đầu lại không nghĩ tới hỏi cận kề Tư Nại Khắc xem đặc trưng của hòn đảo đó là gì, cũng tránh cho mình tìm kiếm mê mù ở đây.

Đầu mối duy nhất, tựa hồ là bức hải đảo đồ của phụ thân Phụng Túc, lão gia tử xem thứ đó là bảo bối quan trọng như mạng sống, ai cũng không cho xem, chỉ có lúc thực vật trên một vài hòn đảo kết trái, mới sẽ tìm vài người tâm phúc dẫn ra biển, người ra biển đều là nô tài bị cắt lưỡi, hơn nữa mỗi người mỗi lần đi đều là cùng một phương hướng cùng một hòn đảo. Như vậy đích thật là bảo đảm an toàn, cũng sẽ không lộ ra vị trí của đảo.

Trên tấm hải đảo đồ đó liệu có ghi chép về hòn đảo Cách Lạc Nhĩ mà Tư Nại Khắc nói không? Ta nghĩ tới nghĩ lui, thực sự không tìm được lý do nào để không đi nhìn nó thử, bỏ đi, dù sao vị đại nhân đó cũng đã biết động hướng hai ngày nay của ta, nếu bảo ông ta không bố trí cạm bẫy, ta thật sự là không tin!

Nếu đã như thế, thì cứ để ta đi coi thử xem!

Vốn trú trong một phủ đệ, chẳng qua là lực lượng thủ vệ yếu đuối quá mà thôi.

Khéo léo tránh qua đám thủ vệ như một đám ngốc đó, ta nhẹ nhàng lên vào thư phòng của đảo chủ đại nhân đó.

Tuy biết là ông ta cố ý gài bẫy, nhưng không thể phủ nhận, ta vẫn có cảm giác rất đặc biệt_____

Làm kẻ trộm cũng phải có thiên phú a!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, tấm hải đảo đồ vẫn luôn được bí mật bảo quản giờ lại nằm mở toang đặt trên bàn trong thư phòng, nhưng nhìn trái nhìn phải đều không giống như làm giả, hơn nữa ta rất dễ dàng tìm được đảo Cách Lạc Nhĩ nằm về hướng bắc của hòn đảo này. Ta còn cố ý ở lâu thêm một chút trong thư phòng, nhưng không có ai đến bắt trộm!

Kỳ quái, lẽ nào là ta đoán sai, chủ ý của lão hồ ly đó là để ta tự động rời khỏi, không đến can thiệp vào hôn lễ của Phụng Túc?

Nhưng ta lại không có thuyền, không có cấp dưỡng, cũng không thể tự đi chứ?

Luôn cảm thấy chuyện này thật sự cổ quái, ả ả có một dự cảm bất thiện.

43. Chương 43

Vu hại

Bắt đầu từ buổi chiều, cả lạc viện bắt đầu chìm vào hỗn loạn, từ trong lời bàn tán thấp giọng của bọn họ, ta nghe nói phụ thân của Phụng Túc bị người ta tấn công, bức hải đảo đồ cũng không thấy nữa.

Không phải đi? Dùng khổ nhục kế cũ xì này để hãm hại ta?

Ta buồn bực.

Nhưng sự việc phát triển vượt qua dự liệu của ta: Lão đảo chủ thế nhưng tính mạng sớm chiều, luôn hôn mê bất tỉnh!

Không phải đi! Ta chấn kinh trùng lớn hai mắt, không thể nào, ông ta sao lại dùng chiêu tàn nhẫn như vậy, ông ta thật sự muốn chết sao? Hay là muốn dùng cái chết của ông ta để đoạt nhi tử trở về?

Không đúng, chuyện này rất cổ quái! Cho dù ông ta thật sự dùng khổ nhục kế, tùy tiện tô vẽ chút trên người cũng được rồi, sau đó sống chết khẳng định là khi ta vào cướp hải đảo đồ đã phát sinh giao đấu với ông, cho dù Phụng Túc không tin, ít nhất về chuyện hôn lễ này ít nhiều cũng sẽ có chút nhượng bộ.

Nhưng hiện tại, ông ta thế nhưng sắp chết rồi?

Đây.....

Lẽ nào là có người thừa nước đục thả câu?

Nhảy dựng lên đi tìm Li Thiển, có hấn ở đây, chỉ cần lão đầu đó còn một hơi thở, chắc sẽ không thể chết, cho dù sắp chết, cũng phải đem chuyện này nói rõ ra rồi hấn chết!

Li Thiển cũng đang đi tới chỗ ta, nửa đường gặp nhau, chúng ta cùng đi tìm Phụng Túc.

Hai ngày này, Phụng Túc bị phụ thân sai khiến làm này làm nọ, tuy không có thời gian đi gặp ta, nhưng như nguyện đạt được lời hứa hoãn lại hôn lễ của phụ thân, không ngờ đến lúc này, lại xảy ra chuyện như vậy!

Li Thiển đương nhiên biết tình hình hiện tại đối với ta có nhiều bất lợi.

Rất nhiều người đều nói ta từng hỏi về đảo Cách Lạc Nhĩ, hơn nữa ta cũng biết lão đảo chủ có một bức hải đảo đồ, người trên đảo chỉ cần làm theo an bài của lão đảo chủ, tự nhiên sẽ có tài nguyên vật tư phong phú, căn bản không có ai cần đi trộm tẩm hải đảo đồ đó, hơn nữa người trên đảo này đều phi thường phục tùng sự an bài sắp xếp của lão đảo chủ, chỉ có người ngoài mới có thể bất lợi với lão đảo chủ, mà người ngoài trên hòn đảo này.....

Chỉ có ta và Li Thiển....

Tuy có rất nhiều người cự tuyệt cho ta và Li Thiển tiếp cận Phụng Túc, càng có người thậm chí đã đề ra chủ ý bắt chúng ta lại rồi nói, nhưng Phụng Túc vẫn phản đối ý kiên của đám đông, để ta và Li Thiển vào phòng của lão đảo chủ.

“Li Thiển, có nắm chắc không?” Phụng Túc đương nhiên biết Li Thiển thân là Vô Hồi cốc chủ có bao nhiêu lợi hại, nhưng Vô Hồi Cốc đã kinh doanh qua nhiều năm như thế, vô luận là thảo dược tươi mới hay là công cụ phòng bị, đều không phải thứ mà trên hòn đảo nhỏ này có thể trang bị.

“Chết không được, chẳng qua....” Nhìn sơ qua bộ dáng hít vào ít thở ra nhiều của lão đảo chủ, Li Thiển âm hiểm cười, “Ta thật sự không tìm ra được lý do để xuất thủ, huống hồ ông ta cũng chưa chắc trả nổi cái giá để ta xuất thủ!”

Ta nhịn không được cười lên tiếng, thỏa giận a! Tuy biết rõ ngôn từ hành động thế này sẽ khiến cho người xung quanh càng thêm phần nộ mà thôi, nhưng vẫn vì sự đả ngộ bất bình hai ngày nay của mình mà thả ra chút ác khí!

“To gan!”

“Tổn thương người còn cuồng vọng như thế, đây chính là chuyện tốt mà các ngươi làm!”

Không để tâm đến phản ứng của những người đó, chỉ đơn giản nghe Phụng Túc trực tiếp nói, ta cũng khá thỏa mãn với thái độ của hấn.

“Đừng lòng vòng nữa, cần cái gì, ta phái người đi chuẩn bị.” Cười khỏ nhìn ta, hấn biểu thị ta đi khuyên Li Thiển.

Kéo góc áo Li Thiển, “Người trực tiếp nói điều kiện là được rồi, đừng phí lời nhiều như vậy!”

Li Thiển thâm sâu nhìn ta một cái, hít dài một hơi, đang muốn mở miệng.

“Nếu như là bảo ta rời khỏi Y Ân, người không cần nói nữa thì hơn!” Phụng Túc ngược lại rất hiểu Li Thiển vừa đụng vào vấn đề liên quan tới ta thì đầu óc liền nhỏ đi, một câu nói thẳng khiến Li Thiển xem chút tự ghen chết.

“Người...” Phienne muộn nhìn Phụng Túc một cái, Li Thiển bực bội than thở, “Bỏ đi bỏ đi, đợi người ta không có chuyện gì rồi nói!”

Đuổi toàn bộ những người khác ra ngoài, động tác của Li Thiển cực nhanh phong trụ huyện đạo nơi vẫn không ngừng chảy máu của lão đảo chủ, giảm bớt tốc độ máu lưu động.

“Thủ đoạn thật tàn nhẫn, căn bản chính là chiêu thức một kích chí mạng mà!” Li Thiển cười lạnh, “Lão gia tử nhà ngươi rốt cuộc đã kết thù sâu như vậy với ai a?”

“Không có!” Phụng Túc trầm đình chặt sắt trả lời, gặp phải chuyện thế này, cũng đủ để hấn phienne náo nát đầu rồi.

“Các người trước nghĩ biện pháp giúp ông ta cầm máu, ta đi tìm được, hiện tại thời kỳ khẩn cấp, chuyện gì cũng tự mình làm thì an tâm hơn.” Li Thiển đẩy cửa ra, thấy hấn đi, ta đưa tay cởi y phục của lão đảo chủ.

“Người làm cái gì?” Phụng Túc không ngăn cản ta, nhưng vẫn không kìm được hỏi một câu.

“Làm cái gì? Đương nhiên là cầm máu rồi a!” Trùng mắt nhìn hấn, ta tâm tình không vui trả lời: “Ta còn có thể làm cái gì? Lão đầu nhà ngươi vạn nhất có sơ sót gì, sợ là ta không thể sống sót mà rời khỏi đây được!”

“Nói vậy!” Phụng Túc nhú chặt mày, buột miệng thốt lên.

“Có phải là nói vậy hay không người tự mình hiểu rõ, nếu như ông ta thật sự... cho dù người có lợi hại thể nào cũng không thể ngăn cản miệng lưỡi của nhiều người trên đảo như vậy, chúng nộ khó phạm, người thật sự có thể bảo đảm bình an cho ta sao?”

Tâm tình phienne loạn vì câu trả lời của hấn mà thấy ấm áp, nhưng lại vì phải cứu sống lão gia hỏa đã giày vò ta hai ngày nay mà có chút không vui.

“Ngoan ngoan, người hạ thủ cũng thật sự là muốn mạng của lão đầu nhà ngươi đó!”

Nhìn vết kiếm gần như đâm xuyên nội tạng trên người lão đầu, ta kinh hô một tiếng, đồng thời lại ngoài ý muốn phát hiện, trên người của ông ta có hai loại vết thương khác nhau.

Chỉ ra nghi vấn cho Phụng Túc đau đầu suy xét, ta bắt đầu tập trung tinh thần đối phó với vết thương chí tử trên người lão đảo chủ.

Phụng Túc cuối cùng hiểu rõ ngày đó ta dùng phương pháp nào để giúp hấn trị liệu vết kiếm dài sau lưng, hấn trợn mắt há mồm nhìn ánh sáng lam trong tay ta bao phủ vết thương trên người phụ thân, sau đó thần kỳ khiến vết máu trên miệng vết thương nhanh chóng đông lại, rồi khiến miệng vết thương bắt đầu thu nhỏ.

Xử lý xong những vết thương có vẻ nghiêm trọng trên người lão đảo chủ xong, ta đã không còn chút sức lực, sắc mặt trắng bệnh nằm sấp lên bàn nghỉ ngơi, giọt mồ hôi lớn như hạt đậu trượt từ trán xuống, ta kỳ quái nghĩ: Nữ nhân sinh hài tử trừ đau đớn ra, chắc cũng không mệt bằng ta đi?

“Người vẫn khỏe chứ?” Phụng Túc đau lòng giúp ta lau mồ hôi, không biết nên nói cái gì.

“Người có phải từng nói với phụ thân của người là ta biết võ không?” Đối với vết thương trên người lão gia hỏa thật sự cảm thấy có chút không đúng, ta nhìn về mặt đột nhiên biến sắc của Phụng Túc, cảm giác bất thiện không chút nào tản đi.

“Người là nói....” Hấn gật đầu rồi định mở miệng phủ nhận nghi ngờ của ta, nhưng làm sao cũng không nói ra lời.

Than thở một hơi, ta biết tiền đồ của mình thật gian khổ.

Li Thiển ở trên đảo tìm được vài dược thảo, tự mình đích thân động thủ, tuyệt đối không để người khác ở bên cạnh nhiễu loạn, hơn nữa luôn một lần nấu vài thang thuốc, nhưng lại chỉ lấy một thang cho lão gia hỏa uống, sau đó đem tất cả bã thuốc toàn bộ trộn vào với nhau rồi mới vứt đi.

Không đến mức đó đi? Chỉ là phương thuốc trị thương mà thôi, cần phải bảo mật như thế sao?

Lại qua bảy tám ngày, ta khẩn trương qua ngày, cách thời hạn Tư Nại Khắc rời khỏi tinh cầu này còn ba mươi lăm ngày nữa, cách thời kỳ nguy hiểm trong giai đoạn biến chất của Long Diệm còn hai mươi ngày, lão gia hỏa một ngày không tỉnh, ta liền một ngày không thể tìm bất cứ cơ gì để lộ khai.

Có lẽ ta có thể trực tiếp đi tìm đảo Cách Lạc Nhĩ, nhưng vẫn là câu nói cũ đó, ta không có thuyền, ta cũng không thể bơi được tới đó! Càng huống hồ, ta không từ mà biệt không phải chứng tỏ ta chột dạ sao?

Thật đáng chết!

“Li Thiển, ông ta rốt cuộc còn bao lâu nữa mới tỉnh?” Ta buồn bực hỏi.

Vẫn chưa nói cho họ biết sự tồn tại của Tư Nại Khắc, càng đừng nhắc đến chuyện thời gian hạn chế.

Họ chỉ cho rằng ta mỗi ngày khẩn trương là vì sự thanh bạch của mình, trên thực tế lại không phải chuyện đó.

Nói thật, đối với điểm này, ta đối với họ vẫn có chút hổ thẹn, tuy hiện tại không nói cho họ, nhưng dù sao cũng không thể giấu mãi, đợi khi ta đi tìm Tư Nại Khắc là Long Diệm Mã Vương, ta lấy cái cơ gì để giải thích sự thất tung của mình với họ?

“Ngày mai! Trước buổi trưa ngày mai ông ta nhất định có thể tỉnh lại!” Li Thiển tự tin tràn đầy đảo mắt nhìn một đám suốt ngày lấy con mắt gian tà trừng mắt nhìn chúng ta, sợ chúng ta sẽ làm gì nhân vật quan trọng nhất trên đảo, ta cũng lười nói nhiều cho mệt.

Ngày mai sao? Hy vọng vị lão nhân gia đó trả thanh bạch lại cho ta, ta cũng sẽ lấy thân phận ân nhân cứu mạng mà đề xuất yêu cầu đi đảo Cách Lạc Nhĩ với ông ta!

.

.

“Chính là y, bắt y lại!”

Ta chấn kinh nhìn lão đầu vừa tỉnh lại đã chỉ vào mặt ta hét lớn, bỏ qua nguy hiểm đang tập kích tới bên cạnh.

“Không thể nào! Dừng tay!” Phụng Túc lớn tiếng hạ lệnh cũng không có bất kỳ tác dụng nào, lão đầu sống chết kéo chặt Phụng Túc.

Mấy thanh trường kiếm gần như là lập tức chào hỏi hướng về phía ta bị Li Thiển đánh tan, hấn ôm ta chạy ra ngoài lạc viện, cho đến khi vì càng lúc càng nhiều kẻ truy tung bức chúng ta không thể không tách nhau ra mới thôi.

“Phụng Túc sẽ không hoài nghi người!” Li Thiển đem ta giấu vào một hang động gần như dán sát mặt biển, nhỏ giọng mà khẩn cấp nói.

“Ta biết trên đảo này có cổ quái, nhưng người đừng gấp, đợi ta dụ bọn chúng đi rồi nói sau.”

Dẫn dò ta cẩn thận tránh đi, Li Thiển dụ những kẻ truy tung đi theo hướng khác, đầu của ta nhanh chóng xoay chuyển, cuối cùng nhớ ra vừa rồi trong đám người có một kẻ ta từng nhận thức:

Ca ca của Phụng Túc____ Phụng Tổ!

Chết tiệt, hấn ở trên đảo cũng không chỉ ngày một ngày hai, tự nhiên cũng biết cách bố trí nhân lực ở đây!

Phụng Túc sẽ gặp nguy hiểm!

Ta suy nghĩ bất định do dự trong hang động, cuối cùng quyết định lên về nhà Phụng Túc, ít nhất phải nhắc nhở hân một tiếng.

Đại khái tất cả mọi người đều nhận định ta sẽ không dám quay lại, ta lặng lẽ thuận lợi xâm nhập, lại phát hiện viện tử nơi Li Thiển ở đây người!

Chuyện gì vậy?

Ta còn chưa kịp tỉ mỉ nhìn cho rõ tình trạng trong viện, chỉ cảm thấy sau đầu bị người đánh mạnh một cái.

“Chết tiệt!” Ý niệm cuối cùng thoáng qua, ta ngất đi.

44. Chương 44

Phong bạo

Ta rất ngạc nhiên vào khoảnh khắc khi mình còn có thể tỉnh lại, trước khi hôn mê ta đã đoán được, kẻ đánh ngất ta khẳng định là Phụng Tổ, nếu như là người nghe thấy lời đồn muốn bắt ta, sớm đã trực tiếp cho ta một kiếm rồi mới nói, sẽ không chỉ là đánh ta ngất xỉu chứ?

Là đang ở trên thuyền sao? Ta cảm thấy được độ lay động đặc trưng chỉ có khi thuyền đang ra khơi, trong khoang thuyền tối đen này một ngọn đèn cũng không có, chỉ là sự trầm mặc ngưng đọng khiến ta phân biệt được ở đây chỉ có một mình ta.

Cư nhiên không trối ta lại? Ta lắc đầu trái phải, mò ra vết thương sau đầu đã lành lại kết sẹo dưới tác dụng của dòng nhiệt lưu trong nội thể.

Ngồi khoanh chân chờ chết không phải là tác phong của ta, ta đứng lên đi quanh mò mẫm, tìm được một cánh cửa, thật may mắn, không có khóa.

Trước đem lỗ tai dán sát vào cửa nghe ngóng, xác định bên ngoài không có âm thanh gì, ta lặng lẽ âm thầm mở cửa ra một rãnh nhỏ, đánh giá tình hình bên ngoài một chút, lặng lẽ mò lên sàn thuyền.

Đầu thuyền có thanh âm người đang nói chuyện, họ đang bàn bạc, nói cái gì hôm nay có thể đánh nhiều cá một chút hoặc mấy ngày sau trở về phải nghỉ ngơi một thời gian gì đó.

Họ chắc là đồng tộc của Phụng Túc, họ cư trú ở khu nước xoáy vòng quanh bốn phía hòn đảo, tuy sẽ mang tới rất nhiều cá nhỏ lực khí yếu, đi vào rồi không thể ra, nhưng một vài vật tư ngày thường, như mỡ trên người cá nheo có thể làm đèn dầu, cá bơn vị đạo tươi ngon lại có hình dạng khá lớn, cá bẹ dài với xương cá cứng cáp có thể dùng làm cái tiền mấu, vân vân, đều phải phải người đi đến nơi cách đảo rất xa mới có thể đánh được, cho nên ngư dân tự phát tổ chức thành ngư hành, sau đó mọi người luân lưu ra biển đánh bắt những loại cá có hình dạng lớn.

Phụng Tổ không có giết ta, nhưng lại đem ta giấu lên thuyền của những người này? Hân muốn làm cái gì?

“Người là ai? Người sao lại ở đây?” Một âm thanh cảnh giác đột ngột vang lên sau lưng ta.

Ta vừa quay đầu, nam tử trẻ tuổi đó lập tức kinh hô, “Đa Nhĩ, tên hung thủ đó chạy lên thuyền của chúng ta rồi!”

Chết tiệt!

Lòng ta trĩu xuống, Phụng Tổ là dự tính mượn tay những người này giết ta sao?

Lão gia hỏa đó tám phần là dự định dùng khổ nhục kế để hãm hại ta, bị Phụng Tổ phát hiện, dứt khoát cho ông ta vài kiếm, để ta vạn kiếp bất phục, nhưng hân không ngờ Li Thiển cư nhiên có thể cứu mạng lão gia hỏa về, lão gia hỏa sống chết khẳng định ta chính là người muốn giết ông ta, cũng chính là vì để Phụng Túc từ bỏ tâm tư sống cùng ta, nhưng nếu như Phụng Túc ngay tại đương trường kiên định đứng về phía ta, nói không chừng cuối cùng lão gia hỏa còn thỏa hiệp, lúc đó Phụng Tổ một chút cơ hội cũng không có, cho nên hân dứt khoát đem ta mượn con thuyền này rời khỏi đảo, mà đầu mối này nhất định bị hân lộ ra

cho Phụng Túc, nếu như con thuyền này khi trở về không thể giao ta ra, Phụng Túc và phụ thân của hắn sẽ trở mặt thành thù là kết cục đã định, Phụng Tổ liền có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Làm sao đây? Bó tay chịu trôi?

Tâm tư xoay chuyển vài cái, tiếng xé không vang lên, ta vội vàng tránh đi, ta nhìn cây tiền mâu đang bắn về hướng này, lại có mấy con thuyền khác đang cập gần lại, người trên thuyền không phát một lời, chỉ lo hạ xuống sát thủ.

Đúng rồi! Cho dù là bó tay chịu trôi, chỉ sợ Phụng Tổ cũng đã lập sẵn kết cục, đương nhiên sẽ không để ta dễ dàng trở lại đảo như thế, tốt nhất là cho ta có thể chết ở đây!

Làm sao đây? Ta vừa tránh né tấn công của họ, vừa khẩn cấp vận động đại não.

Không có biện pháp khác, chỉ có thể không chế bọn họ, sau đó trực tiếp chạy về đảo.

Nói không chừng Phụng Túc đã nhận được tin, đang đuổi tới đây!

Còn về Li Thiển, khi hắn ôm ta chạy trên người đã trúng vài vết thương, lúc đó trong viện của hắn đầy người, nói không chừng là hắn bị thương quá nghiêm trọng nên bị bắt rồi.

Đáng chết! Thời gian càng không đủ dùng, chuyện phiền toái càng nhiều.

Biết không thể nào thiện lương, ta cũng không cần lãng phí miệng lưỡi nhiều lời với họ, trực tiếp rút Vô Phong ra bắt đầu đánh trả.

Đáng ghét, chiêu chiêu của họ đều là dồn ta vào chỗ chết, ta lại chỉ có thể nhún nhường, không thể để họ bị thương quá nặng, lại phải khiến họ mất đi lực hành động, còn phải cẩn thận không để bọn họ tàn phế, lại phải chú ý tránh tiền mâu của thuyền khác bắn sang!

Thật là.....

Ta vừa tức vừa gấp, sắc mặt tái đi. Không thể sử dụng nội lực, toàn nhờ cước pháp chạy lòng vòng, ta nào có thể lực tốt như vậy?

Trong lúc hỗn loạn, ta không chỉ một lần bị tiền mâu làm bằng xương cá kia bắn trúng, nhưng may là chỉ thương ngoài da, luôn là cảm thấy đau, tê, nóng trước, rồi khi máu mới vừa rỉ ra, vết thương đã lành lại. Tuy không chí mạng, nhưng vẫn sẽ đau a!

Thuyền đánh cá thường không lớn, không gian cho ta có thể trốn tránh cũng có hạn, thuyền đánh cá từ bốn phương tám hướng tập kích khiến ta áp lực càng lớn, luôn lo được lo mất.

Bầu trời dần dần âm u khiến ta đột nhiên nảy sinh dự báo, không còn lý đến tiền mâu như mưa của họ bắn tới, để việc phòng ngự lại cho chiếc nhẵn, ta ngẩng đầu nhìn trời, không biết từ lúc nào, đám mây đen dày đặc từ xa đã bao kín bầu trời, từng cụm đen như mực, thỉnh thoảng xẹt qua vài đạo chớp điện chói mắt, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng sấm. Mà mây đen đáng sợ đang tràn tới trên đầu ta.

“Dừng tay! Bão sắp tới rồi, nhanh đi, trước tiên lên đảo Cách Lạc Nhĩ tị nạn!” Nam tử trước đó là người đầu tiên bắn tiền mâu về phía ta lập tức hét lớn, nhanh chóng đánh thế tay chỉ huy cho những thuyền viên không nghe rõ lời hắn tản ra.

Đảo Cách Lạc Nhĩ? Ở gần đây sao? Ta cảnh giác nhìn năm sáu tên thuyền viên trước mặt, lặng lẽ đồng cứng cùng bọn họ, mà họ vẫn hoàn toàn không để ý đến những đồng bạn đã tản ra, chỉ là từ xa dùng trường kiếm và tiền mâu, còn có công cụ bắt cá trên biển chỉ về hướng ta.

Bọn họ không đi sao? Nghi hoặc của ta rất nhanh đã đạt được lời giải đáp, chiếc thuyền đánh cá khác khi vòng qua chiếc thuyền này, ném ra mấy cái móc sắt, kéo chiếc thuyền này đi, mà thuyền đánh cá trước mặt cũng dùng phương pháp này mà tiếp cận.

Họ đều không chịu bỏ rơi đồng bạn, nhưng mà, ta lo lắng nhìn mây đen đang nhanh chóng chuyển động về hướng này, thật sự không muốn nói: Các người thế này không sợ cùng nhau táng thân vào bụng cá sao!

Không mất bao lâu, mặt biển từ xa xuất hiện một điểm đen nhỏ bé, khi nhìn kĩ lại, đó chắc chính là đảo Cách Lạc Nhĩ mà họ nói đi? Thật sự là người trong tộc của Phụng Túc ai ai cũng biết đến nơi này đúng không? Chính là không chịu nói cho ta biết!

Ta không nói nên lời nhìn bọn họ phòng bị tiến gần tiểu đảo, mà ần ần có thể thấy lốc xoáy đã dần dần bức gần.

Với cự ly này ta chắc có thể bơi tới đảo đi, chỉ cần không lo tới bọn họ là được rồi.

Nghĩ thông điểm này, ta thu trường kiếm lại, trong ánh mắt ngạc nhiên của họ, thả người nhảy xuống.

Chìm sâu vào đáy nước, ở đây so với mặt biển thì bình lặng hơn nhiều, ít nhất không có gió lớn đáng sợ trở ngại! Xa xa tránh khỏi đám tiền mâu của đội thuyền tấn công lại, ta thò đầu ra khỏi mặt nước, có thể không trầm vào nước, không cần lãng phí nội lực vẫn tốt hơn, ai biết được khi lên bờ rồi bọn họ có tiếp tục tấn công ta hay không?

45. Chương 45

Ngăn cản

Trời a!

Ta chấn kinh nhìn cảnh tượng trước mặt, tay chân lạnh băng, không biết nên phản ứng thế nào!

Nếu như nói mây đen trước đó chỉ là vừa dâng lên, tình hình hiện tại chỉ có thể dùng cách hình dung ‘trời gần như sắp sụp xuống rồi’ thôi! Tầng mây đen kịt và xám bạc tách ra tạo thành một cái chén ụp khổng lồ, chặt chẽ kín kẽ che lấp mây dậm bầu trời trên đầu ta, thuận theo mép viền của cái đám mây hình chén này nhìn ra xa, lại có thể quai dị thấy được bầu trời vẫn trong xanh như cũ!

Mà lúc này, mảnh trong xanh xa xôi đó, trừ việc cười nhạo những nhân loại chúng ta nhỏ bé thế nào dưới sức mạnh của thiên nhiên, căn bản không thể đem chút an ủi nào cho những ngư dân này!

Trong gió bão còn kèm theo những hạt mưa lớn như hạt đậu, từng hạt mượn sức mạnh của gió, tạt lên mặt lại có uy lực như hòn đá nhỏ!

Khi ở trên đảo của Phụng Túc, biển cả bình lặng không sóng gió đó, lúc này tựa như đã điên cuồng, dưới sự bạo ngược của gió bão, tung ra từng hàng sóng lớn! Chuỗi thuyền đánh cá đó không biết đã bị tưới bao nhiêu nước biển, chỉ là nương theo ngọn sóng dâng cao mà bị đẩy lên, sau đó lại bị ngọn sóng hạ xuống mà bị vút lên mặt biển!

Cũng may những thuyền đánh cá này đều không có căng buồm lên, nếu không....

Ta cố gắng bảo trì tư thế đầu thò lên mặt biển, chỉ có những ai đã chân chính thử nghiệm qua bão tố trên biển mới biết được chuyện này có bao nhiêu khó khăn!

Mắt thấy những con thuyền đánh cá đó có thể bị sóng lớn nhấn chìm, ta càng kinh sợ nhìn cơn gió đã hình thành lốc xoáy, mà mặt biển vì lốc xoáy đó mà từ từ tạo nên.... xoáy nước!

Trời a! Ta trầm sâu xuống biển, nỗ lực bình tĩnh nhịp tim của mình, đã từng thấy cảnh tượng này vô số lần trong phim ảnh, bây giờ khi đích thân thể nghiệm, lại đáng sợ như thế!

Làm sao đây? Có cần cứu bọn họ không?

Ta có năng lực đó sao?

Nhìn bọn họ cố gắng điều chỉnh phương hướng của con thuyền, ráng nhanh hết mức có thể để tới được đảo Cách Lạc Nhĩ, nhưng nỗ lực vất vả lại dễ dàng bị con sóng lớn đánh tan.

Lốc xoáy và xoáy nước đang đuổi theo sau lưng, trước mặt rõ ràng đã nhìn thấy hòn đảo cát trắng nhưng làm sao cũng không thể với tới, loại công toi như thế, không chút trợ giúp, tuyệt vọng như thế....

Bọn họ.... chắc đều có thân nhân hoặc người yêu đợi chờ bọn họ trở về đi?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý niệm, ta biết ta đã hạ quyết tâm rồi.

Khi không thể có hạnh phúc, ít nhất.... bảo hộ cho những người đã có hạnh phúc đi....

Khi không thể có hạnh phúc, đã có thể làm như thế, hiện tại ta đã có hạnh phúc, thì sao lại không làm được chứ?

Lại lần nữa trằm vào nước, ta nhanh chóng bơi tới đội thuyền, muốn trước khi lốc xoáy đuổi tới chỗ bọn họ thì phải cản lốc xoáy lại.

Đáng tiếc đã trễ một bước, y phục quá mức rộng rãi trên người sau khi bị thấm ướt gây trở lực cho ta không ít, trước đây khi trằm vào trong nước cũng không gấp gáp thời gian, bây giờ khi thời gian đang gấp rút, ta đột nhiên hoài niệm chiếc quần bơi lội ngắn ngắn đơn giản đó!

Chiếc thuyền cuối cùng đó_____ cũng chính là chiếc thuyền mà ta đã ở trên đó, đã bị cuốn vào vòng ngoài của xoáy nước, mấy người nhảy lên đầu thuyền, dùng dây thừng thô to cố định mình trên thân thuyền, nỗ lực khống chế phương hướng của thuyền, cố gắng kéo dài thời gian, mà hai người khác trong số đó dùng dây thừng một đầu buộc vào cạnh thuyền, một đầu buộc vào thắt lưng mình, ở đuôi thuyền nỗ lực huơ kiếm, họ đang cố gắng cắt đứt móc sắt của chiếc thuyền phía trước cố định lên đây!

Bầu trời âm trầm hạn chế phạm vi thị lực của họ, hạt mưa vũ lớp bộp trên mặt càng có hiệu quả che giấu đi tầm nhìn của họ! Hạt mưa bắn vào mắt đau không thể tả, nhưng nếu nhắm mắt lại tránh mưa, thì lại không nhìn thấy gì nữa!

Họ mù quáng lục tìm trong ký ức vị trí của móc sắt mà quơ trường kiếm, nhưng dây thừng ở thắt lưng không tính đúng độ dài lại cản trở bước chân của họ.

Không muốn cùng chết sao?

Cho dù biết rõ chỉ có một con đường chết, cũng muốn để cho đồng bạn có hy vọng sống tiếp sao?

Người như vậy, ít nhất cũng sẽ không phải là người xấu đi?

Cho nên, chuyện mà ta làm, ít nhất cũng sẽ xứng đáng chứ?

Chỉ là không biết ta sẽ phải trả cái giá thể nào!

Ta nhàn nhạt cười, thao túng nước đang bao quanh thân thể, trong ánh mắt chấn kinh của bọn họ mà từ từ dâng lên trên mặt nước, ổn định đứng trên mặt biển sóng lớn cuộn trào!

Đưa hai tay ra, ta nỗ lực tập trung tinh thần, dùng tất cả sức lực, đem nước mưa và nước biển đang xoay quanh viên xoáy nước hòa lẫn vào nhau tạo thành lá chắn, như một tấm màn nước trong suốt, cắt đứt lực hấp dẫn của lốc xoáy và xoáy nước đối với đội thuyền sau lưng ta.

Trên mặt biển xuất hiện một màn không thể tin nổi!

Màn nước trong suốt đó dần dần hướng lên trên kéo dài ra hai bên trái phải, cuối cùng hình thành một vòng cung, đem đội thuyền và tiểu đảo sau lưng ta toàn bộ bao bọc lấy, bên trong và ngoài lá chắn hình thành hai thế giới bất đồng.

Trong lá chắn, mặt biển bình lặng, sóng biển lẫn tăn đã không thể ngăn cản đội thuyền tiến vào bờ.

Ngoài lá chắn, vẫn là sóng lớn ngập trời, cuồng phong hoành hành, mưa bão dâng cao!

Năm mươi mét.... bốn mươi mét.... ba mươi mét..... ta nương theo khoảng cách của đội thuyền và bờ biển đảo dần lui về, bảo trì khoảng cách giữa ta cùng đội thuyền, dần dần thu nhỏ phạm vi của lá chắn.

Đau đớn bén ngót trong đầu đúng giờ sau ba phút ập đến báo danh, toàn thân ta chấn động, lá chắn màn nước lay động một chút, thu nhỏ lại hẳn một vòng!

Hai mươi mét.... mười lăm mét..... đã không được rồi, ý thức của ta bắt đầu mơ hồ, không được, không thể từ bỏ, kiên trì thêm một chút! Như có cặp mắt ở sau đầu, cảm ứng rõ ràng đối với nước của ta nói cho ta biết đội thuyền cách bờ biển không còn xa nữa!

Mười mét.... tám mét.... sáu mét.... bốn mét.... chiếc thuyền đầu tiên đã có người nhảy xuống nước, bắt đầu giúp đỡ người của thuyền khác nhanh chóng lên bờ để có thể gắng sức kéo thuyền cố định ở nơi không thể bị sóng biển ảnh hưởng tới....

Thật sự là chóng không nổi nữa rồi.....

Khi cách bờ biển còn hai ba chục mét, ta rơi thẳng vào trong nước, lá chắn màn nước an toàn đó gần như đồng thời tan vỡ, cảnh tượng kỳ tích hai thế giới khác nhau cũng theo đó biến mất, gió lớn, sóng to, mưa bão vẫn tuân theo quy luật tự nhiên mà tiếp tục tàn phá.

Nhưng ít nhất những người đó chắc đã an toàn rồi đi?

Quá độ tiêu hao thể lực khiến ta không còn chút sức lực cho dù chỉ là để suy nghĩ, ngay cả chớp mắt cũng là một việc quá xa xỉ.

Dòng nhiệt lực trong nội thể đáng lý ra phải bắt đầu bảo trì hơi thở cho ta lại không có chút động tác, tựa hồ đã tiêu thất, nước biển tứ phía vốn không có bất cứ uy hiếp nào với ta tựa hồ đã tìm ra nhược điểm của ta, điên cuồng đè ta xuống, tràn vào khoang miệng và mũi của ta, phổi dường như sắp nứt ra.

Có chút.... hồi hận.... rồi nhĩ, ta trước khi mất đi ý thức mơ hồ nghĩ, ít nhất.... chắc.... nên nói..... tạm biệt.... Long Diệm.

Trong mộng lung, tựa hồ có ánh sáng ảm áp tản ra trên mặt ta, mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, lại thấy cặp mắt lực ảm áp mang theo ý cười_____ Tư Nại Khắc!

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi?” Tư Nại Khắc nhàn nhạt cười, trên mặt vĩnh viễn là tình tự không có dao động gì quá lớn.

“Ta đang nằm mơ sao?” Ta đem tầm nhìn dịch khỏi gương mặt của Tư Nại Khắc, “Thủy tinh cung thật xinh đẹp!”

“Đừng ngốc nữa! Nhanh đứng dậy.” Tư Nại Khắc buồn cười nhìn phản ứng của ta, một tay kéo lấy tay ta, kéo nửa thân dưới mềm nhũn của ta lên.

“Đi? Là thật!” Xúc cảm chân thật trên tay khiến ta đại kinh, sau đó bổ nhào vào lòng Tư Nại Khắc, “Tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm được người! Người không biết ta....” Tía lia không nghĩ lại nhả bên tai Tư Nại Khắc nửa ngày, ta cuối cùng bồi thêm một câu, “Đều tại người lần trước không nói rõ các người rốt cuộc ở đâu!”

“Nói xong rồi?” Tư Nại Khắc cười khở một cái, nhìn ta lười biếng trong lòng hẩn, dứt khoát ôm ta, đi ra ngoài.

“Nói xong rồi.” Ta thỏa mãn thở dài, đưa tay ôm quanh cổ hẩn.

“Người nói xong rồi, vậy đến phiên ta nói: Đầu tiên cần nói rõ một điểm, là ta và Long Diệm tìm được người, chứ không phải là người tìm được chúng ta. Điểm thứ hai, người đã hôn mê gần hai mươi ngày rồi, người cho rằng chỉ là ngủ một giấc thôi sao? Thứ ba, Long Diệm... hiện tại đang cần người.”

“Hai mươi ngày? Đó chính là nói, nó....” Ta kinh ngạc, có chút hoang mang hỏi.

“Đúng, sự biến chất của nó ta đã không thể giúp đỡ gì được nữa, tiếp theo....” Tư Nại Khắc mang theo thâm ý nhìn ta một cái, khiến ta vô cớ thấy lạnh sống lưng, “Chỉ có thể xem người có thể vì nó làm được đến mức độ nào.”

Không biết có phải là ảo giác không, ta cảm thấy Long Diệm trong lòng Tư Nại Khắc còn quan trọng hơn ta.

Vội vàng lắc đầu, vẫy bỏ ý nghĩ kỳ lạ, cân nhắc ý tứ của Tư Nại Khắc, ta có thể vì Long Diệm làm được đến mức độ nào? Sự biến chất của nó, cần ta giúp đỡ cái gì sao? Ta có thể giúp nó cái gì? Làm được đến mức độ gì? Câu nói này.... có chút.... ái muội a....

“Đợi đã!” Ta đột nhiên giãy dụa, nhảy khỏi vòng tay Tư Nại Khắc, “Phụng Túc và Li Thiển thế nào rồi?”

Thấy ta dùng chân, Tư Nại Khắc kéo ta tiếp tục đi, vừa trả lời vấn đề của ta:

“Ngư dân được người cứu trở về tuyên truyền người là ‘thần tích’, ca ca của Phụng Túc đoạt vị không thành, lén lút chạy mất, Phụng Túc đã tìm kiếm người ở vùng biển gần đây tròn mười chín ngày. Còn về Li Thiển....” Tư Nại Khắc do dự một chút, khiến lòng ta phát lạnh, “Khi giúp người chạy thoát đã bị thương, vốn là không có chuyện gì, chỉ cần hấn chịu nghỉ ngơi ở đền hoàng, nhưng hấn nghe nói người rơi xuống biển, trước hết là nhảy dựng lên đánh cho Phụng Túc và lão gia tử của hấn một trận, sau đó cùng Phụng Túc liên tục đi tìm người, cho nên rất tiêu tụy, vì thể lực hao hụt quá lợi hại, đã ngất xỉu bảy, tám lần rồi, nhưng không có nguy hiểm tính mạng.”

“Người.... người.... người không thể cho bọn họ biết ta không có chuyện gì sao?” Ta vừa tức vừa gấp, không biết nên nói cái gì cho tốt, “Ta đã mượn danh nghĩa của thần long đại nhân nói cho bọn họ rồi!” Đối với trách cứ của ta, Tư Nại Khắc có chút không vui, “Là bọn họ tự mình thích lo lắng, luôn muốn tìm được người trước rồi nói sau, Long Diệm đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa, ta đương nhiên không thể bỏ nó lại không quản, chạy đi an ủi hai tên gốc không thể bảo vệ được người!”

“Xin..... xin lỗi.” Ta cũng cảm thấy ngữ khí của mình quá xúc động, chỉ đành buồn bực cáo lỗi.

“Không cần, người nhanh đi gặp Long Diệm đi! Đợi khi sự biến chất của nó hoàn thành, người lập tức có thể đi tìm hai tên ngu xuẩn kia!” Than thở, Tư Nại Khắc bắt đầu đi kéo ta tiếp tục đi, hấn trước giờ chưa từng chân chính tức giận với ta, dù sao bản thân hấn trước giờ cũng không có bảo vệ tốt cho ta, vậy mà hấn còn nói làm bảo tiêu của ta ba tháng nữa! Nhưng xảy ra chuyện của Long Diệm, cũng là việc bất đắc dĩ....

Nơi đây là thế giới thủy tinh chân chính. Đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím, trắng, đen....

Trong suốt, bán trong suốt, không trong suốt....

Màu đậm, màu nhạt.....

Thủy tinh mỹ lệ vô số đủ mọi hình dạng tạo thành cung điện rộng lớn dưới đất, nhìn lên trên thậm chí có thể thấy được các chủng loại cá đang bơi lội....

Đi trong cung điện này, cảm giác lớn nhất, chắc là nhẹ nhõm đi? Tuy không nói được là tại sao, nhưng cảm giác tự nhiên lại giống như sắp sửa trôi đi so với ở trên đại lục hoặc trong nước hoàn toàn bất đồng, nói thế nào đây?

Chỉ cảm thấy thân thể giống như lâng lâng không gì bằng, cứ như chân hơi dụng lực cũng có thể bay lên.

Tư Nại Khắc không nói thêm gì, chỉ là kéo ta đi tới trước, nhưng càng đi tới, cảm giác trôi nổi đó càng rõ ràng.

“Đến rồi.” Tư Nại Khắc dừng lại sau một ngã rẽ, biểu thị ta một mình tiến vào.

Trước mặt là cánh cửa đang mở rộng, tình cảnh bên trong khiến ta mở to miệng.

Đây là một căn phòng trống trải rất rộng lớn, mắt người có thể thấy từng hạt phát quang nhỏ bé vô cùng đang trôi nổi từ phía, đưa tay ra nhưng lại không bắt được cái gì, chính giữa căn phòng có một vật thể dạng kén trong suốt màu lửa đỏ đứng thẳng cao hơn hai mét.

Trong cái kén đó có một người, không, nên nói nửa người trên của hấn là người, nửa người dưới lại vẫn bảo trì thân thể của ngựa.

Trong cái kén trong suốt mà hấn đang đứng, có càng nhiều hạt phát quang ảm Ứt..... chắc là trong dịch thể đi?

Tuy gương mặt với mái tóc ngắn đỏ như lửa đó ta chưa từng gặp qua, nhưng nếu như ta còn nghi ngờ thân phận của hấn, tính ra ta không gốc cũng là kẻ ngu.

“Long Diệm!” Ta chạy tới, nhưng vật hình kén trong suốt mỏng manh đó lại ngăn cản cánh tay hướng tới thiếu niên đó của ta.

Có lẽ là do nghe thấy âm thanh của ta, thiếu niên cúi đầu như đang ngủ đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mắt của hấn..... mắt của nhưng sao lại là màu lửa đỏ? Là do tầng kén lửa đỏ trong suốt mỏng manh này làm ta nhìn lầm sao?

“Y Ân? Người cuối cùng cũng đến rồi....” Thấp giọng nhẹ nhàng như chiếc lông vũ lướt qua tai ta, ta chịu không được run rẩy một chút.

“Long Diệm, người có gấp gáp không? Người cần ta làm cái gì không? Ta làm gì mới có thể giúp người?” Ta cấp thiết hỏi, muốn kéo hắn ra khỏi cái kén này. Nhưng tính đàn hồi của tầng mỏng trong suốt này quá tốt, ta làm sao cũng không thể đập bể nó.

“Không tác dụng đâu....” Cặp mắt to đỏ lửa đó nhìn chăm chăm lấy ta, thấp giọng than thở nói bên tai ta:

“Ta đã không thể chống đỡ được nữa, trước khi ta rời khỏi, có thể nhìn thấy người đã là đủ rồi....”

Hắn vừa nói vừa đưa tay ra, cách một tầng màn mỏng trong suốt dẻo dai giao thoa ngón tay với ta.

“Cái gì mà không thể chống đỡ nổi nữa? Cái gì mà rời khỏi?” Trong tim chua xót kỳ lạ, ta cố gắng lắc đầu, “Người đang nói bậy cái gì!”

“Hắn không thể hoàn thành biến chất, chỉ có thể hồn phi phách tán..... đáng tiếc, hắn là đồng loại duy nhất mà ta gặp được sau bao nhiêu năm như thế, thật sự không muốn nhìn hắn chết.”

Tư Nại Khắc không biết lúc nào đã tới cạnh ta, trong miệng thì nói là đáng tiếc, nhưng một chút cũng không nhìn ra biểu tình đáng tiếc gì cả.

“Cái gì?” Chấn kinh nhìn thiếu niên trước mắt tràn đầy bất đắc dĩ, ta cảm thấy rất đau lòng!

“Không được! Không được! Không được! Người nhất định phải hoàn thành biến chất! Ta có thể giúp người cái gì? Người nói a! Người nhanh nói a!” Ta khẩn trương hô lớn, lại thấy được trong mắt thiếu niên xẹt qua chút kỳ vọng, “Y Ân, người nguyện ý nói người yêu ta không?”

Cái gì? Ta nhất thời ngốc lảng.

Nhìn thấy ánh mắt thiếu niên dần dần lạc lõng, ta lập tức nói, “Ta yêu người, ta yêu người! Nhớ không? Câu đầu tiên ta nói với người, ‘đừng gấp, đừng gấp, người muốn về nhà đúng không? Thảo nguyên Lâu Tây, là nơi rất tốt. Ta đưa người về nhà được không? Ta sẽ thả người đi, người nhà của người cũng đang đợi người phải không?’ Đúng không? Đúng không? Ta nói như thế đúng không? Có lẽ sau khi người biến chất không thể trở về bên cạnh người thân của mình, nhưng ta sẽ luôn ở bên người, ta cam đoan, ta cam đoan!”

Kỳ quái, ta sao lại nhớ rõ ràng lời nói lúc đó với hắn vậy?

“Người thật sự yêu ta sao?” Thiếu niên hơi kinh ngạc một chút, chậm rãi lắc đầu, sau đó chớp cặp mắt yêu dị màu đỏ nhẹ nhàng nói, “Y Ân, cho dù người không yêu ta, ít nhất làm được cam đoan hiện tại của người, có thể không?”

“Cam đoan?” Ta lập tức gật đầu, “Ta cam đoan, ta cam đoan ta sẽ luôn ở bên cạnh người!”

“Được, ta tin tưởng lời cam đoan của người!” Thiếu niên đột nhiên hung hăng đẩy ta ra, “Vì cam đoan của người, ta sẽ nỗ lực một lần cuối cùng! Ta dùng hai ngày còn lại vốn dùng để được ở bên người đánh cược cho lần nỗ lực này, người phải đợi ta!”

Ta bị hung hăng đẩy ra rơi vào trong lòng Tư Nại Khắc, chấn kinh nhìn thiếu niên bị ánh sáng đỏ bao chặt lấy.

46. Chương 46

Biến chất

Thiếu niên ngẩng đầu lên, dang rộng hai tay, hắn mở đôi môi tuyệt lệ ra, phát ra tiếng thét vô thanh, mái tóc đỏ ngắn ngắn nhẹ nhàng bay bay, chỉ là một động tác đơn giản, không khí xung quanh đã biến đổi.

Hạt quang lưu động xung quanh bắt đầu tràn về cái kén, loại cảm giác lâng lâng cũng biến mất, cảm thấy hơi thở tựa hồ cũng trở nên khó khăn.

“Chuyện gì vậy?” Ta nắm áo Tư Nại Khắc, gấp gáp hỏi.

“Từ một số ý nghĩa mà nói, ta và hần....” Hần chỉ thiếu niên tóc đỏ trong kén, “..... Không phải là nhân loại, người biết rõ không?”

Phí lời, các người là động vật! Ta hung hăng trừng một cái, không lên tiếng.

“Không, ý của ta là, chúng ta....” Tư Nại Khắc ngừng một lát, ta có một loại cảm giác, hần đang tìm kiếm trong mớ ký ức trước kia của ta, để tìm một phương thức biểu đạt thích hợp, “Đúng rồi, chúng ta là linh thể, hoặc nên nói đơn giản một chút, chúng ta chỉ là một cỗ....” Hần nhú mào, lại ngừng một lát, rồi mới phun ra được về sau: “... năng lượng cường đại, có tư duy của chính mình!”

“Năng lượng vật chất hóa!” Năm chữ này tiến vào trong đầu ta.

“Chúng ta từng dùng hình thái động vật để tồn tại, nhưng mà.... nói thế nào đây.... đó là một sắc bảo vệ, hoặc nên nói là toi luyện, lúc ban đầu, chúng ta đều là năng lượng, đương nhiên, hiện tại vẫn vậy.”

Tư Nại Khắc có chút không biết làm sao giải thích với ta, do dự rất lâu, cuối cùng hần tiếp tục:

“Nói thế này đi, trạng thái vốn dĩ của chúng ta là trứng, sau đó chúng ta từ trong trứng phát triển thành trạng thái ấu trùng là toi luyện, sau đó chúng ta kết thành kén biến chất thành bộ dáng hiện tại.”

“Ta đại khái đã hiểu rồi.” Ta trầm ngâm, nhưng vẫn không nhin được hỏi tiếp, “Vây chiếu theo cách nói của người, Mã Vương chắc đã sống rất lâu rồi?”

“Không, ân, để ta nghĩ đã.” Tư Nại Khắc ngẩng đầu, nửa ngày sau mới nói, “Linh hồn, dùng từ này đi, chúng ta toi luyện là linh hồn, mà thân thể trước khi biến chất thì không quan trọng, cứ như hần vậy, trước lần trở thành Long Diệm Mã Vương, hần chỉ là ngựa, sẽ chết, nhưng linh hồn sẽ tiếp tục tồn tại, cho đến khi trở thành một sinh mạng tiếp theo.”

Không phải chính là luân hồi sao? Đây thì có gì không tiện giải thích chứ? Ta đảo mắt trắng dã, không muốn lý tới hần nữa, quần các người là gì, dù sao sẽ không đối với ta bất lợi là được rồi!

Lại nhìn sang thiếu niên, cả người hần đã bị những hạt cát nhỏ bé hoàn toàn bao chặt, nhưng từ tư thế của hần thì có thể thấy, hần rất thống khổ.

“Hần hình như rất thống khổ, tại sao?” Nhin không được lại hỏi Tư Nại Khắc một câu.

“Biến chất, là phải dùng tất cả sức lực của bản thân, đem thân thể cũng chuyển hóa thành năng lượng, sau đó vĩnh viễn thoát ly khỏi hình dạng động vật. Có năng lực cường đại tích lũy theo thời gian có thể khiến cho quá trình này ngắn hơn, nếu như sức lực không đủ, hoặc chịu không nổi loại thống khổ đó, hần sẽ không thể kiên trì nổi nữa.” Nhàn nhạt trả lời, Tư Nại Khắc nhún vai, “Chỉ có cái này, ta không thể giúp hần.”

Có nghe nhưng không hiểu! Ta trừng mắt nhìn hần, rồi bước nhanh về phía trước, hần không ngăn cản, chắc là sẽ không có nguy hiểm đi?

Đưa tay nắm vai thiếu niên vì đau đớn mà co lại thành một cục, ta lớn tiếng la lên: “Long Diệm! Nghe thấy không? Ta sẽ ở đây nhìn người, người có thể nắm tay ta, đau đớn đó, ta sẽ chia sẻ cùng người!”

Thân thể trong kén thoáng chốc chấn động, do dự một lát, thiếu niên đưa hai tay ra, ta lập tức đón lấy, sau đó giao mười ngón tay với hần, hai tay hần lập tức co chặt, đè ép giữa các ngón tay với nhau giúp ta tương đối rõ ràng hần có bao nhiêu đau đớn.

Ta thấp giọng nói, “Long Diệm, đừng nghĩ tới những đau đớn đó, hãy nghĩ tới nơi chúng ta cùng bên nhau trước đây. Còn nhớ không? Ta chạy khỏi Vô Hồi Cốc, người sau đó lên chạy ra tìm ta, nhất định chịu nhiều khổ sở đi? Khi gặp được ta ở Phụng Duyệt, người có phải là rất cao hứng không? Còn có, khi chúng ta chạy khỏi Phụng Duyệt, người nhảy thật cao a! Nếu như không phải nhờ người, ta căn bản không chạy thoát rồi nhĩ? Vẫn là người lợi hại nhất!”

“Ngô, còn có người mang ta đi nhìn gia hỏa sau lưng kia biến chất, ta cái gì cũng không biết, thế nhưng còn phát giận với người, người lúc đó có phải là rất tức giận ta không a? Tối hôm đó, khi Tư Nại Khắc biến chất, ta không có thấy được đến cuối cùng, ta ngủ mất tiêu, có phải rất mất mặt không? May mà có người che chắn, không để hần thấy ta, nếu không thì mất mặt chết rồi! Đáng tiếc sau đó, người liền rời khỏi ta. Nhưng không sao cả, chỉ cần người có thể chống đỡ qua cửa ải này, chúng ta có thể luôn ở bên nhau rồi!

Nói thật, người đối với ta so với những người kia còn tốt hơn! Nếu như người không ghét không phiền ta, người cũng sẽ luôn ở bên ta chứ?”

Không biết vì sau, cứ nói cứ nói, ta lại.... khóc rồi?

Thân thể nóng lên, tựa hồ có thứ gì đó đang xao động, sau đó cảm giác như lửa thiêu từ trong đầu kéo thẳng đến hai tay, nhẹ hừ một tiếng, ta có chút không biết làm sao nắm chặt tay của thiếu niên tóc đỏ, không biết cảm giác này là tốt hay là xấu.

“Chết rồi!” Tư Nại Khắc vội vàng bước tới, một tay ôm ta, “Nhanh buông tay! Người sẽ chết!”

“Tại sao?” Trong đầu tựa hồ bị tê liệt, ta có thể cảm giác được khi Long Diệm cảm nhận được nhiệt lượng đó, đau khổ trên thân thể sẽ có chút hòa hoãn, ta sống chết nắm chặt ngón tay hắn, không nghe theo chỉ dẫn của Tư Nại Khắc.

“Nhanh buông tay! Hắn đã không sao rồi, còn lại hắn đã có thể tự mình đối phó. Còn không buông tay, người sẽ chết!” Tư Nại Khắc tràn đầy chấn kinh và hoảng loạn, liều mạng kéo ngón tay đang giao chặt của ta.

Có lẽ là nghe thấy lời của Tư Nại Khắc, thiếu niên buông hai tay của mình ra, mà ta, rất mất mặt, lại một lần nữa ngất đi trong lòng Tư Nại Khắc.

Nhưng ta tựa hồ nghe thấy Tư Nại Khắc nói một câu “xin lỗi”, là đang nói với ta sao? Tại sao?

Khi mở bừng mắt ra, ta có chút không phân rõ mình đang ở đâu.

Gió biển mát mẻ, bãi cát mềm mại, bóng cây lay lắt, sóng biển dịu dàng....

Đây là....

Đây hình như là đảo Cách Lạc Nhĩ đi?

Ta híp mắt lại, cố gắng tập trung sức lực đứng lên, lập tức một bóng người bổ lên người ta kèm theo một tiếng reo vui: “Y Ân! Người tỉnh rồi!”

“Ai?” Ta nặng nề nằm tại chỗ, trước mắt lất lư hỏa diệm.

“Là ta a!” Bóng người ngẩng đầu lên, tóc ngắn đỏ lửa, hai mắt màu đỏ, đôi môi tuyết lệ....

“Long Diệm?” Ta chớp chớp mắt, tỉ mỉ đánh giá hắn.

“Đúng a! Đúng a! Nhưng người có thể đặt cho ta một cái tên mới!” Hắn vui vẻ cười, sau đó lùi sang một bên ngoan ngoãn ngồi, “Xin lỗi, có phải ta rất nặng không?”

Ngô.... sẽ không a! Thiếu niên thon thả như thế! Thật đáng yêu! Chính là có một điểm không tốt: Thân hình quá cao.

Tại sao bọn hắn mỗi người đều cao hơn ta a? Li Thiển cao hơn ta, Phụng Túc cao hơn ta, hiện tại Long Diệm nhìn có vẻ tương đương tuổi với ta cũng cao hơn ta.

Kỳ quái, tại sao lại so sánh Long Diệm với bọn họ, chỗ nào không đúng nhỉ? Ta đột nhiên có một cảm giác phát lạnh trên lưng.

Ấn ả, trong đầu xẹt qua một câu Phụng Túc đã từng nói ‘Dù sao bị kẹp ở giữa chịu tội là người...’, Loại cảm giác ái muội bất minh lại tới rồi, trong lúc hoảng hốt, lại nhớ tới khi Long Diệm biến chất hình như có hỏi ta có yêu hắn không?

Không phải đi ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Ta vô lực kêu thảm vì suy đoán của mình, lẽ nào ta thật sự là đang tự tìm tội để chịu sao?

47. Chương 47

Hoan ái

Từ khi tỉnh lại ở thủy tinh cung, ta liền phát hiện thân thể của mình tựa hồ càng vô dụng, nhưng không phải nói nơi này đau, nơi kia không thoải mái, mà là.... ta càng yếu đuối, đi vài bước hoặc là chạy vài bước, liền sẽ mệt đến thở phì phì.

Quá không có thiên lý rồi! Vốn thân thể này chính là đã rất kém, hiện tại lại còn....

Có lẽ là Tư Nại Khắc đã thông qua thủy kính mượn thân phận thần long đại nhân nói cho Phụng Túc và Long Diệm thời gian đích xác ta sẽ trở về, muốn bọn họ kiên nhẫn chờ đợi, cho nên hôm nay sau khi ta tỉnh lại sau năm ngày hôn mê, xung quanh đảo Cách Lạc Nhĩ không còn thấy những tàu đánh cá tìm kiếm nữa.

Long Diệm cười rất vui vẻ, “Y Ân, người hiện tại có thể làm đặc sứ của thần long đại nhân nga, người muốn dùng phương thức thể nào để trở lại đảo đó?”

“Phương thức nào?” Ta chớp chớp mắt, còn có thể có phương thức nào? Lời của gia hỏa này thật cổ quái!

“Ví dụ như để ta ôm người trực tiếp từ mặt biển đi về này! Hoặc đột nhiên lập tức trực tiếp xuất hiện trên đảo này!” Long Diệm hưng phấn khiến ta không kìm được cười khổ, “Tư Nại Khắc đâu? Hắn sao lại không ở cùng chúng ta?”

“Tuy khi mượn danh thần long đại nhân hắn không phải mang bộ dáng hiện tại, nhưng thanh âm vẫn không thể thay đổi, vạn nhất bị bọn họ chú ý được thì không tốt, cho nên Tư Nại Khắc nói người có việc tìm hắn cứ gọi tên hắn là được!”

Là như vậy sao? Tư Nại Khắc thật ra là không muốn xuất hiện trước mặt trước mặt quá nhiều người đi? Từ ngày đầu tiên hắn đi bên ta đã vậy rồi, hắn rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, rất ít khi có người khác ngoài ta thấy hắn, mượn thân phận thần long đại nhân mập mờ mơ hồ, che giấu tất cả vết tích rằng hắn từng tồn tại trên tinh cầu này....

Cũng đúng thôi, người có dung mạo tuấn dật như hắn tuy không ít, nhưng rất ít người có thể có khí chất mê mị như hắn, cao ngạo độc đáo, đứng trên đỉnh nhân sinh, trong mắt hắn, tất cả sinh mạng trên thế giới này chỉ có thể được coi là con kiến, ngay cả ta, cũng chỉ vì quan hệ với Long Diệm, mới có thể tạm thời lưu lại ấn tượng trong mắt hắn đúng không?

Đầu mệt quá, ta muốn ngủ!

Tinh thần ta đột nhiên hoảng hốt một chút, sau đó ta trực tiếp ngã vào hai tay của Long Diệm, “Tùy người dùng phương pháp nào trở về đi! Ta mệt quá!”

Thương yêu ôm ta vào lòng, Long Diệm đột nhiên nói, “Xin lỗi.”

“Các người làm sao vậy? Tại sao hai tên các người cứ gấn chữ xin lỗi lên miệng vậy?” Ngáp một cái, ta nhỏ giọng lầm bầm, vùi vào ngực hắn, rất nhanh mất đi ý thức.

.

.

Ân.... nóng quá.... là ai đang hôn ta.... đừng....

Trong tầm nhìn mơ hồ xuất hiện một mái tóc màu nâu, là Li Thiển!

“Li Thiển.... ân... người đang làm gì.... ngô....” Ta toàn thân xích lô nằm trên giường, Li Thiển hôn quả đầu nhỏ bé khả ái trước ngực ta, bàn tay đã đem phân thân non yếu của ta chơi đùa đến cứng ngắc vô cùng.

“Người tỉnh rồi?” Li Thiển ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười thật rộng, “Tiểu tử đó thật lợi hại! Nói người hôm nay nhất định sẽ tỉnh!”

“Người....” Thân thể tay chân vô lực của ta muốn thoát khỏi hắn hoàn toàn là nằm mơ, chỉ đành cắn răng hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Người đã ngủ mười mấy ngày rồi, tuy tên tiểu tử tóc đỏ đó nói do người bị cạn kiệt thể lực, nhưng ta đã dứt cho người rất nhiều thuốc bổ, vậy mà người cứ liên tục ngủ, tiểu tử đó cứ ở bên người một tắc cũng không rời, ta và Phụng Túc muốn lại gần người đều không được, ngay cả việc dứt được cho người, tiểu tử đó cũng đoạt mất khỏi tay ta, nếu không phải ta tranh luận gay gắt, chỉ sợ cả ta và Phụng Túc, đều phải bảo trì khoảng cách năm bước trở lên với người rồi!” Li Thiển vẻ mặt ủy khuất trả lời.

“Vậy người hiện tại.... ân..... đang làm cái gì!” Ta vừa xấu hổ vừa tức giận nói nhỏ.

“Ha ha....” Li Thiển lộ ra nụ cười gian xảo, “Tiểu tử đó bị Phụng Túc dụ dỗ lộ ra tin tức, nói hôm nay người nhất định sẽ tỉnh lại, cho nên ta đem một chút đồ cho Phụng Túc, để hắn đi bãi bình với tiểu tử đó rồi.” Nói rồi, biểu tình trên mặt lại trở thành ai oán, “Chúng ta lo lắng cho người lâu như vậy, người lại một chút tin tức cũng không cho chúng ta, không dễ dàng gì mới trở lại, lại mang theo một tiểu tử tóc đỏ không biết từ đâu chui ra ngăn cản không cho chúng ta lại gần người, chúng ta đã nhịn mười mấy ngày rồi, người sẽ không trách chúng ta đi? Lại nói, như vậy....” Bàn tay hắn nắm lấy hoa hành non nớt của ta bắt đầu tăng nhanh tốc độ, ta phiền muộn hừ một tiếng rồi phát tiết trong tay hắn, “Như vậy..... người không phải càng mau tỉnh hơn sao? Người không thích hả?

Thân thể đã bị khơi dậy dục vọng nào có thể dễ dàng thỏa mãn như thế, lại nhớ tới Tư Nại Khắc từng nói hắn vì tìm ta mà ngắt xiêu bảy tám lần, ta còn có thể nói gì nữa? Chỉ đành nâng mi trừng mắt nhìn hắn một cái, để mặc hắn dẫn ta thăng lên đỉnh cao dục vọng.

“Ân.... a ha.... đừng nữa.... người.... người để ta....” Thân thể vì *** mà đỏ bừng lên vô lực giãy dụa, Li Thiển ngồi trên giường, cho ta dựa lưng vào lòng hắn, nhẹ hôn khăng cắn sau gáy ta, một tay ngắt nhéo đầu hoa phía trước, hai chân đặt phía dưới hai đầu gối của ta, tách hai chân ta ra thật lớn, nam tính cự đại hỏa nhiệt được nội bích non mềm trong thông đạo của ta chặt chẽ bao lấy, nhanh chóng vội vã luật động, một bàn tay khác lại nắm chặt hoa hành muốn dâng tới cao trào của ta. Hai tay ta vô vọng muốn đạt được giải thoát khỏi bàn tay đáng ghét đó của hắn, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

“Li Thiển.... người.... người tha cho ta đi..... a!” Nam tính đang vào ra trong mật huyết dưới người ta hung hăng trùng kích vào điểm mẫn cảm trong nội thể, khiến ta không tự chủ phát ra tiếng kinh hô, thân thể đã tích lũy quá nhiều khoái cảm lại vô pháp được giải phóng, ta giãy dụa lắt lự nhưng chỉ lại càng khiến hắn thêm hưng phấn.

“Li Thiển! Y Ân tỉnh rồi sao....” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy mở, Phụng Túc hé cửa thò đầu vào, ta bị biến cố này dọa sợ thét lên, thân thể không mảnh vải che bị bày thành tư thế phóng đảng thế này, hơn nữa còn là đối diện với cửa ra vào! Ta xấu hổ muốn chết, “Đừng nhìn! Phụng Túc, đừng nhìn ta!” Đưa tay tới nơi bàn tay của Li Thiển vẫn đang đặt trước ngực ta đánh ra, ta hoảng loạn nỗ lực giãy dụa, muốn thoát khỏi tình cảnh xấu hổ hiện tại.

“Li Thiển, người tên tiểu tử này! Tối qua người để ta đi chuốc say tên tiểu tử tóc đỏ đó, chính là vì muốn độc chiếm Y Ân sao?” Phụng Túc bị cảnh tượng *** mỹ trước mắt dọa ngây ngốc híp mắt lại, cặp mắt màu tím lam trong xanh thoáng chốc biến thành màu tím thâm gần như yêu dị, tiện tay đóng cửa, hắn không những mắt không chuyển nhìn chúng ta, còn bắt đầu chậm rãi thoát y phục.

“Đừng.... không được.... ô....” Ta kinh ngạc ý thức được hắn muốn làm cái gì, trên mặt nóng hổi như sắp bốc khói, càng thêm dục lực muốn thoát khỏi người Li Thiển. Li Thiển lại cười nhẹ một tiếng, hung hăng liên tục trùng kích mấy cái vào điểm chí mạng trong nội thể của ta, ta nhất thời toàn thân run rẩy mất đi tất cả sức lực giãy dụa.

“Y Ân, người dọa chúng ta sợ hãi, cho nên, người cần phải bồi thường thỏa đáng cho chúng ta mới đúng. Không dễ dàng gì người mới quay lại, nhưng lại để tiểu tử tóc đỏ kia canh bên người người không để chúng ta tiếp cận, người nói, món nợ này chúng ta phải tính thế nào?” Phụng Túc trước tiên cho ta một nụ hôn nóng bỏng triền miên, sau đó đem đầu hôn ấn lên gáy ta, xương quai xanh, kéo dài đến khi quả đầu của ta bị nuốt vào đôi môi mỏng của hắn.

“A ha..... đừng.... đừng như vậy....” Ta lay động thân thể, hắn lại nhẹ cười một tiếng, quỳ xuống trước giường, ngậm hoa hành vừa rời vì chấn kinh mà đã mềm xuống của ta vào miệng, xúc cảm ấm áp nóng bỏng đó, kích thích khi đầu lưỡi liếm lên, khiến hoa hành của ta rất nhanh hồi phục sức sống.

“Không.....” Đang muốn một hơi phát tiết lên đỉnh, ta lại bị gia hỏa đáng ghét sau lưng đưa tay ngăn cản, ta mắt ngấn đầy lệ vô thanh khấn cầu Phụng Túc, hẳn lại trao đổi một ánh mắt với Li Thiển, Li Thiển càng ôm chặt ta ghé sát vào hẳn, để Phụng Túc cũng lên giường.

“Các người..... các người muốn làm cái gì..... đừng....” Li Thiển dùng hai tay nâng chân ta lên, chậm rãi cùng Phụng Túc đối diện quỳ lên, cự đại kiên đỉnh không ngừng giày vò nhược điểm của ta cố gắng trừu sáp vài cái, sau khi bùng phát trong nội thể ta, mềm xuống, nhưng hẳn lại không rút ra. Ta vô lực hướng người về trước, nửa người trên dựa vào Phụng Túc, có một dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, Li Thiển đem hai chân ta tách ra thật lớn, sau đó Phụng Túc dán sát vào ta, thò tay nhẹ nhàng ma sát ở bộ vị ta và Li Thiển đang kết hợp, rồi nhờ dịch thểбет dính trước đó trào ra thuận theo nam tính đã mềm xuống của Li Thiển mà nhét vào mật huyết của ta.

“Không.....” Ta kinh sợ ý thức được ý đồ của bọn họ, liều mạng lắc đầu, vô lực huy động hai tay muốn đẩy Phụng Túc trước mặt ra, “Đừng..... đừng..... ta sẽ chết đó..... không được..... ô a.....” Ngón ta nhờ nam tính của Li Thiển mềm xuống đã nhét vào mật huyết của ta rất nhanh gia tăng lên ba ngón, mà nam tính của Li Thiển lại dần dần có xu hướng ngừng đầu trong nội thể của ta!

Hai người bọn họ lại trao đổi một ánh mắt, Phụng Túc rút hai ngón tay ra, dùng một ngón còn lại kéo vách mật huyết của ta ra một kẽ hở nhỏ, một tay nắm lấy dục vọng cứng lớn của mình thuận theo kẽ hở nhỏ bé nhét vào thân thể ta!

“Đừng! ! A! ! !” Có lẽ là nam tính của Li Thiển vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, khi Phụng Túc kiên quyết nhét vào thân thể ta, ta chỉ cảm thấy được một chút hơi hơi nghẹn đau, nhưng tiếp theo đó hẳn ở nơi bộ vị bị tách mở tới lui ra vào, lại khiến ta đau đớn gấp bội.

Càng chết chính là, nam tính vẫn ở trong thân thể ta của Li Thiển bị động tác của hẳn kích thích mà cứng lên, cũng bắt đầu gia nhập vào hàng ngũ giày vò ta.

“Đừng..... các người.... a.... đáng ghét.... các người.... ô ô....” Hai nam tính cự đại đã bắt đầu động tác trong thân thể ta đem lời báo oán và kêu thảm của ta đánh tan, bọn họ giống như đã thương lượng tốt mà lưu phiên phát động tấn công vào nhược điểm trong nội thể của ta, một cái lui ra, một cái khác lập tức bổ sung vào, một cái trực tiếp trùng kích vào điểm đó, một cái khác lại kiên quyết mượn lực đâm vào và rút ra mà day day điểm đó, cho đến khi ta toàn thân vô lực đeo trên người bọn họ, không tìm được một chút sức lực nào để giãy dụa nữa.

Vết thương hơi nhẹ rỉ máu kích thích dòng nhiệt lưu không chịu khống chế trong thân thể ta, nó liền giống như cứu binh lập tức chảy đến nơi vết thương rỉ máu tiến hành tu bổ, nhưng nhiệt lượng này lại khiến cho Li Thiển và Phụng Túc càng thêm hưng phấn!

“Không.... nóng quá..... ân.... a ha.... ô a..... ân.....”

Nhiệt độ như bị lửa thiêu cháy làm ta đỏ mồ hôi thấm ướt toàn thân, thừa nhận sự xuyên xỏ từ dưới lên trên dụng lực của hai người bọn họ, trong thiên đường dục vọng không ngừng bị ném lên ném xuống, lại không tìm được một chút phương hướng cho lý trí.

“Thật náo nhiệt a! Khó trách phải hạ được với ta!” Long Diệm đột ngột xuất hiện bên cạnh trừng to hai con mắt lửa đỏ đăm đăm nhìn ta, nhưng lại không có một chút ý tứ hưng sư vấn tội. Mà hai người kia lại chỉ nhìn hẳn một cái, rồi tiếp tục trầm mê trong yến tiệc của dục vọng được thỏa mãn, bọn họ đối với sự xuất hiện đột ngột của Long Diệm có phải đã quen rồi không? Thế nhưng lại không có bất cứ phản ứng nào.

“Long Diệm?” Ta xuy yếu đưa tay về hướng hẳn, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, “Cứu ta!”

Hai tiên diên này đã ôm ta không biết làm bao lâu rồi, nhưng bọn họ lại thống nhất ý chí sống chết không để ta đạt đến cao trào!

“Y Ân, người vào lúc này còn có tâm tư cầu cứu a?” Trả lời ta, là hai nam nhân bên cạnh càng luật động diên cuồng!

“Không.... Long Diệm..... cứu ta.... ô ô..... a.....”

Long Diệm không nói một lời đứng trước giường, đột nhiên đưa tay nắm lấy mái tóc dài của ta, dùng sức hôn lên môi ta, sau đó giải khai y sam của hắn, đem dục vọng hỏa nhiệt nhét vào trong miệng của ta!

“Ngô... không...” Ta theo tiềm thức bắt đầu phản kháng, ta trước giờ chưa từng làm qua chuyện này, tiểu tử đáng chết này!

Li Thiển từ sau lưng kéo hai chân bị tách ra xa của ta, nháy mắt với Phụng Túc, Phụng Túc cười nhạt, sau đó một tay nắm chặt hai tay đang giãy dụa của ta thuận thế khống chế ra sau lưng ta, tư thế này khiến nam tính trong nội thể ta của hắn và Li Thiển nhét vào càng thêm chặt!

Hai tay bị bó buộc, tóc ta lại bị Long Diệm nắm chặt, phải theo ý nguyện của hắn nuốt vào dục vọng của hắn.

Ta chỉ có thể ủy khuất nỗ lực lắc đầu và lay động thân thể, muốn thoát khỏi tình cảnh bi thảm này.

Nhưng giãy dụa như vậy lại hiển nhiên càng kích khởi thú tính của ba nam nhân này, cự đại luật động trong thân thể ta càng tăng nhanh tiết tấu, mà cự vật càng lúc càng lớn trong miệng lại hạn chế hơi thở của ta, khiến ta gần như thở không ra hơi.

Cuối cùng, khi ba người bọn họ trước sau phát tiết ra dục vọng, ta lại lần nữa ngất đi.

48. Chương 48

Long hôn

“Tốt, tốt lắm rồi!” Giọng nói thanh thoát mà mang theo chút trào phúng có cảm giác dị thường quen thuộc.

Đi? Đây không phải là giọng nói của Tư Nại Khắc sao?

“Y mới hôn mê mười mấy ngày, các người không thể cho y nghỉ ngơi hai ba ngày sao? Gấp gáp như thế làm gì?”

Hình như ngữ khí có chút bất thiện a! Xảy ra chuyện gì à?

“Y ứng phó với từng người trong các người đã phải cố sức rồi, các người cư nhiên còn ba người cùng thượng! Thật muốn để y chết sao?”

Phần nộ? Tình tự kích động dậy sóng như vậy, chắc sẽ không xuất hiện trên người Tư Nại Khắc chứ? Hắn vẫn luôn rất ôn văn nho nhã, vẫn luôn rất lạnh tĩnh a!

“Hai người bọn họ thì cũng thôi đi, nhưng không nên nhất chính là ngươi! Long Diệm, ngươi rõ ràng biết thân thể hiện tại của Y Ân không chịu nổi, sao lại còn cùng bọn họ hồ nháo nữa?”

Nhưng mà, hắn đang nói hình như là ta a.....

Nỗ lực mở mắt ra, ta lập tức nhìn thấy mái tóc màu bạc đặc biệt chỉ có Tư Nại Khắc có, ngồi bên cạnh ta, trên gương mặt lạnh lùng của hắn nhìn không ra biểu tình gì, nhưng đôi môi nghiêng chặt thể hiện rõ tâm tình rất không vui của hắn.

“Tư Nại Khắc.....” Ta cố gắng mở miệng, nhưng bị giọng nói của mình dọa nhảy dựng, không phải đi? Giọng nói so với giấy nhám còn khàn hơn này là của ta sao?

“Y Ân!” Tư Nại Khắc kinh ngạc, ánh mắt nhìn sang phía ta đầy thương tiếc và khổ não, tựa hồ còn có một chút... đau lòng đúng không? Ta không xác định.

“Nước...” Ta thở dốc, lần nữa nguyện rửa thân thể nửa chết nửa sống này.

Tiện tay phát tới, một ly nước đầy ắp xuất hiện ở trong ngón tay của hắn.

“Từ từ thôi.” Tư Nại Khắc thở dài, cẩn thận giúp ta mượn lực đỡ của hắn ngồi dậy, dựa vào lòng hắn, đưa ly nước tới miệng ta, hơi nghiêng đi, dòng nước trong vắt mát lạnh thấm nhuần cổ họng khô khan của ta.

Ngẩng mắt lên, ta lúc này mới phát hiện bên giường có ba người đang quỳ, ai ai cũng mở lớn hai mắt nhìn ta, nghe rằng uốn lười chỉ tay múa chân, ta lại không nghe thấy bất cứ âm thanh gì của bọn họ.

“Các người...” Mới định hỏi có chuyện gì, lại trong ánh mắt mang theo không vui và lúng túng của Tư Nại Khắc mà nhớ lại chuyện trước khi hôn mê.

Đầu ông một tiếng, mặt ta nháy mắt nóng đến có thể chiên trứng!

Những.... chuyện hoang đường đó, đều bị Tư Nại Khắc thấy được sao? Ta vội vàng cúi đầu, thấp thỏm bất an nghĩ.

“Các người là những tên hỗn đản!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi tức giận với họ.

Phản ứng của ba người không giống nhau: Li Thiển dùng ánh mắt đáng thương tội nghiệp vẫn hay dùng trước đây nhìn ta, mà Phụng Túc lại là hồi hận và áy náy, còn về Long Diệm, hẳn trông Tư Nại Khắc, trong miệng tựa hồ đang biện giải cái gì.

“Hắn nói cái gì?” Ta nhìn về mặt lại trầm xuống của Tư Nại Khắc, nhìn không được hỏi hắn.

“Người tự nghe đi.” Tư Nại Khắc bắt đắc dĩ nhìn ta một cái, phất tay tựa hồ giải trừ đi cảm chế ngăn cấm quanh người họ.

“Y Ân!” Ba người đồng thanh kêu, ta cảm nhận được sự quan tâm và một chút hồi hận của họ. Nhưng thân thể họ nhào tới đây lại đụng phải một bức tường trong suốt, ba người gần như đồng thời ôm mũi ngồi xổm xuống.

“Đem lời vừa nãy của người nói lại một lần!” Tư Nại Khắc chỉ Long Diệm.

“Nói thì nói!” Long Diệm nhảy lên, “Ta còn chưa làm được cái gì cả! Rõ ràng là hai người bọn họ gian trá, muốn bá chiếm Y Ân!”

Ông_____ Về mặt mới vừa chuyển biến tốt lại đổ bưng lần nữa, ta dùng mục quang muốn giết người trừng Long Diệm một chút cũng không biết lúng túng kia, quả thật không biết nên nói cái gì nữa!

“Còn có mặt mũi nói nữa! Bọn họ thế nào người cũng thế nấy sao, đến lúc đó ai sẽ bảo hộ Y Ân? Ta chỉ còn ở lại không đến mười năm ngày thôi, bộ dạng này của người, có thể khiến ta an tâm giao lại Y Ân cho người sao? Bọn họ luôn có chuyện cần phải làm, thọ mệnh của họ cũng có điểm kết, chỉ có người mới có thể luôn ở cạnh Y Ân, người có thể so bì với họ sao? Ý nghĩa của Y Ân đối với người giống như ý nghĩa đối với họ sao!”

Tư Nại Khắc nổi hỏa cực điểm, gần như bắt đầu nói không lựa lời, ít nhất là ta cho rằng như thế, vì trong lời nói của hắn dùng quá nhiều ý tứ mà ta nghe không hiểu.

Nhưng những lời này đã rất thành công khiến Long Diệm mất hết khí thế, cặp mắt lửa đỏ long lanh mất đi thần thái.

Li Thiển và Phụng Túc cũng bị lời của Tư Nại Khắc dọa ngây ngốc, nửa ngày chưa tỉnh lại.

Sau một trận trầm mặc làm người ta ghẹt thở, Long Diệm nhẹ nhàng mở miệng, “Xin lỗi, là ta sai rồi. Ta, ta biết nên làm gì rồi.”

Tư Nại Khắc nhún vai, “Dù sao tự người coi rồi làm đi, ta chỉ có thể ở lại mười ba ngày thôi, chuyện sau này, người... tự biết mà làm đi!”

“Đợi một chút!” Không biết vừa rồi Tư Nại Khắc cho ta uống cái gì, giọng nói khàn đến đáng sợ vừa rồi của ta đã biến mất, thanh đới hồi phục lại công năng bình thường.

“Lời người nói vừa rồi, ta không hiểu lắm.” Ta nhìn thẳng vào mắt Tư Nại Khắc, “Cái gì là ‘thọ mệnh’ của họ cũng có điểm kết, chỉ có người mới có thể luôn ở bên Y Ân”? Lẽ nào thọ mệnh của ta là không có điểm kết thúc sao?”

Nghe câu hỏi của ta, Tư Nại Khắc ghen lại, có chút bất an đảo qua Li Thiển và Phụng Túc một cái, không lập tức trả lời.

Li Thiển và Phụng Túc đương nhiên càng khẩn trương, nếu như người yêu có sinh mạng vô tận, vậy không phải có nghĩa là..... có một ngày khi bọn họ tóc bạc răng rụng, người yêu vẫn là một bộ dáng thanh niên

xuân xanh sao? Vậy bộ dáng của mình.... hai người họ nhìn nhau, đồng thời nhìn được khổ sở cổ quái không rõ trong mắt đối phương.

“Nói đi, không cần để ý bọn họ, ta không có gì muốn giấu họ cả.” Ta áp chế bất an trong đáy lòng, đương nhiên cũng nghĩ tới cùng một vấn đề, nhưng trong sự sợ hãi của ta, lại là sẽ phải nhìn thấy sự bi ai khi họ già cỗi thậm chí chết đi.

“Y Ân, ngươi.... có nghe qua từ ‘long hồn’ chưa?” Tư Nại Khắc thở dài, cuối cùng mở miệng.

“Đi?” Ta nhìn Phụng Túc một cái, hắn cũng nhìn ta, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Ta gắng bình tĩnh, nói lại một lượt chuyện Phụng Túc đã kể với ta.

“Hừ, ‘long hồn’ nào phải thứ đơn giản như thế!” Tư Nại Khắc cười lạnh, tràn đầy mong ước nói, “‘Long hồn’ chính là chúc phúc và ái luyện mà người yêu sau cùng của mỗi một người biến chất thành công trong chúng ta có thể đạt được. Viên đá mà những con kiến này tranh đoạt, chẳng qua là của vị thần long đại nhân kia dự định cho người hắn tâm ái, cũng chính là tín vật của người đạt được ‘long hồn’ của hắn. Đáng tiếc trên tinh cầu này hắn không tìm được người đó, cho nên trong lúc tức giận hắn đã phá nát tín vật. Cho nên thứ đó nếu không phải do thần long đại nhân tự tay tặng cho, thì một chút sức mạnh cũng không có!”

“Đây thì có liên quan gì tới ta?” Ta lắp bắp hỏi.

Tư Nại Khắc cúi đầu, nhìn ta dè dặt nói, “Y Ân, ngươi cũng là ‘long hồn’.”

49. Chương 49

Nguyên do

Tư Nại Khắc cúi đầu, nhìn ta dè dặt nói, “Y Ân, ngươi cũng là ‘long hồn’.”

“Cái gì?” Ta kinh ngạc, có chút không thể làm rõ tình huống.

“Chuẩn xác mà nói, ngươi là ‘long hồn’ không hoàn chỉnh, ngươi là một khối ‘long hồn’ âm tính tách ra từ trong ‘long hồn’ của ta, chỉ là ta không ngờ ngươi sẽ trở thành một cá thể độc lập như thế.” Tư Nại Khắc cười khổ.

Không để ý đến thần tình hoặc kinh dị, hoặc ngạc nhiên, hoặc đờ đẫn của chúng ta, Tư Nại Khắc nói tiếp.

Thì ra thần long đại nhân lúc đầu rạch phá hư không đến tinh cầu này, thật ra là ca ca của Tư Nại Khắc, vì tìm kiếm người mà ‘long hồn’ phụ thuộc vào, hắn đã liên tục tìm kiếm rất lâu, khi đến đây thì hắn cuối cùng đã tuyệt vọng, hắn đập nát tín vật đó, đem một phần sức mạnh của mình phong ấn ở đây, sau đó lại bước vào một thời không khác. Tư Nại Khắc vẫn luôn truy theo hành tung của ca ca, khi tìm được tới đây, biết ca ca của mình đã tuyệt vọng, cũng vì sức mạnh hắn để lại mà hiểu rõ sự thật có thể vị ca ca này đã lần nữa rơi vào luân hồi, thế là hắn đem sức mạnh ca ca lưu lại ở đây thu lại cho mình dùng, toi luyện gần vạn năm, cuối cùng thành công biến chất thành hình người, nhưng vì hắn không phải là vật chất vốn thuộc về tinh cầu này, cho nên lời kiếp mà hắn phải trải qua càng lợi hại, tuy thành công quá kiếp, nhưng ‘long hồn’ của hắn trong lúc hiệp trợ hắn quá kiếp bị tách ra làm hai, vì đạt được nhiều năng lượng bổ sung thêm trong lúc ngủ say, hắn đem phần ‘long hồn’ âm tính nhỏ bé này đưa tới dị thể, thông qua công năng tự động hồi phục của nó mà cho mình thêm sức mạnh càng lớn.

Không ngờ rằng một nửa ‘long hồn’ này thế nhưng lại hình thành ý thức của mình, vì để không bị người ta phát hiện, cho nên đem mình giả trang thành người bình thường tiếp tục rèn luyện.

Nhưng trải qua luân hồi mấy đời, một nửa ‘long hồn’ này dần dần quên đi sứ mạng trước đó, bắt đầu lưu luyến nhân giới. Nhưng vì nó dù sao cũng không phải là sản vật của nhân giới, khi tìm không được đồng bạn, chỉ có thể càng lúc càng cô đơn.

Chuyển đến đời của ta, vì Tư Nại Khắc thức tỉnh đúng lúc này, một nửa ‘long hồn’ khác trong nội thể hắn đã kéo ta về tinh cầu này. Tại cái ngày mà hắn thức tỉnh, ta sở dĩ mê mẩn như thế, không hoàn toàn là do nhìn quá trình hắn từ trong giấc ngủ say thức tỉnh, mà là vì hắn đã mượn sức mạnh một phần ‘long hồn’ trên cơ

thể ta, nếu như không phải Long Diệm đã nhận ta làm chủ nhân, lúc đó hẳn có thể trực tiếp thu hồi ‘long hồn’, mà ta tự nhiên cũng sẽ chết chắc!

Mà sau đó hẳn tuy để ta nhìn qua quá khứ của hẳn, nhưng một là sức mạnh của hẳn trên ta, hai là ta hoàn toàn không có tâm tư đi lục tìm ký ức của hẳn, cho nên chuyện này ta hoàn toàn không biết.

Khi Long Diệm biến chất, ‘long hồn’ trên người ta và hẳn phát sinh cộng hưởng, xém chút nữa thoát ly khỏi thân thể ta trực tiếp nhận mình chủ mới, cho nên Tư Nại Khắc mới nhanh chóng kéo ta lại, cũng chính là vì như thế, Long Diệm đã tiếp thu một phần sức mạnh ‘long hồn’ của ta mới có thể thuận lợi hoàn thành biến chất.

Sức mạnh của ‘long hồn’ khi tồn tại với hình người thì không thể toi luyện, dùng một phần thì sẽ ít đi một phần, cho nên thân thể của ta mới sẽ càng ngày càng vô dụng, đây cũng là nguyên nhân mà Tư Nại Khắc và Long Diệm nói ‘xin lỗi’ với ta.

“Cho nên, Y Ân, người có phần sức mạnh ‘long hồn’ âm tính này, mới có thể dễ dàng thu hút những người thân là quân vương một đời hoặc những người tuyệt đối có thể đăng lên vị quân vương. Mà ta, cho dù có thích người, cũng tuyệt đối không thể nào chạm vào người, cho dù có khát vọng, cũng không thể nào giống họ mà ôm người, nếu làm như vậy, ‘long hồn’ của người sẽ trở về nhà.” Tư Nại Khắc chỉ chỉ ngực ta, “Mà người, sẽ chết.”

Trời a.....

Vậy ta không phải cũng trở thành giống như hẳn và Long Diệm là một kẻ.... phi nhân loại?

Đợi đã!

Ta nghi hoặc chuyển mắt nhìn Li Thiển, chỉ Phụng Túc nói: “Lục Vương Gia Long Vô Dạ của Lăng Ca đã là một nửa đế vương, Tuyệt Vô Tình của Phụng Duyệt cũng có thể tính là một nửa vương, Phụng Túc cũng là vương của biển, người lại là vương gì? Người còn có cái gì giấu ta sao?”

Xoẹt xoẹt xoẹt, ba cặp mắt khác cũng nhất tề quét về hướng Li Thiển, Li Thiển bị những cặp mắt kinh người này dọa lùi lại một bước, lộ ra biểu tình cổ quái, “Các người không biết Vô Hồi Cốc vẫn luôn có quan hệ mật thiết với Lâu Tây vương tộc sao?”

“Biết, nhưng có thể nói rõ cái gì?” Ta tức khí hỏi.

“Lịch đại Vô Hồi Cốc chủ đều là người thừa kế thứ hai của Lâu Tây vương tộc, nếu như tiền nhiệm vương Lâu Tây muốn thoái vị hoặc vì sự cố mà chết, thì trước khi người thừa kế chính thống chưa tròn mười tám tuổi, thì đều do Vô Hồi Cốc chủ đến tiếp nhận vương vị.” Li Thiển một hơi nói hết.

Cái gì?

Còn có chuyện này sao?

Nhưng mà, nghe ý của Tư Nại Khắc, ta sẽ không chết, còn phải luôn kéo tấm thân yếu đuối đáng sợ này sao?

Ta sợ hãi nhìn Tư Nại Khắc, hẳn dường như nhìn thấu được tâm tư của ta, nhẹ nhàng xoa đầu ta, hẳn cười nhạt, “Đây cũng là nguyên nhân ta muốn Long Diệm lưu lại bên cạnh người, sau này mỗi tháng người nhất định phải có mười lăm đến hai mươi ngày sẽ ngủ say, trong đoạn thời gian đó Long Diệm sẽ giúp người tôi luyện thân thể này, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, không được để cho họ đối với người triền miên quá mức, sẽ có một ngày người có thể cùng Long Diệm rời khỏi đây, trời đất rộng lớn, tự do tiêu dao.”

Nghe lời này, biểu tình của Li Thiển và Phụng Túc thật sự là không cần phải nói.

Nhìn biểu tình của họ, ta có chút không ổn, mục quang khẩn cầu chuyển sang Tư Nại Khắc.

“Người a! Bọn họ ít nhất có thể bảo trì bộ dáng hiện tại cho đến khi sáu mươi tuổi, đến lúc đó người nếu như còn muốn bị bọn họ quấy nhiễu, ta tự nhiên sẽ đến nghĩ cách giúp người.”

Tư Nại Khắc lắc đầu, thực sự không nói nổi nữa rồi.

Cúi đầu, ta nhỏ giọng hỏi, “Người có phải phải đi rồi không?”

Sự cấp thiết không thể chờ trong ngữ điệu của hắn thật sự khó có thể bỏ qua, tin rằng Long Diệm cũng có thể nghe ra.

“Ta vừa rồi có được tin tức của huynh trưởng, phải lập tức đuổi theo xác nhận một chút, người trong tộc của chúng ta thật sự quá ít, không có đồng bạn, chỉ có người yêu, cũng là không đủ....”

Khổ sở thở dài một hơi, sự cô đơn trong giọng nói của Tư Nại Khắc không thể coi như không thấy, đồng dạng cũng dẫn tới đồng cảm của ta.

Cơ đơn, tịch mịch, trống trải.....

Trong dòng người rộng lớn, lại có cảm giác như chỉ có một mình, rất đáng sợ....

Đó không chỉ đơn giản như là một mình uống trà, ăn cơm, đi dạo, sống, mà đó là sự cô đơn trong đèn hỏa lấp lánh phồn hoa huyền ảo....

Lưu luyện không nở vui đầu trong lòng hắn, ta thăm thì nói, “Không có ai bên cạnh hoặc nhàm chán, thì đến tìm chúng ta đi!”

Mồ mồ đầu ta, hắn nhẹ hôn lên trán ta, như thật như giả thở dài một tiếng, “Tại sao..... lại là người a....”

Thân thể dần dần tiêu biến, ta nhìn không được nhào vào lòng Long Diệm khóc lớn, trong không gian này, Tư Nại Khắc là người đầu tiên mà ta có thể hoàn toàn không phòng bị, chắc cũng tính là ‘tri kỷ’ đúng không?

50. Chương 50

Báo danh

Sau khi Tư Nại Khắc rời đi không được mấy ngày, chúng ta khởi hành đến Lăng Ca.

Trước đó Phụng Túc đã nói tám hàng hải đồ kia đã rơi vào tay của hoàng tộc Phụng Duyệt, hơn nữa nhiếp chính vương Tuyệt Vô Tình đã cùng Lăng Ca Vương Triều đạt thành hiệp nghị, công khai mời thiên hạ quần hùng tập trung tại đô thành Lăng Ca sau hai tháng nữa, mượn cơ hội một năm một lần tam quốc văn đầu, quyết định tám hàng hải đồ sẽ thuộc về ai.

“Mượn tay người võ lâm quyết định quyền sở hữu hàng hải đồ a?” Ta khổ não thăm thì tự nói, “Chuyện đó không phải rất phức tạp sao?”

“Sẽ không a! Trước khi đi ta đã hỏi phụ thân rồi, ông nói nếu như sự việc phát triển liên đới quá lớn, thì cứ đem nhiều bức đồ tung ra.” Phụng Túc từ sau lưng ôm lấy ta, cười híp mắt trả lời.

“Vậy tại sao không tung ra luôn? Còn phải nhìn tình hình phát triển rồi mới quyết định?” Ta ngốc nghếch hỏi.

“Đương nhiên cách tốt nhất là có thể trực tiếp thắng được bức đồ về!” Li Thiển nằm úp bên cạnh ta ở sàn thuyền, đột nhiên đưa tay ra siết thành nắm đấm, “So thử một lần đi! Xem chúng ta ai có thể giành được bức đồ!”

Dồ? Có ý gì?

“Có muốn tính ta vào không?” Long Diệm xuất hiện bên cạnh ta, tùy ý đưa tay, một cụm ánh sáng đỏ nhấp nháy, một cụm lửa đỏ nóng rực ngoan ngoãn nhảy múa trong bàn tay hắn.

Lộ ra nụ cười yêu dị, con mắt Long Diệm rất nhanh thoáng qua một mặt đắc ý, “Như vậy đi, nếu như ai có thể thắng được hư danh thiên hạ đệ nhất này, hai người còn lại phải vô điều kiện ngoan ngoãn để người thắng bá chiếm Y Ân ba tháng!”

“Vụ cược này thật sự là dụ người!” Phụng Túc bỏ ta ra, lùi lại một bước, nhìn Li Thiển, “Không thì chúng ta so tài trước đi?”

“Chủ ý hay!” Li Thiển cười, như có như không nhìn Long Diệm một cái, “Nhưng là ta không đánh cược với loại gia hỏa có năng lực biến thái đó!”

“Các người hình như quên tính ta rồi đi?” Ta cực độ không vui tức quá hóa cười, con mắt âm trầm, tiện tay múa một đường, Vô Phong lập tức rơi vào trong tay ta, “Lấy ta làm vật cược, có phải là cần có sự đồng ý của ta trước không?”

Múa kiếm xông về hướng Phụng Túc, dọa hấn tránh trái né phải, không dám trả đòn, “Y Ân, ta sai rồi, ta nhận sai còn không được sao? Đừng, cẩn thận tổn thương mình đó!”

“Cẩn thận, Y Ân, Phụng Túc người không được tránh, để Y Ân xả giận là được rồi!” Li Thiển vòng qua một bên chuẩn bị đoạt kiếm của ta, bị ta trở tay chém tới dọa nhảy lên cạnh thuyền.

“Như nguyện của người đánh thật đây a! Người đừng tránh chứ!” Ta cười lạnh, bỏ qua Phụng Túc chuyển sang tấn công Li Thiển.

“Y Ân, người cẩn thận, thân thể người còn yếu, đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy!” Long Diệm nhảy đến muốn ngăn cản, cũng bị cuốn vào vòng chiến của ta.

“Xấu xa nhất chính là người, cư nhiên đưa ra đề nghị này! Xú tiểu tử, bắt đầu từ hôm nay không có phép tiến vào phòng ta!”

Hét lớn, cười lớn, tránh né, nhảy dựng....

Chúng ta vui vẻ nhàn tản qua ngày trên thuyền, cho đến khi lên bờ vào nửa tháng sau.

“Xem ra không ít người có hứng thú với hàng hải đồ a!” Ta nhìn bên cạnh dòng người đông đúc, có chút không hiểu lắm tại sao lại có nhiều người như vậy.

“Đó là đương nhiên, người không biết sao? Trừ tám hàng hải đồ, nghe nói còn có một thứ tốt khác.” Long Diệm nhìn qua tin tức thủ hạ của Phụng Túc truyền tới, nhàn nhạt cười.

“Ta nghe nói tất cả người học võ trên đại lục này đều có ghi chép tại triều đình, có đúng vậy không?” Ta nhìn Phụng Túc.

“Là như vậy, nhưng ghi chép về người ngoài biển chúng ta thì có thể ít hơn, như vậy khá tiện quản lý. Lần này ta có thể không thể xuất thủ, chỉ đành nhờ các người rồi.” Phụng Túc cười khổ.

Đúng vậy, nếu như hấn xuất thủ, nhất định sẽ dẫn tới sự chú ý của ba nước, Lâu Tây thì không tính, dù sao chuyện trên biển cùng họ gần như không có quan hệ gì, lại thêm Li Thiển đối phó từ bên trong, ngược lại cũng không có đại sự gì. Nhưng nếu như để Phụng Duyệt và Lãng Ca chú ý đến hấn, tính ra sẽ không còn là vấn đề một bức đồ nữa.

“Chuyện này.... từ một số phương diện mà nói, đây tựa hồ là cuộc tranh giành thiên hạ đệ nhất của đại lục, người thật sự không tham gia?” Li Thiển có chút oán tiếc thay Phụng Túc.

“Thật sự không được, đến lúc đó lại coi đi!” Phụng Túc trầm ngâm một chút, “Tranh giành thiên hạ đệ nhất, chỉ sợ cũng không phải là chuyện tốt gì.”

“Ít nhất có thể giành được bức đồ về rồi nói sau!” Long Diệm thăm thì.

“Ta thấy người vẫn là nên bảo đồng bạn của người nhanh chóng vẽ bức đồ khác đi! Hơn nữa ở những tình tiết nhỏ cố gắng hết mức có thể vẽ những hòn đảo khá xa xung quanh rõ ràng hơn, mỗi bức đồ tốt nhất đều không giống nhau, nhưng đại thể nhìn thì nhất định phải nhất thống.” Ẩn ẩn, cảm giác chuyện lần này không đơn giản như thế, đem càng nhiều hải đồ tung ra mới tốt, dù sao bức hàng hải đồ kia đã lưu động ở đại lục lâu như vậy, cho dù không có tìm được sự phụ nào biết đọc, nhưng phục chế thêm mấy phần thì có thể làm được, chỉ cần có thêm những tấm khác bị tung ra, là thật là giả không thể nói được nữa.

“Người là nói.... lấy giả loạn thật?” Phụng Duyệt nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ tính thực tế.

“Dù sao cứ làm trước rồi nói sau, không thì đến lúc lại ở ngoài vòng dân chúng ném tốp tốp vào, người xem những người lấy được bức đồ có chột dạ hay không!” Ta cười vô cùng vui vẻ, giống như đã giải quyết được một vấn đề lớn_____ trên thực tế, cũng là vấn đề lớn mà!

Ít nhiều cảm thấy bọn người của Phụng Túc quá xem trọng bức đồ đó, họ luôn lo lắng sẽ bị người phát hiện ra đảo của họ, lại quên mất họ đã sinh sống trên biển mấy đời người, tuy họ không thể xem như quân đội

chính quy, nhưng đại lục này không có hải quân, luận về việc tác chiến trên biển, chỉ sợ ai cũng không thể nào tấn công được hòn đảo của họ. Tại sao cứ luôn nghĩ tới việc giành lại bức đồ chứ?

Nhưng ta cũng không muốn nói nhiều làm gì, dù sao ta nếu như thuyết phục được bọn họ từ bỏ bức đồ, lần sau được chạy ra ngoài chơi cũng không biết phải đợi đến lúc nào, lúc có thể vui vẻ thì không thể phá tan hưng trí a!

Kỳ quái nha, rõ ràng đô thành Lãng Ca người đông như biển, nhưng chân chính tham gia vào cuộc so tài lại không có bao nhiêu người, hình như nghe nói khi báo danh phải có người chứng minh thân phận. Từ lúc nào tỷ võ còn có quy định này?

Phụng Túc ở lại cạnh ta, Li Thiển và Long Diệm theo quy tắc đi báo danh rồi.

“Thật là gặp quỷ!” khi Long Diệm trở về tràn đầy không cam tâm, vừa thấy ta, lập tức bỏ nhào tới, “Y Ân, người ngàn vạn lần không thể lộ mặt ở bên ngoài a!”

Di? Có ý gì?

“Khi chúng ta đi báo danh, gặp được nhiếp chính vương Tuyết Vô Tình của Phụng Duyệt.” Lời của Li Thiển khiến lòng ta trầm xuống, là nam nhân đó sao? Có liên quan tới hần?

“Bên cạnh hần có một nam tử có tướng mạo bảy tám phần tương tự với ngươi, xem bộ dáng giống như là.....” Li Thiển do dự một chút, nhưng thấy biểu tình có chút lúng túng của hần, chúng ta đều biết ý tứ của hần, ta gật đầu, biểu thị hần tiếp tục nói.

“Đầu tiên là hai người đó thân thiết đến không thể hơn, sau đó vì thấy ta, không biết có phải là nghĩ tới cái gì không, hần liền đuổi theo truy hỏi lai lịch của ta, nam tử đó có chút không vui, nói mấy câu yêu kiều, muốn lái sang chuyện khác, ta nhân cơ hội chuồn đi, nhưng không bao lâu.....” Sắc mặt Li Thiển trắng đi một chút.

“Người đó liền trở thành người chết!” Long Diệm trừng hần một cái, “Hơn nữa còn chết rất thảm! Cả gương mặt bị rạch đến huyết nhục mơ hồ, cặp mắt còn bị móc ra.”

“Làm sao có thể? Các người nhìn thấy sao? Mặt cũng hủ rồi, sao các người biết là hần?” Ta kinh hô một tiếng, ác hần sau lưng xông thẳng lên não.

“Chỉ là nghe thấy tiếng kêu thảm, ta nhất thời hiếu kỳ, lén lén vòng về, Li Thiển đi cùng ta.” Long Diệm ôm ta vẫn còn không ngừng run rẩy, “Khi không có chúng ta ở bên cạnh, người ngàn vạn lần không thể xuất môn a!”

Gật đầu như con rối, hần ý trong lòng ta càng tăng: Người sau khi đã từng lừa dối ta, lớn tiếng nói thích ta, thật sự trở nên đáng sợ như vậy sao?

Kết cục

“Vô Tình, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Tại sao phải làm như vậy?”

Di? Đây là giọng nói của Long Vô Dạ mà?Ồn quá, hần sao lại ở trong phòng của ta? Nhưng mà, hần làm sao biết ta ở đâu? Vô Tình cũng ở đây? Bọn họ lại phát sinh xung đột gì nữa?

Đầu đau quá! Vốn định mở mắt ra, vì đau đớn mà không thể như nguyện. Ngón tay cẩn thận rờ rờ lên chăn phủ trên người, không đúng, đây không phải là khách *** mà ta ở trước đó! Xúc cảm mềm mại này, rõ ràng là đồ mà chỉ có vương công quý tộc mới có thể dùng!

Chuyện gì vậy? Chúng ta không phải đi xem náo nhiệt sao? Tỷ võ.....

Đúng rồi, ta hình như bị thất lạc Phụng Túc, Long Diệm trong đoàn người, nhưng Li Thiển chắc nên ở bên cạnh ta chứ!

“Ta không muốn làm gì cả, chỉ cần các người ngoan ngoãn ký tên lên bản thư hàng này, ta lập tức hai tay dâng giải được, còn nếu không.....” Đây là giọng nói của Tuyết Vô tình, cách ta rất gần, nhưng mà.....

Hần đang nói cái gì a?

“Người Lâu Tây chúng ta không sợ chết, người dùng thủ đoạn này, cũng khó tránh khỏi quá dễ tiện đi!” Một giọng nói xa lạ, trước giờ chưa từng nghe qua.

“Bệ hạ, ngài đừng nói nữa, độc này đối với bệnh của ngài có nguy hại rất lớn, ngài còn không giữ lại chút thể lực đi!” Giọng nói suy yếu này..... hình như là Li Thiển?

“Vô Tình, người không phải nhất thời xúc động đúng không? Người sớm đã có âm mưu rồi đúng không? Giọng nói của Long Vô Dạ lập tức trầm đi không ít, “Bắt đầu từ bức đồ đó, người đã lừa ta rồi đúng không?”

“Không lừa người, thì sao có thể dụ người đồng ý mở ra đại hội này? Không mở đại hội vô lâm này, người làm sao có thể không chút phòng bị để ta tiến vào đô thành?” Tuyết Vô Tình cười lạnh, “Bức đồ đó chẳng qua là một bức hàng hải đồ mà thôi, cũng không biết là ai cố ý giả tạo dùng phương pháp vẽ bản đồ bản tàng chế thành, tính ra người họa bức đồ này cũng không có hảo tâm gì. Nhưng bức đồ rơi vào tay ta, cũng chính là ý trời!”

“Vô Tình, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Cho dù chúng ta ký lên bản thư hàng này xưng thần với Phụng Duyệt, người cho rằng Phụng Duyệt có thể thật sự thống nhất đại lục sao?” Long Vô Dạ nghi hoặc không hiểu truy vấn.

“Ta không muốn làm cái gì! Ta chỉ muốn để y không thể nào rời khỏi ta nữa!” Thân thể được dịu dàng ôm vào lòng Tuyết Vô Tình, ta tứ chi vô lực, chỉ đành mặc hắc bào bó.

“Người nói cái gì?” Giọng nói của ba người: Long Vô Dạ, Li Thiển, còn có bệ hạ trong miệng Li Thiển.

“Người là nói, người chỉ vì một nam nhân, mà lập ra kết cục này, muốn Lãng Ca và Lâu Tây xưng thần với Phụng Duyệt?” Vị bệ hạ đó không để ý tới thân thể, lớn tiếng hét lên.

“Thế nào? Không thể sao?” Tuyết Vô Tình lạnh lùng cười.

“Người mơ tưởng!” Li Thiển tức giận gầm lên, kỳ quái, chỉ là trúng độc mà thôi, lẽ nào tự hấn không thể giải sao?

“Vô Tình, đừng nháo nữa, lần trước người tổn thương y như vậy còn chưa đủ sao? Lần trước trên mặt y đầy bình lặng và quyết tuyệt còn chưa đủ sao? Y sẽ không ở lại bên cạnh người đâu! Lần trước vì bức ta, người dùng phương thức như vậy để sỉ nhục y, lần này, người lấy hòa bình tam quốc và binh đao thiên hạ đến bức y, y càng sẽ không ở lại bên cạnh người!” Ngữ điệu Long Vô Dạ có chút không ổn định, xem ra hắc đang cực độ áp chế tâm tình của mình.

“Y sẽ! Nếu như các người còn muốn giữ lại mạng của mình, còn muốn sống mà đi ra khỏi căn phòng này, thì liền ký vào hàng thư đi! Đợi khi y tỉnh lại, thiên hạ đã quy về Phụng Duyệt, đến lúc đó, y còn có thể chạy được đi đâu?” Tuyết Vô Tình kích động hét lớn.

“Không có khả năng, Y Ân mới sẽ không lưu lại bên cạnh người! Y đã chạy trốn một lần, thì sẽ chạy trốn lần thứ hai, lần thứ ba, người vĩnh viễn cũng không thể nào có được y!” Li Thiển nghiêng răng nghiêng lợi đã kích Tuyết Vô Tình.

“Chạy? Vậy y cứ chạy đi, y chạy một lần, ta giết một lần, y chạy đến đâu, kiếm của ta liền san bằng đến đó! Y tuy lãnh đạm, nhưng cũng không phải là người không biết động tâm, một lần hai lần có lẽ không được, nhưng mười lần một trăm lần, y cũng sẽ cắt đứt ý định đó, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta!” Tuyết Vô Tình thần nhiên trả lời, nhưng lại khiến người khác cảm thấy một cổ hàn ý từ tận đáy lòng, hắc nói được làm được.

Hắc..... lại biến thành như vậy.....

Trong lòng run rẩy, vì sự đáng sợ của hắc, cũng vì sự phẫn nộ của mình_____ hắc xem mạng người là gì!

“Người điên rồi!” Long Vô Dạ kinh hô, “Người thế nhưng lấy sinh tử của bách tính thiên hạ để uy hiếp y? Người.... Người là muốn bức y chết đúng không? Hay là.....” Long Vô Dạ nghẹn thở, “Hay là người dự tính đem y biến thành một con rối không biết suy nghĩ?”

“Đó cũng không có gì không tốt!” Luyện niệm hôn lên trán ta, Tuyết Vô Tình bình tĩnh nói ra những ngôn từ tàn khốc, “Để y trở thành một con rối không biết suy nghĩ cũng tốt, để trong mắt y chỉ có thể nhìn thấy

ta, trong lòng chỉ chứa mình ta, vẫn tốt hơn là y không tiếp nhận ta!”

“Người vọng tưởng!” Li Thiển trung khí không đủ, nhưng khí thế một chút cũng không nhỏ bé, “Người ích kỷ như thế sao? Mà không nghĩ tới y vì người mà phải gánh trên lưng ác danh ‘hồng nhan hoặc chủ’ sao?”

“Vậy thì lại thế nào?” Tuyết Vô Tình cười lạnh, “Chính là vì để có được y, ta mới an bài để Lăng Ca và Lâu Tây xưng thần với ta, chính là vì để y có thể ở bên cạnh ta, ta mới làm ra tất cả những chuyện đó. Cái gì mà ‘hồng nhan hoặc chủ’? Chỉ là một hư danh mà thôi!”

“Nhưng đó... không phải là thứ y muốn!” Tiếng than thấp vang lên, thân thể ta chợt nhẹ bỗng, bay khỏi ***g ngực Tuyết Vô Tình, sau đó rơi vào trong lòng Long Diệm đột nhiên xuất hiện nói câu đó.

Ta lúc này mới dám mở mắt.

“Tỉnh rồi sao? Cũng tốt.” Long Diệm đỡ ta đứng dậy, “Không sao chứ?”

“Chỉ đau đầu thôi!” Ta cười nhẹ, biết có hấn ở đây, ta sẽ không cần lo lắng gì cả.

“Người là ai? Y Ân, trở về!” Tuyết Vô Tình tức giận nhảy tới, xông về phía ta.

Cũng không thấy Long Diệm có động tác gì, Tuyết Vô Tình vừa xông tới trước mặt ta đã bị bay về!

“Bên này người đừng lo nữa, đi giúp họ giải độc đi!” Long Diệm cười nhạt.

“Người sao biết cách giải độc vậy?” Chớp mắt, ta nhìn ba người đang ngồi trên đất, bao gồm cả Li Thiển đang chấn kinh.

“Vô luận là độc gì, tiến vào cơ thể nếu muốn phát huy tác dụng, thì sẽ phải biến thành dịch thể, nói vậy người hiểu chưa?” Long Diệm điểm mũi ta.

“Di? Đúng nga!” Đầu óc ta xoay chuyển, gạt đầu, đi lại chỗ Li Thiển, trước cứu hấn, hai người kia ta không cần quản luôn ha? Khổng chế nước tuy rằng đơn giản, nhưng cũng rất phí lực a!

Không còn để ý đến hai nam nhân đã bắt đầu đánh nhau, ta quỳ trước mặt Li Thiển, nhẹ giọng hỏi, “Chỗ nào không đúng?”

Li Thiển đã biết ta phải làm gì cũng rất phối hợp, chỉ vào khoang ngực, “Hình như có trùng.”

Tập trung tinh lực, ta đem khối dịch thể chiếu theo mật độ không giống xung quanh trong ngực hấn lôi ra.

Màu mật xanh, dịch dạ dày vàng, đương nhiên còn có màu máu đỏ.

“Phần phát đen này chắc là độc đi?” Ba người sáu con mắt trừng to như cái chuông, ta chỉ vào khối máu đen hỏi Li Thiển.

“....” Không nói nên lời gạt đầu, sắc mặt Li Thiển tái nhợt, cũng đúng, một phát lấy ra nhiều máu thể này đã rất khó chịu rồi, hơn nữa, đây hình như là lần đầu tiên hấn tận mắt nhìn thấy ta dùng bản lĩnh này.

Đem cục máu đen đó tách khỏi đám máu, rồi đem những dịch thể không còn đáng ngại đó đưa trở vào cơ thể Li Thiển, sắc mặt Li Thiển trở nên hồng nhuận, nhưng biểu tình vẫn là vẻ mặt không thể nào tin.

“Người có thể giải độc của hai người đó không? Như vậy ta có thể nhẹ nhõm một chút.” Ta đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch nhìn Li Thiển.

Li Thiển gạt đầu, cẩn thận đỡ ta ngồi xuống bàn, bảo ta nghỉ ngơi, sau đó vội đi giải độc cho hai người kia.

Sắc mặt ta một nửa là mệt thật, nhưng hơn một nửa là giả bộ.

Phụng Túc chạy đi đâu rồi? Nếu Tuyết Vô Tình sớm đã nhận định bức đồ đó không là gì, vậy chắc cũng không bảo quản nó quá cẩn trọng, phải bảo hấn đi tìm mới được.

“Đang nhớ ta sao?” Cửa phòng mở ra, Phụng Túc vẻ mặt cười gian lại gần ta.

“Di? Người trực tiếp hạ thủ đi trộm sao?” Ta nhỏ giọng hỏi, chú ý đến Tuyết Vô Tình vẫn đang giao đấu với Long Diệm, nhẹ hỏi.

“Không chút khó khăn!” Phụng Túc cười, ngồi xuống cạnh ta.

“Mọi việc giải quyết xong rồi? Vậy ta cũng không chơi thêm nữa!” Long Diệm nói, rồi một ngón điểm ngã Tuyết Vô Tình.

Tuyết Vô Tình tức giận đến mặt xanh mét, nhưng càng nhiều hơn là tuyệt vọng, thì ra kế hoạch hoàn mỹ không sai sót này thế nhưng lại bị người ta phá nát một cách đơn giản như thế!

“Đều giải quyết rồi? Vậy chúng ta đi thôi!” Ta vui vẻ nhảy lên muốn đi ra ngoài, nhưng lại bị Li Thiển và Phụng Túc kéo lại.

“Làm gì?” Ta nghi hoặc.

“Giải quyết một chút phiền phức đi!” Li Thiển chỉ chỉ Tuyết Vô Tình.

“Quản hẩn làm cái gì? Lại không liên quan tới ta!” Ta lầm bầm.

“Hắn tuy rằng xấu xa, nhưng tất cả những chuyện hắn làm không phải đều là vì người sao? Cũng nên nói vài câu chứ?” Phụng Túc mỉm cười.

Long Diệm đứng một bên không lên tiếng, chỉ mang theo nụ cười quái dị nhìn ta.

“Ta không muốn nói chuyện với hắn!” Ta không thèm quay đầu lớn tiếng nói.

“Y Ân.” Li Thiển đau đầu nhu nhu trán.

“Li Thiển, nếu như ta không cần người nữa, người sẽ làm thế nào?” Ta rất nghiêm túc hỏi một vấn đề không chút liên quan.

“Người dám!” hắn nhảy tới kéo ta muốn đi ra ngoài, “Không nói thì không nói, đi thôi đi thôi!”

“Ta hỏi người thì trả lời đi!” Ta trở tay kéo hắn lại, cố chấp nhìn hắn.

“Sẽ.... chúc phúc người.... tuy sẽ rất thương tâm, sẽ rất đau đớn, nhưng ta vẫn mãi dõi theo người, chỉ cần người vui lòng là được....” Li Thiển kinh ngạc một chút, khổ sở cười.

“Còn người?” Ta nhìn Phụng Túc, hắn mỉm cười, “Đi theo người quần quít quấy nhiễu, cho đến khi người cần ta mới thôi.”

Long Diệm hừ một tiếng, ta biết ý tứ của hắn, cười hai nam nhân này thủ đoạn quá ngốc.

“Nhưng ta rời khỏi hắn, hắn liền phách người muốn lấy mạng của ta....” Lời nói trầm thấp của ta dọa Li Thiển và Phụng Túc đại kinh thất sắc.

“Lần thứ nhất là đại ca của Doãn Ân.” Ta thấp giọng, “Lần thứ hai là nhị tỷ của Doãn Ân, nam nhân chết thảm mà các người thấy rất giống ta đó là nhị ca của Doãn Ân. Đại tỷ của Doãn Ân không còn muốn quản tới những chuyện này, đây cũng là lý do mà nàng nên chết. Hắn cho bọn họ cơ hội, cung cấp điều kiện vào đạo cụ cho họ, hắn chỉ muốn bức ta quay đầu.”

“Có đúng như vậy không, Vô Tình?” Long Vô Dạ chấn kinh hét lớn, một tay nắm lấy Tuyết Vô Tình đang nằm trên mặt đất, mạnh bạo lắc lư người hắn.

“.... Không sai.” Tuyết Vô Tình vô thần nhìn ta, thừa nhận tất cả những gì hắn đã làm, “Họ đều là con cờ mà ta sắp đặt, đều là con cờ nghe ta bài bố. Lần đầu tiên là muốn mượn tay Doãn Thành bức người rời khỏi Lăng Ca, lần thứ hai là muốn người rời khỏi Lâu Tây, tất cả độc đó đều sẽ không chí tử, chỉ sẽ khiến cho người giống như hoạt tử nhân, chỉ cần người được đưa về bên ta, ta liền có thể lưu lại người bên mình cả đời! Người đó có tướng mạo rất giống người, cho nên ta chỉ muốn hắn ngoan ngoãn nghe lời, làm thể thân của người, nhưng khi ta đang truy hỏi tung tích của người, hắn dám ngăn cản ta, hắn cho rằng hắn là cái gì? Dám xem mình đồng đẳng với người! Cho nên hắn nhất định phải chết, hắn không có tư cách so sánh với người. Ngay cả lần tỷ vô này, cũng là vì dụ người đến cạm bẫy ở Lăng Ca....”

“Đừng nói nữa!” Long Vô Dạ đẩy hắn ra, nhưng cũng không biết nên nói gì.

“Tuyết Vô Tình, ta từng thích người, nhớ không?” Ta vẫn không chịu quay đầu, “Là người phản bội tín nhiệm của ta, phản bội cảm tình ta bỏ ra cho người! Người cho rằng dùng những thủ đoạn này có thể khiến

ta trở về bên cạnh người sao? Người đã quên những gì ta nói rồi sao? ‘Bất cứ ai từng lừa dối ta, bất cứ ai phản bội tín nhiệm của ta, vĩnh viễn không có cơ hội thứ hai để tổn thương ta!’”

“Nhưng ta yêu người a!” Tuyết Vô Tình hét lớn.

“Người căn bản không hiểu yêu, chỉ biết yêu cầu và đòi hỏi, một chút cũng không hiểu khoan dung và dâng tặng, người như vậy, có tư cách gì nói yêu ta?” Ta lạnh lùng nói xong, bước nhanh ra khỏi phòng, không để ý đến từng câu ái ngữ rỉ máu sau lưng nữa.

Yêu?

Yêu không phải cứ nói ra miệng là xong, người nhất định phải gánh vác những đau đớn và đả kích có thể sẽ gặp phải....

Khi người yêu một người, hẳn luôn bất cứ quyền lợi gì với người, bao gồm cả quyền lợi không yêu người.

Vì hẳn không yêu người, người liền muốn tước đoạt quyền lợi nói ‘không’ của hẳn sao?

Đây chính là ‘yêu’ mà người nói sao?

Loại yêu này.....

Ta không thừa nhận nổi!

“Y Ân, chúng ta cứ đi như vậy sao?”

“Đúng a! Không đi ở lại đây làm gì?”

“Vô lâm đại hội đó không coi nữa sao? Ta còn chưa có báo danh a!”

“Đã nói là cạm bẫy rồi, còn cái gì đáng xem nữa?”

“Vậy chúng ta hiện tại đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu? Hành tẩu khắp nơi, dạo chơi khắp nơi, chỗ nào vui vẻ thì đi chỗ đó thôi!”

“Tuyết vô Tình đó hình như điên rồi nga!”

“Liên quan gì tới ta?”

“Cũng may lúc đầu không có làm chuyện gì quá phạm với Y Ân...”

“Chuyện người làm đối với ta không quá phạm sao?”

“Cái đó..... ta đã xin lỗi rồi mà! Hơn nữa điều kiện người đề ra ta cũng đáp ứng rồi a! Là tự người từ bỏ thôi!”

“Vậy hiện tại ta muốn có được không?”

“Không muốn a! ! !”

51. Chương 51: Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại: Lần đầu nhận thức

Tuy rõ ràng biết đây là một cạm bẫy, nhưng ta vẫn không chút do dự bước vào.

Thật là kỳ quái, ca ca lúc nhỏ rõ ràng có cảm tình rất tốt với ta, từ lúc nào đã dùng ánh mắt mang đầy thống hận và căm ghét đó nhìn ta vậy?

Là từ khi phụ thân cho ta ảnh nô?

Là từ khi phụ thân truyền thụ cho ta Phụng Vũ quyết?

Là từ khi phụ thân cười lớn nói muốn mang ta ra biển?

Là từ khi Bá Nhĩ đại thúc gọi là một tiếng ‘thiếu chủ’?

Hay là....

Từ lúc Mễ Na thân cận ta?

Trong mắt của ca ca, ta là một đệ đệ xấu xa đoạt đi tất cả của hần sao?

Hôm nay, bất luận thế nào, cũng phải nói rõ ràng với hần.

Nếu như hần muốn địa vị trưởng tộc này, tuy không thể nào bất tuân phụ thân, nhưng sau khi đạt được vị trưởng tộc đó, ta có thể lập tức nhường cho hần, dù sao ta cũng không thích cứ luôn ngốc ngốc ngồi canh trên đảo.

Nếu như hần muốn Phụng Vũ quyết, vậy thì càng đơn giản, cho hần là được rồi, dù sao hần cũng là con cháu của Phụng gia, ta cũng không bị coi là tự tiện truyền cho người ngoài, chỉ cần giấu phụ thân là được rồi.

Nếu như hần muốn Mễ Na....

Tuy không tính là yêu thích nàng, nhưng phụ thân đem nàng đưa cho ta....

Không lo nữa, nếu như nàng cũng thích ca ca, thì cứ để nàng và ca ca ở bên nhau là được.

Nếu như không thích....

Không thích thì làm sao đây?

Dù sao ta cũng không có khả năng ở bên nàng, nhưng ta cũng không thể đem nàng xem như vật phẩm mà tặng cho người khác a....

Nếu như là chuyện có liên quan tới Mễ Na, vẫn là để ca ca tự nghĩ cách vậy!

Kỳ quái, không phải ca ca hẹn ta tới sao? Sao đợi lâu như vậy còn chưa đến?

Không đúng! Trong trà có độc! Ta xông ra khỏi khoang thuyền, gọi tên A Lý, hần chắc không có chuyện gì đi! Sau lưng có sát khí, hoàn toàn tránh thoát là không có khả năng, miễn cưỡng lay động một chút, có thể tránh khỏi tổn hại là được....

Không ngờ lại là hần! Thì ra A Lý là người của ca ca, ta quá sơ ý rồi! Trên thuyền còn có người khác! Không được rồi, sắp chống đỡ không nổi nữa rồi, đầu nặng quá!

Tuyệt đối không thể ở lại trên thuyền, nhất định phải rời khỏi đây!

Lạnh quá!

Nước sông băng lạnh kích thích vào ý thức của ta, lắc lắc đầu, ta biết bọn họ đang đợi ta nổi lên mặt nước, ha, thế nhưng không sắp đặt phục binh dưới nước?

Ca ca, người cũng quá xem thường ta rồi? Hay là ở trên đảo quá lâu, người đã quên dưới nước mới là thế giới của chúng ta rồi?

Chết rồi! Sao lại có ám lưu? Đúng a, ta sao lại quên mất, đây không phải là thủy vực mà ta quen thuộc a!

Liều mạng nuốt vào một lượng nước lớn để giải bớt độc tố, hòa hoãn tổn hại của nó đối với thân thể ta.

Vết thương gần như chí mạng ở sau lưng hiện tại cư nhiên trở thành bảo mệnh phù của ta?

Mất máu quá nhiều cũng mang đi bớt một phần độc, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Không được rồi, mệt quá, rất muốn ngủ....

Khi ta tỉnh lại từ trong hôn mê, cảm thấy vết thương đã được xử lý qua.

Được cứu sao? Bá Nhĩ đại thúc không thể tìm được ta nhanh như thế, chắc là có người cứu ta rồi.

Nếu như là ca ca, ta sao có thể còn có cơ hội mở mắt? Hần muốn giết ta như vậy mà....

Có người....

Xác định bên cạnh không có khí tức của bất cứ ai tồn tại, ta cẩn thận mở mắt ra.

Đó là.....

Ta hoang mang phong trụ hơi thở, sợ đó là ảo giác nảy sinh do ta hôn mê quá lâu.

Đó là tinh linh của núi sao?

Thân thể tuyết trắng mịn màng, mái tóc đen gần chạm đất, thỉnh thoảng có thể thấy được một bên mặt, xinh đẹp không giống như tồn tại trên thế giới này....

Ánh mặt trời chiếu sáng từ tứ phía y, tựa hồ cũng sợ kinh động đến y mà chủ động tránh ra, y đứng như thế, lại giống như hoàn toàn dung nhập vào ánh mặt trời!

Ánh mặt trời tiêu thất, y dùng động tác nhẹ nhàng biến mất khỏi mặt nước.

Đừng đi! Ta vừa muốn kêu lên, một trận choáng váng tước đi ý thức của ta.

Lạnh quá, ta biết nhiệt độ của mình rất thấp, cứ tiếp tục như vậy, ta có thể thật sự chết mất, nhưng ta không mở nổi mắt, cũng không thể phát ra bất cứ âm thanh gì.

Nhưng may là, có người phát hiện rồi, y nhẹ nhàng đỡ được cho ta, cũng có chút phát giác đối với nhiệt độ quá thấp của ta, là tinh linh đó sao?

Độ ẩm đặc biệt của cơ thể người dán sát vào ***g ngực ta, nhưng vì cần trọng vết thương trên lưng ta mà không dè trọng lượng lên.

Thật là kỳ quái, những vết thương khác đều đã băng bó lại, duy chỉ có vết thương trên lưng, y chỉ tẩy rửa cho nó sạch sẽ, rồi phủ lên y sam sạch, sau đó đem được trực tiếp bỏ lên y sam, để ta cẩn thận nằm lên trên, làm như vậy vết thương sẽ lành nhanh hơn sao?

Trong thấp thoáng, ta nghe thấy tiếng lầm bầm của y: “Kỳ quái, loại nhiệt độ của máu này, thể nhưng có một ngày có thể cứu người khác? Mong người ngàn vạn lần đừng tỉnh dậy trước ta, người cũng không muốn vừa tỉnh lại liền phát hiện mình đang ôm một nam nhân đi....”

Y là người sao?

Không phải là tinh linh như ta nhận định?

Trong lúc mê mang, ta lại mất đi ý thức.

Ngọt quá.....

Thật dễ chịu.....

Dịch thể mang theo hơi ẩm chảy vào trong miệng ta, hòa hoãn cổ họng khát khô muốn bốc khói của ta.

Là y đang đút ta sao?

Đừng đi, ta còn muốn!

Đôi môi ẩm áp và non mịn lần nữa dán lên, hơi mở mắt ra thành một đường thẳng, thật sự là y!

Ta thật sự không nhịn được, hung hăng hôn lên môi y, lật người lại đè y xuống đất, liều mạng cướp đoạt thức ăn trong miệng y.

Đau..... vết thương sau lưng đau quá.....

Y giãy thoát khỏi vòng tay của ta, phòng bị nhìn ta.

Ta dọa đến y sao? Y sẽ sợ ta sao?

Nhắm mắt lại, ta lần nữa gieo mình vào hắc ám.... Như vậy cũng tốt, ít nhất khi tỉnh lại, y sẽ không sợ ta nữa chứ?

Như nguyện được ôm y vào lòng, ta thỏa mãn hít hửi mùi vị thanh thoát trên người y, y không nhìn thấy biểu tình của ta, nhưng ta nghĩ, y chắc rất tức giận. Y cứu ta, ta lại không chế y.

Cũng may, y tức giận không mấy lợi hại, chỉ là vớt lại hai con cá bảo ta tự xử lý.

Tranh thủ lúc rảnh rồi đi dạo một vòng, xác định thân thể mình không còn trở ngại, chỉ là không thể liều mạng với ai, nhưng chạy trốn thì có thể.

Đây là nơi y luyện công sao? Tỉ mỉ quan sát những vết tích bị phá hoại.

Thân thể y không tốt đi? Công lực cũng không tồi, chỉ là xem ra không thể không chế quá lâu.

Muốn rời khỏi đây không khó, nhưng để y ở lại đây một mình, liệu có sẽ vì ta mà bị liên lụy? Vạn nhất người của ca ca tìm tới đây, một mình y ứng phó được không?

Hay là.... nghĩ biện pháp đưa y đi cùng đi.....

Ít nhất.... mang y đến nơi an toàn.....

Y.... sẽ an toàn chứ?

Cuối cùng an toàn rồi! Nhưng y lại mệt mỏi đến ngất đi, ta biết mà! Vừa rồi thật sự không nên để y ra tay.

Để y an ổn ngủ, ta biết y đã nhìn ra, không được, hiện tại vẫn chưa đến lúc, cho ta thêm chút thời gian nữa, ta sẽ cho y hiểu rõ, ta thích y không phải vì y đã cứu ta, chỉ đơn thuần là thích y thôi.

Chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì? Y không phải ngủ rồi sao?

Ta vội vàng đẩy mở cửa phòng, lại gần như đóng băng tất cả huyết dịch khi nhìn thấy y co thành một đống, trên người đầy vết máu!

Làm sao có thể?

52. Chương 52: Phiên Ngoại 2

Di hận

“Anh chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói đột nhiên vang lên bên cạnh kính động đến linh hồn đã không biết phiêu du nơi nào của tôi, tôi vội vàng dụi tắt điều thuốc đã châm ngòi, đứng lên, gạt đầu.

Con mắt luôn mang theo ý cười của Lạc xưng mong không chịu nổi, tôi biết vừa rồi cậu nhất định lại khóc nữa.

“Đi thôi.” Cậu biểu tình thần nhiên, khiến tôi có một cảm giác như có thể sẽ mất đi cậu.

Thật sự là sai lầm rồi a!

Tạo ra kết cục thế này, đều là sai lầm của tôi!

Trên linh đường nghiêm trang tĩnh lặng, nhưng lại đầy áp lực, tôi cùng Lạc ngồi ở hàng ghế thân hữu, nhìn những nhân vật nổi đình nổi đám hoặc lặng lẽ vô danh trong truyền hình phim ảnh tới tới lui lui, biểu tình hoặc vui vẻ, hoặc bi thương, hoặc đắc ý, hoặc không kiên nhẫn, hoặc lãnh đạm dâng lên lời chúc phúc.... hoặc phỉ báng cuối cùng cho người trong tấm hình.

Gương mặt trong tấm hình đó vĩnh viễn là biểu tình cô đơn, tuy lúc này có mang theo ý cười, nhưng nụ cười đó vĩnh viễn không thể nào xuất hiện trên mặt của cậu ấy, cậu ấy.... là thuộc về cô đơn.....

Không thể nói rõ tại sao khi giận đối với Lạc, tôi lại chọn người bạn này của Lạc, có lẽ là sâu trong tim tôi, cũng muốn xem thử xem bộ dáng của cậu ấy khi biểu tình lãnh đạm đó bị phá nát?

Tôi và Lạc đã ở bên nhau năm năm, những lần chia chia hợp hợp, tan tan tụ tụ trong lúc đó đã là chuyện thường. Lạc rất tốt, nhưng luôn thích ghen tuông, bị cậu quán đến phát phiền, tôi cũng thật sự đi tìm người khác yêu đương, sau đó cố ý mang người khác về cho cậu xem. Lúc này, cậu lại đột nhiên trở nên an tĩnh, sau đó ngoan ngoãn không gây không cái, cho đến lần sau cậu lại đem một số người hoặc chuyện kỳ quái đến làm phiền tôi.

Đã không thể đếm rõ chuyện như vậy diễn ra bao nhiêu lần, cho đến lần này.

Người bạn này của Lạc rất nổi tiếng, nhưng vẫn luôn giữ mình đúng mức.

Cho nên đối với sự dụ dỗ của tôi, cậu ấy rất hoảng loạn, cũng rất hiếu kỳ.

Đã mấy lần ôm cậu ấy, nhưng chỉ cần vừa rời khỏi chiếc giường đó, cậu ấy lại biến thành bộ dáng mặt không chút biểu tình lúc bình thường.

Người bạn này của Lạc không nói thích tôi, cũng không nói nhiều, tôi đi tìm cậu ấy, cậu ấy tiếp nhận. Tôi không đi tìm cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ không chủ động tìm tôi.

Có lúc tôi thậm chí còn hoài nghi, tôi đang lợi dụng cậu ấy để báo thù sự không tín nhiệm của Lạc, mà cậu ấy cũng chỉ là mượn tôi đến để giải bớt sự cô đơn của cậu ấy.

Khi Lạc biết đối tượng lần này của tôi là cậu ấy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy trên mặt Lạc có sự hoảng loạn và sợ hãi.

Đó là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra, biểu tình của Lạc khiến tôi có một cảm giác đã làm sai.

Ngày Lạc và tôi hòa giải, Lạc kéo tôi đi xin lỗi cậu ấy, biểu tình của cậu ấy rất bình tĩnh, không nhìn ra bất cứ tâm tình nào.

Lạc rất hoảng loạn, tôi biết cậu rất lúng túng, quan hệ của họ không tính là thân mật, nhưng Lạc rất thích cậu ấy, cũng rất sùng bái cậu ấy, tôi biết Lạc lo lắng cậu ấy sẽ chán ghét mình, cho nên cậu gần như không chút lựa lời nói ra những lời đó.

Không biết tại sao, khi nhìn biểu tình đó của cậu ấy, tôi lại có ý nghĩ muốn hôn cậu ấy, tôi cố gắng dùng hết lực trấn định của mình để không chế điều đó, căn bản không dám lại gần một bước, cũng căn bản không dám mở miệng nói chuyện. Việc này không đúng! Người tôi yêu là Lạc!

Cậu ấy rất độ lượng mỉm cười, tuy tôi không nhìn ra bất cứ sự miễn cưỡng nào của cậu ấy, nhưng nụ cười không thể sưởi ấm đáy mắt đó, khiến người.....

Thấy muốn khóc.

Cậu ấy rất dễ dàng tha thứ cho chúng tôi, còn chúc phúc chúng tôi, Lạc rất vui vẻ, Lạc quá đơn thuần, Lạc hình như không nhìn ra được cậu ấy có gì đó không đúng, hoặc nên nói.... Cậu ấy không muốn cho chúng tôi nhìn ra sự không đúng đó.

Khi tôi nghe Lạc nói cậu ấy đi du lịch, tôi liền biết, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Cậu ấy chết rồi.

Khi Lạc nói như thế với tôi, tôi không chút nào cảm thấy kinh ngạc, chỉ là cảm thấy lòng..... rất đau.

Lạc bắt đầu thường xuyên xuyên ngày ngắn, tôi biết Lạc đang hồ thẹn, nhưng trên thực tế, người nên hồ thẹn, là tôi.

Khi chuẩn bị tang sự cho cậu, Lạc đột nhiên nói với tôi, khi bão tới, cậu cố chấp đứng trên boong thuyền. Lạc hỏi tôi, anh xem, cậu ấy có phải là muốn chết không?

Tôi ôm chặt lấy Lạc, không dám trả lời câu hỏi của cậu. Không, cậu ấy không muốn chết, chỉ là cảm thấy cô đơn, vì cậu ấy từng có được sự ấm áp, mà sự ấm áp đó, đã vứt bỏ cậu ấy.

Sau tang lễ, Lạc đề nghị chia tay với tôi, tôi không nói gì cả, vì tôi không biết phải nói cái gì.

Lạc nói, là vì mình quá tùy tính và tôi không biết tôn trọng đời mà đã hại chết cậu, cho nên Lạc không thể nào cùng tôi ở bên nhau nữa, hại chết bạn của mình để đổi lấy hạnh phúc, Lạc chịu không nổi.

Tôi không biết khi chia ly với Lạc tôi có thể sống tiếp nữa không, tôi dùng rượu tự chuốc say mình, không muốn tiếp tục nghĩ tới tiếng khóc thầm của Lạc và nụ cười làm người xem muốn khóc của cậu.

Khi tỉnh lại trong bệnh viện, Lạc ở bên cạnh tôi. Lạc nói, tôi xem chút nữa đã chết rồi.

Chết rồi, có thể gặp được cậu ấy không? Tôi nghĩ. Nhưng tôi không thể hỏi Lạc.

Lạc nói, mình nhận được một số thứ mà cậu đã viết trước khi gặp nạn trên thuyền, cho nên mới quyết định đến tìm tôi.

“Khi không thể có được hạnh phúc, ít nhất.... bảo vệ cho những người đã có được hạnh phúc....”

Lạc nói, nếu như sự ra đi của cậu là vì thành toàn, Lạc không thể nào phụ nguyện vọng của cậu.

Tôi đột nhiên cảm thấy, Lạc, thật ra cũng là yêu cậu mà?

Chỉ là, Lạc trước giờ không dám nói.

Bảo vệ cho những người đã có được hạnh phúc sao?

Tôi và Lạc, có thể xem như là người đã có được hạnh phúc không?

Tôi không biết, nhưng tôi biết, tôi và Lạc, cả đời này không thể chia xa....

Vì yêu.....

Hoặc là vì cậu.....

53. Chương 53: Phiên Ngoại 3

Huynh đệ

Tuyết Vô Tình

Từ khi ta bắt đầu ghi nhớ mọi chuyện, ta đã biết cuộc đời của ta không bình thường, ta là vương tử duy nhất của Tuyên Hòa quốc, trong ấn tượng của ta, đó là toàn bộ.

Trong ký ức, phụ hoàng và mẫu hậu không thể nói là phi thường ân ái, nhưng cũng là tương kính như tân, ánh mắt phụ hoàng nhìn mẫu hậu, có một cảm giác rất sùng sục, cho nên ta luôn cảm thấy kỳ quái: Tại sao ta lại không có ca ca, tỷ tỷ hoặc đệ đệ, muội muội?

Mẫu hậu đẹp vô cùng, đó là vẻ đẹp hỗn hợp của loại khí chất đặc thù, bất cứ ai gặp được nàng, đều sẽ không tự chủ mà kinh ngạc một lúc, đây cũng là một trong những chuyện không nhiều mà ta lấy làm kiêu ngạo.

Khi ta hỏi mẫu thân, người ưu nhã như nàng, tại sao lại chọn trở thành thê tử của vị phụ hoàng tương mạo không đẹp như vậy?

Sắc mặt mẫu thân vô cùng cổ quái, rất nhiều năm sau, ta mới hiểu đó là bi thương và hối hận.

Thân phận của mẫu thân rất cao quý, không phải vì nàng là hoàng hậu của Tuyên Hòa, mà là vì nàng đồng thời cũng là đại tỷ của nữ vương hiện nhiệm của Phụng Duyệt quốc một trong tam đại quốc, cũng chính là nói, nữ vương Phụng Duyệt là cô cô của ta.

Cảm tình của hai tỷ muội các nàng có chút kỳ lạ, nói các nàng cảm tình tốt, vậy sao mẫu thân trước giờ chưa từng nhắc đến chuyện của cô cô, còn nói các nàng cảm tình không tốt, vậy mẫu thân mỗi năm đều dẫn ta đến Phụng Duyệt thăm cô cô làm gì, trừ năm mà tam quốc văn đấu tổ chức tại Phụng Duyệt. Đương nhiên, ngay cả khi Phụng Duyệt tiến hành văn đấu mẫu thân cũng không dẫn ta đi, thì càng không cần nhắc tới khi cuộc đấu được tổ chức tại Lăng Ca và Lâu Tây.

Ta rất muốn xem thử cảnh tượng náo nhiệt đó, nhưng vô luận ta có cầu khẩn thế nào, hoặc nổi tính thế nào, mẫu thân vẫn tuyệt đối không dẫn ta đi.

Cuối cùng, khi ta mười hai tuổi, ta lén lén chạy ra khỏi nhà, ta muốn tự mình đi xem tam quốc văn đấu!

Ta từng vô số lần tự hỏi mình: Nếu như ta biết kết quả của việc làm như vậy là mở ra một bí mật đã được phong kín mười ba năm, khiến cuộc đời của ta trở nên rối loạn, ta liệu có còn đi hay không?

Đáp án là: sẽ.

Nếu như ta không đi, ta sẽ không biết ta không phải là cốt nhục thân sinh của phụ hoàng, sẽ không biết ta còn có một ca ca sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, không biết những điều này, ta tự nhiên sẽ không nghĩ đến không công bình, sẽ không muốn đi thích sát vị ca ca này, cũng sẽ không... gặp được y.

Nam hài bướng bỉnh thuần khiết đó.

Vì thích sát thất bại, ta trúng phải 'tình động'.

Đó là lần đầu tiên ta ôm một người cùng giới tính với ta, cũng là lần đầu tiên ta ôm một người không cam tâm tình nguyện, cũng là lần đầu tiên khi ta ôm một người mà nói y thuộc về ta.....

Lần kế tiếp quang lâm phủ đệ của ca ca, hài tử đó đã không thấy nữa, mà ca ca đang khua chiêng gõ trống tìm kiếm y khắp thiên hạ.

Ca ca luôn ôn hòa và kiên định đó lại có thể phô trương tìm kiếm như thế? Nam hài đó đối với hần rất quan trọng sao?

Vậy ta liệu có thể....

Ngay cả ông trời cũng giúp ta! Nam hài đó tự mình dâng tới tay ta, đó không phải có nghĩa là ngay cả ông trời cũng đều cho rằng ta làm như vậy là đúng sao?

Dựa vào cái gì ta chỉ có thể ở bên mẫu thân không chút trợ giúp mà bị thương, mà hần lại có thể ở bên phụ thân được sự bảo hộ mà bá chiếm một phương?

Cho nên, báo thù hần một chút là đúng mà phải không? Chỉ là yêu cầu hần đi bán tế mẫu thân mà hần lại thoái thác nhiều như vậy, người như vậy dựa vào cái gì mà có được y?

Chỉ là, ta hình như đã quên, y từng nói, y.... không phải của bất kỳ ai.....

Sự bình tĩnh của y khiến ta hoảng sợ, cảm giác đáng sợ này khiến ta buột miệng nói ra ta thích y, nhưng y lại nói y sẽ không cho ta cơ hội lần thứ hai....

Là ta sai rồi sao?

Là ta làm sai rồi sao?

Chạy thoát khỏi ta là xong rồi sao? Người lấy đi trái tim của ta thì nhất định phải ở lại bên cạnh ta! Nếu không.....

Ta đã không có trái tim rồi, phải làm sao mà sống tiếp?

Gặp lại người lần nữa đi, chỉ cần gặp lại người lần nữa cũng tốt, dùng thủ đoạn nào cũng được, ta chỉ muốn.....

Gặp lại người lần nữa.....

Long Vô Dạ

Ta là nhi tử thứ sáu của phụ hoàng, cũng là nhi tử nhỏ nhất, nhưng ta biết, trong phủ hệ mà phụ hoàng ghi lại, còn có thứ bảy.

Tuy không biết hần tên là gì, nhưng khi phụ hoàng thường xuyên nhìn ta chăm chăm rồi thất thần, ta biết, ngài đang thông qua mặt ta mà nhìn thấy một người khác.

Người đó.... là mẫu phi của ta, hay là đệ đệ nhỏ nhất của ta?

Phụ hoàng trước giờ không nhắc đến đệ đệ, cũng chưa từng nhắc đến mẫu phi của ta.

Trong cung có lời đồn kỳ quái, nói ta là do phụ hoàng ôm từ ngoài cung về, ta căn bản không có mẫu phi.

Nhưng ta không tin, ta là nhi tử mà phụ hoàng thương yêu nhất, nếu như phụ hoàng không yêu mẫu phi của ta, ngài sao có thể có biểu tình và ánh mắt dịu dàng như thế với ta?

Từng có một lần, khi ta và phụ hoàng đơn độc ở chung, ta nhin không được hỏi về đệ đệ đó.

Phụ hoàng thế nhưng lại khóc.....

Vị phụ hoàng kiên cường như thế, quả đoán như thế, có lúc thậm chí còn có thể dùng từ vô tình để hình dung..... thế nhưng lại khóc.....

Ngài vỗ vỗ đầu ta, nhàn nhạt nói, nếu như có một ngày, ta yêu một người, khi ta không thể bảo hộ tốt cho người đó, thì ngàn vạn lần đừng để người đó biết được cảm tình của ta.....

Nhưng mà, yêu một người không phải nên nỗ lực đạt lấy sao? Ta ngốc nghếch hỏi.

Nếu như người thật sự yêu người đó, thì sẽ hiểu rõ an toàn của người đó mới là điều quan trọng nhất.... phụ hoàng trả lời như vậy.

Ta vẫn không hiểu rõ ý trong câu nói đó của phụ hoàng, cho đến khi ta gặp được y.....

Lần đầu gặp y, y đứng ở góc đường như thế, một mình, cô đơn lẻ loi, tử khí đầy mắt, không biết tại sao, ta đột nhiên rất muốn nhìn thấy bộ dáng y cười.

Sau đó ta biết y là tiểu nhi tử của Doãn gia mà ta đang đối phó, vì thân phận của mẫu thân thấp kém hơn nữa lại chết sớm, y ở trong nhà không được đắc sủng, ca ca tỷ tỷ đều ức hiếp y.

Ta tiếp cận y, đối tốt với y, nhìn y cười, ta cảm thấy còn vui hơn hoàn thành bất cứ nhiệm vụ gì.

Y hỏi ta, ta có phải là vì đối phó với Doãn gia mới đối tốt với y không.

Ta rất muốn lắc đầu, nhưng ta không muốn lừa y, ngay giờ phút đó, ta đột nhiên nhớ tới lời của phụ hoàng, ta hiện tại.... có thể bảo hộ y không?

Hồi tưởng lại từng lần từng lần bị thích sát, trong đầu của ta toàn là hình ảnh y toàn thân đầy máu ngã xuống trước mặt ta.

Không, ta không muốn, ta không rét mà run, nhân cơ hội đánh đổ Doãn gia, ta mang y vào vương phủ, để y trú ở nơi an toàn, nhưng không dám lại tiếp cận y.

Hãy đợi ta, đợi ta, đợi đến khi ta có sức mạnh bảo hộ người, ta nhất định sẽ nói cho người biết, ta thích người!

Luôn có chuyện không như ý phát sinh, khi ta cuối cùng có sức mạnh bảo hộ cho y, đệ đệ của ta lại xuất hiện.

Hắn nói cho ta biết hắn là thái tử của Tuyên Hòa, hắn nói cho ta chúng ta làm song bào thai, hắn nói cho ta hoàng hậu của Tuyên Hòa chính là mẫu thân của ta, hắn nói cho ta phụ mẫu của chúng ta từng yêu thương nhau, nhưng đó là khi cả hai không biết thân phận của nhau. Sau đó phụ hoàng gặp phải thích khách, thích khách đem mẫu thân làm con tin dẫn đi. Lúc đó phụ hoàng vẫn còn là thái tử bị thị vệ cường chế mang về cung, mà mẫu thân được người của Phụng Duyệt cứu về, khi không tìm được phụ thân lại phát hiện ra mình đã mang thai, vì thể diện của hoàng thất, phải đành gả cho Tuyên Hòa vương trước giờ vẫn thâm tình với nàng sau khi biết chuyện vẫn nguyện ý đón nàng về.

Khó trách phụ thân nói như vậy.....

Đệ đệ của ta nói mẫu thân đã qua đời rồi, muốn ta đi bái tế mẫu thân, nhưng ta dù sao cũng là Lục Vương Gia của Lăng Ca, ta lấy danh nghĩa gì để bái tế một tiểu quốc hoàng hậu chưa bao giờ gặp mặt?

Đệ đệ của ta đóng vai thích khách đến tìm ta, ta biết là hắn, cũng biết hắn không muốn giết ta, chỉ muốn mang ta đi mà thôi, nhưng phương pháp của hắn không đúng a! Vốn muốn dùng mê dược để bắt hắn, lại quên mất bình đó là ‘tình động’ mà tiểu sư đệ đưa cho ta.

Hắn chạy rồi, một chút cũng không muốn nghe lời giải thích của ta, cũng đúng, người đó, dù sao cũng là mẫu thân đã sinh ra chúng ta....

Nghe nói phương hướng hắn chạy đi chính là lạc viện của nam hài đó, ta đột nhiên có chút bất an.

Khoảng khắc khi ta nhìn thấy y, ta biết.... ta đã vĩnh viễn mất đi hài tử luôn cười với ta rồi....

Ta sớm nên biết rõ.... khi y từng lần từng lần dùng cách tự sát để chứng minh sự tấm chân tình của mình, ta đã nên biết rồi....

Phụ hoàng, không phải tất cả ái nhân, đều có thể đợi được đến khi ta có sức mạnh bảo hộ cho họ a.....

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-khong-yeu-ta>